DENISE ROBINS

Această unică noapte

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

În anii care precedaseră războiul, singura pasiune a Tonei Felton fusese să călătorească, să scape de existența ei monotonă, la Londra, să uite de viața ei de funcționară, de nopțile lipsite de bucurie.

Aflată pe peronul aglomerat al gării din Istanbul, râse de soarta perversă care îi jucase o festă urâtă, stăvilindu-i impulsurile nomade și aruncând lumea în absurditatea unui război care închidea încet, încet, granițele fiecărei țări europene pe care voia s-o viziteze. Ceea ce vedea în fața ochilor acum, era o mulțime disperată care nu din plăcere se afla acolo, ci pentru că se înghesuia să urce mai repede în tren, să dispară cine știe unde. Atmosfera era încărcată cu o tensiune cumplită, pentru că lumea știa că stă pe marginea unui vulcan gata să erupă, s-o acopere cu un strat gros de lavă.

Până acum, își spuse Tona, avusese parte de destulă tensiune. Convoiul cu care plecase de la Tilbury, fusese atacat de

pe submarin și din aer, iar acum, la șase și jumătate se trezi pe o seară caniculară la cea mai aglomerată gară de joncțiune din Europa, pregătită să ocupe un loc în expresul Balkans. Ce emoționant! Expresul Balkans care o va duce cu viteză amețitoare spre ținuturile necunoscute ale Gardeniei.

Din câte reușise să stabilească până în acest moment, era singura englezoaică în drum spre Gardenia și în timp ce aștepta pe peron încercând să-și facă loc prin mulțimea aflată în marea gară se trezi ea, o străină, gesticulând, încercând să se înțeleagă cu ceilalți străini care vorbeau alte limbi. Nimeni n-o băga în seamă. Cel puțin așa gândea, îmbujorată și trăgând aer în piept, încercând să ajungă la unul din vagoanele de clasa a doua ale expresului, cu poșeta sub braț și câte o valiză în fiecare mână.

Era mult prea agitată pentru a observa că era urmărită de cineva pas cu pas. Doi ochi albaștri, care păreau și mai albaștri din cauza tenului bronzat, priveau mereu în direcția ei.

Ochii erau ai unui tânăr înalt, slab, cu un aer grațios, care i se adresă unui alt tânăr de lângă el:

– Paul, privește tânăra aceea. Este englezoaică, desigur. Nu este o femeie modernă. Dar spune-mi, ai mai văzut o astfel de frumusețe?

Bărbatul numit Paul ridică privirea uitându-se pe fereastră. Zâmbi văzând-o pe Tona cu cele două valize ale sale împinsă de lumea care voia să ajungă la tren. Fără îndoială,

era foarte frumoasă. Era o blondă autentică, foarte reușită. Se putea vedea părul blond ieșind de sub pălărioara albastră; purta un costum gri de călătorie; avea tenul ca de floare.

– Da, este o fată frumoasă, constată el.

– Aș vrea să-i văd culoarea ochilor, Paul, zise cel care o remarcase pe Tona.

Celălalt zâmbi din nou și ridică din umeri.

– Vă invidiez, Înălțime, că puteți observa ochii unei femei, când aveți probleme de stat atât de grave.

– Este bine uneori să uiți de politică, de intrigi. În special atunci când în fața ochilor îți apare o făptură perfectă, care te poate încânta.

Cel mai în vârstă înclină din cap. Era obișnuit cu ciudățeniile prințului său. Valentin de Gardenia avea o țară frumoasă și era adeptul dragostei, al cultului femeii. Fusese educat în Anglia și absolvise studiile universitare la Balliol. Cu tenul său măsliniu și ochii albaștri, putea trece ușor drept un englez sportiv, care deborda de sănătate. Vorbea perfect engleza, de altfel. Numai ochii de o culoare stranie, albastru cenușiu îl trădau. Când se afla în Anglia, femeile roiau în jurul său. Îi plăceau teribil femeile frumoase, le curta pe toate, dar nu se îndrăgostea de nici una. Ele însă, îi dăruiau inima lor.

Tona Felton, care nu realiza că este admirată de acei ochi frumoși, ajunse în dreptul expresului o dată cu bărbatul în uniformă care se apropie de ea.

– Biletele, vă rog!

Tona lăsă valizele. Se simțea epuizată din cauza aglomerației și a căldurii. Îi plăcea vara și soarele, dar atmosfera din gara cu cupola de sticlă era insuportabilă. Se uită spre trenul care oprise, tânjind după răcoarea din interior.

Dar imediat ce întoarse capul roși de revoltă, și de neputință.

– Poșeta, mi-a dispărut poșeta!

Poșeta cea albastră, de piele, în care avea banii, cheile, actele, accesoriile de machiaj, dispăruse. Realiză imediat ce se întâmplase: vreun hoț i-o sustrăsese de sub braț chiar acolo pe peron, în timp ce ea, prin mulțime, luptase să ajungă la tren.

– Biletele! se auzi vocea impacientată a controlorului.

Tona păli. Încercă să-i explice acestuia că i se furase poșeta, dar omul, care abia înțelegea engleza nu părea să aibă înțelegere. Repeta că miss voia să circule fără bilet. Așadar trebuia s-o predea poliției. Se săturase de astfel de delincvenți.

Tona protestă vehement.

– Insist că am cumpărat bilet pentru Gardenia. Mi-a fost furată poșeta. Nu mă puteți aresta pentru asta. Nu mi se pare logic.

Controlorul reacționă cu brutalitate. Tona înțelese că nu avea sens să mai explice nimic. Luă o mină disperată. Toți banii pe care-i avea în poșetă dispăruseră și ei. Dacă nu-și găsea poșeta se afla într-o situație fără ieșire.

Era îngrozită de perspectiva de a fi reținută în vreo închisoare turcească, unde nu avea cu cine să se înțeleagă, nimeni care s-o ajute în situația dificilă în care se afla. Numai dacă ar auzi pe cineva vorbind englezește!

În acea clipă, auzi o voce cu inflexiuni chiar lângă ea, adresându-i-se în engleză:

– Vă pot ajuta cu ceva?

Tona răsuflă ușurată, ridică ochii, și văzu o figură cu trăsături regulate, armonioase, cu niște ochi frumoși de culoarea cerului senin.

– Este vorba despre poșeta mea, îi explică ea. Mi-a fost furată. Acest bărbat nu vrea să mă creadă; susține că vreau să călătoresc fără bilet. Dacă-l puteți face să înțeleagă, vă rog pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsați să mă ducă la poliție!

– Nici vorbă, nu voi permite asta! zise bărbatul care se întoarse să adreseze câteva cuvinte controlorului. Acesta se înmuie imediat. Se înclină în fața lui, formulă câteva scuze și se grăbi să plece.

– Vedeți, continuă Tona, am avut bilet pentru Gardenia, dar acum nu mai pot pleca, aștept pe cineva care să-mi aducă bani.

– Pașaportul îl mai aveți?

– Din fericire, îl am; rămăsese în buzunarul jachetei.

– În acest caz nu vă mai faceți probleme, zise străinul. Veniți cu mine. Vă voi lua cu mine în compartiment.

– Sunteți extrem de amabil, murmură Tona. Dacă mi-ați putea împrumuta o sumă foarte mică până când ajung acolo...

Străinul se uită la figura ei frumoasă, ușor disperată.

– Vă voi oferi orice sumă doriți. Cum vă numiți?

– Felton. Tona Felton.

El îi luă valizele conducând-o, iar Tona îl urmă răsuflând oarecum ușurată. Avusese un noroc extraordinar să găsească un englez care s-o ajute și mai ales unul foarte chipeș, se gândi ea. Se pare că steaua norocoasă începea să-i zâmbească. Până atunci, crezuse că numai în filme se pot întâlni tineri atât de chipeși, care să vină în ajutorul femeilor aflate în situații dificile. Se uită spre tren, unde, probabil, era răcoare și o atmosferă plăcută. Un minut mai târziu se afla în cel mai grozav și mai elegant compartiment de tren pe care-l văzuse vreodată. Privi în jur uluită. Părea un hotel de lux. Putea trece dintr-un compartiment în următorul.

Văzu un dormitor, un salon cu draperii de brocart. Erau flori pretutindeni, cărți, un aparat de radio și tot necesarul pentru o călătorie confortabilă.

– Asta înseamnă că ne aflăm într-un vagon de clasa întâi! exclamă Tona. N-am văzut niciodată interioare atât de rafinate pe tren! Am auzit că expresul Balkans este un super tren, dar acesta...

– Te poți simți confortabil, zise tânărul ei salvator. Am rezervat acest apartament. Aș fi încântat să-l folosești până ajungi în Gardenia.

Tona îl privi ușor dezorientată.

– Nu știu dacă se cade să accept oferta; este mai mult decât mi-aș putea permite...

– Te rog, este foarte mult spațiu. Nu trebuie să refuzi. Primește acest ajutor din partea mea. De fapt, îți mărturisesc că mă plictisesc singur și prezența ta este o adevărată plăcere.

Bărbatul îi zâmbi. Privindu-l, Tona deveni dintr-o dată conștientă de magnetismul privirii lui. Era un tânăr foarte elegant, purta un costum bine croit, o cravată asortată.

Îi spuse cu glas tremurat:

– Tot nu cred că este cazul să accept...

El făcu un gest către peron.

– Nu cred că preferi problemele cu autoritățile și un posibil arest. Le-am spus că mă însoțești.

Ea începu să râdă.

– În acest caz, voi rămâne.

Începu și el să râdă, și se îndreptă spre compartimentul următor unde se afla Paul.

– Paul, i se adresă el pe un ton neutru, tânăra englezoaică va călători în compartimentul meu până în Gardenia. Nu știe cine sunt și nici nu vreau să afle. Adresează-mi-te cu Carr.

Însoțitorul prințului de Gardenia se înclină.

Acest tip este incorigibil, își spuse el. Nu se va potoli niciodată. Cu voce tare el spuse doar atât:

– Am înțeles, Înălțime.

În acel moment, Valentine îi aruncă însoțitorului său unul din acele zâmbete care-l făceau iubit de toți supușii săi, indiferent dacă erau bărbați sau femei.

– Este minunată, Paul. O cheamă Tona și-mi place mult.

Paul Lavengro, membru al uneia dintre cele mai vechi familii din Gardenia, regalist până în măduva oaselor, îl privi pe Valentin cu afecțiune și tristețe totodată. Prințul era un tânăr fermecător, un suflet bun. Dar ce se va alege de toate aceste aventuri ale lui? Într-o zi va trebui să se căsătorească, desigur cu o prințesă de rangul său. Ori Tona, chiar dacă avea ochi frumoși, nu putea însemna nimic vital sau durabil pentru Valentin de Gardenia.

Aceste iubiri ale lui erau desigur privite cu îngăduință, atâta timp cât nu aveau importanță. Cu toate acestea, exista mereu posibilitatea ca Valentin să se îndrăgostească iremediabil și să sufere.

Tona nu se simțea chiar în largul ei când se trezi în salonul acela luxos despre care nu și-ar fi închipuit că poate exista

într-un tren, cu un cocteil în mână, față în față cu Valentin de Gardenia. Numele lui era Valentine Carr. Mergea și el tot la Gardenia.

– Nici nu știi cât mă bucur că te-am văzut și am putut să te ajut! îi spuse el. Vei avea niște zile minunate în Gardenia.

– Mulțumesc pentru tot ajutorul.

– Acum, te rog să-ți scoți jacheta și pălăria; este destul de cald în interior.

– Este ca în rai, în comparație cu peronul acela sufocant.

Valentine se așeză în fața ei, urmărind cum își scoate jacheta. Îi spusese lui Paul că nu era o femeie șic, dar că nu văzuse niciodată o alta mai frumoasă, mai zveltă, cu un trup de invidiat, cu acele glezne subțiri, lucru pe care îl aprecia teribil la o femeie. Purta o rochie nu prea modernă dar care-i venea foarte bine. Privirea lui poposi asupra părului ei blond, frumos ondulat. Era minunată! Nu părea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani. Lui Valentin îi plăceau buclele de la ceafa tinerei din fața lui și se întrebă cine era fericitul care le putea săruta.

– Vorbește-mi despre tine, îi spuse el.

Tona se așeză zâmbindu-i. I se părea foarte firesc să stea de vorbă cu acest bărbat. Trenul se pusese deja în mișcare. Ea privi cu ochi plini de admirație salonul în care se aflau florile, covoarele, pernele decorative cu motive aurii.

– Este nemaipomenit, exclamă ea. Este ca o scenă de film...

– Tu ești cea care dă frumusețe acestui loc, îi spuse Valentine.

Tona îi aruncă o privire, se îmbujoră, iar genele lungi îi acoperiră ochii frumoși. El remarcă faptul că Tona avea timiditatea caracteristică englezoaicelor, dar acest lucru îl făcea s-o agaseze, repetându-i:

– Te rog, mai vorbește-mi despre tine.

Tona îi povesti câte ceva despre munca ei de dactilografă într-un birou din Londra. Nu avea părinți. Muriseră de câțiva ani, iar ea locuia cu sora ei căsătorită, la Norwood. Toată viața Tona tânjise după frumusețea și ineditul călătoriilor. Văzuse imagini și filme cu locuri minunate din Gardenia. Era convinsă că se va îndrăgosti de această țară. Tot anul economisea pentru a-și permite să plece vara în străinătate. Dar acum pleca acolo in interes de serviciu. Firma la care lucra avea de transmis acte importante pentru agentul din Gardia, capitala acestei țări, iar ea Tona, era singura care putea rezolva această problemă. Fusese un noroc pentru ea care iubea atât de mult călătoriile.

Privind-o, Valentin se gândi cum se irosea o fată atât de frumoasă și tânără într-un birou al unei firme oarecare. Era sensibilă la lumină, la culoare, mintea ei răspundea precum strunele unei viori. Nu-i făcu plăcere să vadă că o asemenea frumusețe se irosea ajungând probabil să se mărite cu vreun insipid care se îmbrăca duminica în costum de culoare închisă, păstrându-și banii numai pentru el. Era prea reușită pentru a-și irosi viața în vreo suburbie a Londrei.

– Spuneai că ai cunoștințe în Gardia? o întrebă el.

Tona încuviință.

– Da, cunosc pe cineva care se numește George Oliver.

Valentin se încruntă.

– Cine este? Logodnicul tău?

Tânăra scutură din cap. Nu, George nu era logodnicul ei, începu ea să râdă. Era directorul unei filiale a firmei la care lucra. Se cunoșteau de câțiva ani. George fusese coleg de birou cu ea la Londra. O ceruse de multe ori în căsătorie și ei nu-i displăcea, dar nu-l iubea. Cu toate acestea, George o invitase în Gardia.

– Înțeleg, zise Valentin aprinzându-și o țigară. Este posibil să nu fii interesată în mod special de nici un bărbat, mai ales așa cum arăți?

Tona începu din nou să râdă.

– Nu numai că este posibil, ci este chiar realitatea. N-am întâlnit până acum un bărbat de care să mă îndrăgostesc.

– Dar probabil ți-a plăcut vreunul.

– Da, de ce nu... zise Tona privindu-l pe cel din fața ei, cu ochi atât de frumoși.

El se gândea: ce fată frumoasă! Cum de n-a schimbat-o viața până acum? Dar când se va îndrăgosti o va face din toată inima...

Privirea lui poposi asupra buzelor ei. Tona avea o gură senzuală, cu buze pline, parcă făcute pentru a fi sărutate. Figura ei promitea pasiune, în contradicție cu felul rezervat de a fi.

De ce oare, această micuță dactilografă mă tulbură atât? se întrebă Valentin de Gardenia, care avea o gamă foarte largă de femei din care să aleagă. Adesea se îndrăgostise fulgerător precum țiganii, iubise dar părăsise imediat.

În seara asta, pe când expresul Balkans străbătea în noapte ținuturile spre Gardenia el se simți cuprins de un sentiment ciudat, de neliniște. Simțea, lucru neobișnuit pentru el, că nu mai vrea să alerge din floare în floare. Că ar fi vrut să strângă la pieptul său această copilă neîntinată, s-o ducă departe de lume, s-o facă numai a sa.

Dar desigur, acesta era doar un vis. Tronul, coroana, și o țară în inima Balcanilor, precum și căsătoria cu o prințesă erau destinul său.

Tona se gândea la ultima discuție avută cu sora și cumnatul său în ultima seară petrecută în casa lor, înainte de plecarea ei spre Gardenia. Își aminti căsuța surorii sale, aflată nu departe de ruinele vechiului Crystal Palace, de unde avuseseră privilegiul de a urmări de multe ori focuri spectaculoase de artificii.

Putea vedea și acum acel salonaș, cum îl numea Kathleen, pe care se străduise să-l mobileze modern de cum se căsătorise cu Tom, care lucra la un magazin de telefoane din centru. Kathleen era pe atunci tânără și frumoasă, așa cum era Tona acum, dar după patru ani de muncă și căsnicie, era ștearsă, lipsită de viață, de culoare. Era o femeie bună la toate, după cum se plângea ea lui Tom, care nu prea avea cu ce s-o

ajute. El propusese atunci o săptămână de vacanță și Kathleen sugerase o săptămână la Brighton. Părea idealul pentru ea. Cu toate acestea, săptămâna trecuse repede sub auspicii nu prea bune.

Când Tona le spusese că va pleca în străinătate cu problemele firmei, amândoi spuseseră că era o prostie din partea ei să-și asume responsabilitatea asta, mai ales pe vreme de război.

– Nu suntem de acord să pleci singură, ai putea da de necaz și nu avem cum să te ajutăm.

Tona zâmbise liniștindu-și sora. Biata Kathleen! Anii de căsnicie cu acest bărbat sărac și lipsit de imaginație, o amărâseră peste măsură. În timpul petrecut în casa lor, Tona jurase să nu se lase atrasă într-o căsătorie monotonă, ca a surorii sale.

Dar Kathleen semăna mult cu tatăl lor, un om simplu, lipsit de idealuri, de visuri.

Tona semăna cu mama lor. Biata lor mamă care își începuse viața pe scenă, de tânără. Fusese dansatoare; o femeie plină de viață, o blondă superbă care făcuse prostia de a se îndrăgosti de un electrician care venea adesea s-o urmărească dansând. Se măritase cu el, renunțând la cariera sa. Viața alături de el însemnase doar muncă și cele două fete de crescut. Murise de pneumonie la treizeci și opt de ani.

Tatăl lor nu trăise nici el prea mult, victima unui accident de automobil. Fetele crescuseră singure, cu multe greutăți.

Nu le rămăsese nimic moștenire în afară de lipsuri și privațiuni, iar Tona de cum terminase cele câteva clase începuse să muncească.

În prima zi, după ce murise tatăl său, Tona se înscrisese la niște cursuri de dactilografie la Pitman unde învățase și stenodactilografia. Curând după aceea, Kathleen care era mai mare, se măritase cu Tom și o luase la ei acasă.

Dar Tona nu considerase asta un noroc. Ea moștenise temperamentul mamei, îi plăcea teatrul, veselia, îi plăcea să râdă, îi plăceau luminile, culorile. Nu voia să aibă soarta bietei lor mame, sau a lui Kathleen care muncea toată ziua ca o slujnică.

Dar deocamdată, nu i se ivise ocazia să-și întindă aripile. Își văzuse de munca ei; străbătea în fiecare seară drumul lung spre casă, iar week-endurile și le petrecea călcând, spălând... toate astea până acum.

Se ivise în mod neașteptat șansa de a călători în Gardenia. Firma la care lucra, comercializa flori artificiale făcute în Gardenia. Se făcuseră niște încurcături în evidențele contabile ale firmei iar Tona care avea deja trei ani vechime în această firmă fusese delegată să meargă la fața locului să îndrepte lucrurile. Era chiar mândră de misiunea încredințată.

Și acesta era doar începutul aventurii sale. Și era un început promițător, își spuse ea privindu-l pe Valentine Carr, aflat în fața ei.

Cine era acest bărbat? se întreba Tona. De unde venea, mai ales? Nu era un om de rând. Își spuse că trebuia să fie foarte

prudentă, pentru că acest bărbat știa să jongleze cu vorbele și era periculos de chipeș. Era evident că îndeletnicirea sa de bază era să flateze femeile. Abordase un comportament jovial, dar trebuia să fie foarte atentă, să se păzească de el.

Un servitor intră în salon.

– La ce oră luați masa, sire?

– La opt și jumătate răspunse el. Pune masa pentru două persoane.

Omul făcu o plecăciune și se retrase. Tona, care nu înțelesese prea bine, îl întrebă:

– Ce a spus, domnule Carr?

Lui Valentine i se păru grozav felul în care îi rostise numele. Nu suporta ca lumea să i se adreseze cu apelativul sire, sau înălțime.

– M-a întrebat la ce oră să servească masa. I-am spus că vom mânca la opt și jumătate.

Inima Tonei nu mai bătuse atât de tare ca până atunci. Oare toată călătoria urma să fie singură cu acest străin irezistibil?

– Sunteți sigur că nu deranjez?

Carr se aplecă spre ea.

– Foarte sigur. Sper că nu-mi vei răpi plăcerea de a lua masa împreună!

Tona se trezi acceptând. Nu știa de ce, dar nu-l putu refuza. Privind din nou în ochii aceia minunați, ea își spuse: Tona, fetițo, nu-ți pierde capul. Fii foarte atentă.

După ce-și terminară băuturile, Valentine o conduse spre un dormitor care urma să fie al ei pe timpul călătoriei. Era, ca și restul vagonului, superb mobilat și decorat. Nu lipseau nici garoafele de pe masa de toaletă. Acolo se aflau și fotografiile unor femei foarte frumoase, cu dedicații lui Val.

Tona le privi cu ironie. Avusese dreptate, intuind că acest perfect curtezan se îndeletnicea în principal cu femeile. Trebuia să accepte vorbele lui cu rezervă. Încercă să protesteze, să pretindă că nu voia să-i ocupe dormitorul.

– Mai există unul, Tona, nu-ți face probleme. Insist să-l folosești tu pe acesta. Iar acum, aș vrea să te las puțin să te schimbi pentru cină. Ne vedem în salon.

Valentin închise ușa.

Tona trase aer în piept pentru a-și calma starea de nervi provocată de felul dictatorial al acestui bărbat. Era evident că era obișnuit ca lumea să i se supună. Asta nu era o problemă când aveai bani fără limite...

Tona privi încă o dată fotografiile unor femei frumoase, cu decolteuri adânci, unele cu blănuri minunate și zâmbi. Ce povești despre frumoase nopți petrecute în Balcani puteau ele povesti? Ce vorbe de dragoste le șoptise Val?

Avu o revelație. De fapt, ea tânjise tot timpul după aventură, după dragoste. Iar acum, găsise exact ce căuta în persoana acestui bărbat frumos și misterios, cu care se îndrepta spre Gardenia.

În secunda următoare, se trezi realizând că ar fi fost mai bine să nu-i accepte invitația. Nu știa nimic despre el, dar îl plăcea. Avea o personalitate dominatoare, degaja forță.

Puse mâna pe mânerul ușii de parcă ar fi vrut să dea buzna din dormitor în salon, să-l anunțe pe domnul Carr că nu putea rămâne acolo peste noapte.

Trenul străbătea ținuturile sub lumina lunii, iar ea era mai confuză ca oricând. Deodată, auzi strunele unei viori și o voce de bărbat. Știa melodia pe care o cânta acesta. Era un cântec gitan, de undeva, din pusta maghiară. Erau jurămintele de dragoste ale unui călăreț către iubita sa.

Închise ochii tremurând de dorință. Acest Valentine Carr era un bărbat periculos, iar atunci când cânta astfel de cântece, era devastator. Începu să se pregătească de cină.

***

Era ora nouă. Expresul Balkans lăsase Istanbulul în urmă, șerpuind prin întuneric spre alte tărâmuri.

Draperiile de brocart din salonul lui Valentine erau trase pentru a se vedea cerul plin de stele.

Tona era așezată pe canapea, ascultând o muzică suavă ce răzbătea de la un gramofon. Cânta Sarga Rozsa cu orchestra sa de țigani. Cel pe care Tona îl cunoștea sub numele de Valentine Carr stătea lângă ea, fumând o țigară. Era îmbrăcat în frac. Pentru prima oară, Tona observă că avea părul foarte negru, lucru neobișnuit pentru un englez.

Tona era fericită că avusese grijă să pună în valize o rochie de seară; era de fapt, cea mai bună rochie a ei. Bărbatul de lângă ea o sorbea din priviri. Avea lângă el o femeie cu adevărat frumoasă, cu pielea albă ca a unui crin, cu părul auriu, ca al unei zâne. Era adorabilă în acea rochie neagră care-i ajungea până la glezne, cu buchețelul acela de violete artificiale. Valentine și-ar fi dorit violete adevărate pentru ea.

Nu-și putea lua ochii de la frumoasa cu picioarele foarte mici, încălțate în sandale de satin negru, care purta la gât un lanț de aur care aparținuse bunicii sale.

Se bucuraseră de o cină minunată. Paul Lavengro, care asculta orbește ordinele stăpânului dispăruse discret.

La cafea, Valentine o întrebă:

– Spune-mi, Tona, ești conștientă de frumusețea ta?

Ea începu să râdă.

– Ești obișnuit să faci complimente, domnule Carr.

Răspunsul ei îl încântă. El era obișnuit cu femeile care se topeau sub privirile lui sau la primul lui compliment. N-o mai flată pe Tona, i se adresă cu bucurie, cu spontaneitate, făcând-o să râdă de glumele sale. O considera o copilă cu părul bălai, în prezența căreia se simțea degajat.

Știa că trebuia s-o lase în pace cu visurile și iluziile ei. Dar înainte ca seara să se termine, el realiză cu stupoare că pentru prima oară în viață era îndrăgostit. Decise tot atunci că el și nu alt bărbat o va învăța ce este dragostea. O va învăța strângând-o la piept, sărutând acea gură nesărutată încă.

– Îți place muzica asta? o întrebă el după ce se termină cina și se întoarseră în salon.

– Îmi place teribil. Și eu am o mulțime din melodiile lui Imre.

Valentine îi spuse că acest Imre era un rege al viorii care cânta la celebrul restaurant Marcus din Budapesta. Nimeni nu trecea prin oraș fără să meargă să-l asculte. Acest țigan era un tip cu o figură ciudată, enorm de gras, care se depărta de orchestra sa la un moment dat venind aproape de spectatori.

– Va trebui să te duci la Budapesta să-l auzi, îi spuse Valentine. Nu-l vei uita.

Ea încuviință.

– Ar fi minunat, l-aș putea convinge pe George să mă ducă.

– Vorbești cam mult despre acest George, deși îmi spui că sunteți doar amici.

Tona simți că inima începe să-i bată mai tare și se încruntă.

– Este vreo problemă dacă vorbesc despre el?

– Mă faci gelos, Tona.

– Gelos? repetă ea, apoi roși. Nu este absurd să fii gelos pentru cineva pe care-l cunoști doar de câteva ore?

– Este destul. Atracția aduce două persoane la un loc cu iuțeala fulgerului.

Vorbele lui o făcură să se înfioare, dar își ridică mândră capul.

– Dar tu câte femei ai? Măsuța de toaletă din dormitor este plină de fotografii. Pe toate scrie: lui Val. Mă amuză.

– Eu te amuz? întrebă el, apoi renunță la țigară și o prinse de mână. Spune-mi...

– Te rog, domnule Carr...

– Ai pronunțat numele meu atât de încântător, mai rostește-l.

– Te rog...

– Am avut multe iubite, zise el eliberându-i mâna, nu pot nega. Dar n-au însemnat nimic pentru mine. Mă crezi, căpșor auriu?

– De ce-mi spui astfel?

– Pentru că ți se potrivește perfect, iubito. Culoarea părului tău este desprinsă din cer, în lumina asta.

– Aș vrea să nu-mi spui astfel de lucruri copilărești.

– Iubita mea, zise el cu blândețe, nu te comporta de parcă ai fi din epoca victoriană. Suntem în Balcani, nu sub Albert memorial. Este o noapte de vară, plină de stele cu lună plină. Vreau să văd cum se reflectă stelele în ochii tăi. Privește-mă...

Ea încercă să se ridice cu obrajii îmbujorați, cu inima bătând cu furie. Știa că nu trebuia să-i permită să vorbească astfel, dar acesta parcă o vrăjise. Acest compartiment luxos, discret luminat și parfumat, această traversare romantică a Balcanilor alături de un bărbat bine făcut, avea darul de a-i învinge rezistența. Știa asta și era ușor înfricoșată.

– Începuse să-mi placă mult această călătorie, zise ea. De ce s-o strici?

– Nu te supăra pe mine, Tona. Mă simt foarte singur, obosit de lumea în care trăiesc; o, dacă ai ști Tona!

Ea își duse o mână la gât.

– De ce te simți singur și obosit?

– Nu-ți pot explica, dar așa mă simt. Cu toții suntem prizonierii vieții. Să ne luăm singuri fericirea atâta cât mai putem, adăugă el prinzându-i mâna în palmele sale. Apoi, îi sărută mâinile. Buzele lui îi ardeau pielea.

Culoarea pieri din obrajii Tonei. Nici un alt bărbat n-o făcuse să simtă aceste emoții.

– Parcă spuneai că te simți singur și obosit, protestă ea. N-ar fi mai bine să spui că ești prea răsfățat de femei?

– Te rog, Tona nu mi te împotrivi. Tremuri în brațele mele. Ești ca un fluture aproape de lumină. Nu te mai zbate inutil, draga mea. Au fost multe femei în aceste brațe ale mele, dar nici una ca tine. Tu mă scoți din minți, reticența ta mă face să-mi pierd rațiunea. Privește-mă, Tona. Privește-mă...

Ea se simți fără puterea de a se mai mișca sau vorbi. Îl privi speriată. Reuși să murmure:

– Cred că ți-ai pierdut mințile!

– Întotdeauna am fost așa, iubito, fu replica lui. Într-o zi vei afla motivul nebuniei mele.

– Cine ești și ce ești mai ales?

– Doar un bărbat, iubito, un bărbat care s-a îndrăgostit teribil de tine, Tona.

– Dă-mi drumul! îl împinse ea.

Își dori cu disperare să poată pleca pentru că-i era teamă de acest bărbat dar și de reacțiile ei. Se scufunda încet într-o mare de încântare și în timp ce expresul Balkans străbătea noaptea, ea era împinsă spre o lume exotică din care nu mai avea ieșire.

Făcu un efort pentru a se elibera și de a-și regăsi echilibrul mental, concentrându-se asupra casei aceleia mici și înghesuite din Norwood, unde locuia cu sora ei. Asupra lui Kathleen, sora ei atât de convențională și prozaică; se gândi la birou și la George Oliver, acel individ comun care voia s-o ia de nevastă. Dar nu se putea concentra la nimic, ci doar la acest bărbat unic și fascinat, care-i săruta mâinile.

– Tona, auzi vocea lui. Suntem singuri, noaptea abia a început. Nu vrei să fie cea mai teribilă noapte din viețile noastre?

O trase încet în brațele sale. Ea îi simți mâinile încleștate în părul ei, apoi realiză că unul din brațele lui o trăgea tot mai aproape.

Își aminti cuvintele unui cântec:

.... nu te întreb când va veni vara și nici câtă viață voi avea; te întreb doar când voi fi a iubitului meu...

Tona se înfioră.

– Acum știu că ai o doză de nebunie, zise ea. Valentine îi sărută mâinile.

– Sunt nebun, dacă dragostea se poate numi nebunie, șopti el. Când mă vei iubi și tu vei înțelege.

Acum, el o ținea strâns în brațe. Ea pierdu și ultima picătură de control, abandonându-se magiei brațelor lui. Era un amant teribil. Dar chiar și în vâltoarea acestui extaz nou aflat, ea se întrebă câte femei mai simțiseră în brațele lui aceeași pasiune arzătoare.

Îl auzi șoptindu-i la ureche, spunându-i că niciodată nu va mai săruta sau iubi vreo altă femeie. Vocea lui se voia convingătoare, dar ea luptă împotriva tentației.

– Știi că nu-ți pasă cu cine faci dragoste, de ce vrei să mă faci să te cred?

Valentine o prinse încet de bărbie, dându-i capul ușor pe spate, forțând-o să-l privească.

– Îmi pasă, Tona, crede-mă! Celelalte femei din viața mea n-au contat. Erau prea ușor de iubit, dar tu ești altfel.

– Dar vrei să mă faci să fiu ca ele! Vrei să mă faci să fiu o altă „întâmplare“ din viața ta!

– Nu spune asta, Tona. Nu poți fi ca altele. De cum te-am văzut astăzi, am știut că totul va fi altfel cu tine. Că nu va mai fi nici o altă femeie în viața mea.

Și așa și gândea. Valentin de Gardenia găsise dragostea. Într-un fel foarte ciudat, această fată simplă, această englezoaică frumoasă, ajunsese la inima lui, cum alta nu mai reușise. El știa că soția lui trebuie să fie prințesă. Și mai știa că dădea dovadă de mult egoism iubind această fată, în această noapte. Dar pe moment uită totul; uită cine era, și mai precis, care era menirea lui.

– Sper că nu-ți închipui că te voi credea, zise ea.

El păru să-i ignore spusele.

– Mă vei iubi și tu la fel de mult, Tona. Spune-mi că mă vei iubi...

– Mi-e teamă.

– Să nu-ți fie! Voi avea grijă de tine, Tona, te voi trata ca pe un giuvaier, așa cum ești.

– Nu, zise ea cu jumătate de glas.

Dar se simți înfrântă de pasiunea pe care n-o credea posibilă. Știu că va capitula, că nu va mai exista cale de întoarcere pentru ea.

– Te ador, șopti Valentin sărutând-o.

– Asta nu-ți dă dreptul să te aștepți la dragoste din partea mea.

– Ba da, și așa va fi, Tona, o întrerupse el. Aerul acela copilăros fu înlocuit de o figură arogantă; fii bună cu mine, Tona. Vreau ceva real în viața mea, m-am săturat de surogate, vreau prospețimea pe care o aduce iubirea ta în viața mea plictisitoare. Ești bună, dulce, exact ca o floare pe care vreau s-o port la piept toată viața.

– Toată viața?

Valentin o sărută.

– Da, pentru totdeauna. Știu că și tu mă dorești. De aceea îți bate inima atât de repede. Dar știu că ți-e teamă, deși vrei dragostea mea.

– Val!

Ea îi rosti repede numele, de parcă n-ar fi vrut să se audă rostindu-l, apoi întinse mâna spre el repetându-i cuvintele cântecului lor preferat: vreau doar să știu când voi aparține iubitului meu...

El cită aceste cuvinte acoperindu-i fața cu sărutări.

– Tona, tu ai fost născută pentru dragoste. Pentru a avea un iubit. Și acela aș vrea să fiu eu. Iubita mea, ne îndreptăm spre porțile raiului astăzi, spre Gardenia.

Ea nu-i mai putea răspunde. Deodată, el ridică mâna și stinse lumina. Salonul se cufundă în întuneric. Lumina lunii străbătea prin ferestrele compartimentului făcând părul Tonei să pară argintiu.

– Val, repetă ea.

– Da, Tona. Vei fi a mea. Chiar acum.

Se simți ridicată pe brațe. Știa că-l iubește cu disperare și că nu mai este stăpână pe sine. Îi aparținea lui. Nu voia decât să se simtă ținută în brațe și sărutată.

Se făcu tăcere deodată, încetă și muzica; nu se mai auziră decât șoaptele lui de dragoste, iar cerul îi relevă unei fete cu părul blond, dragostea unui prinț.

Capitolul 2

Pentru Tona, acea noapte petrecută în expresul Balkans, va rămâne de neuitat. Își va aminti mereu cum se agăța de gâtul lui Valentine, oferindu-i sărutările pe care el și le dorea atât.

– Chiar mă iubești, Val? murmură ea. Ești sigur?

Iar el, ținând-o în brațe, îi șoptea:

– Te voi iubi întotdeauna, draga mea. N-am mai simțit asta pentru nici o femeie.

Părea sincer. Noaptea aceasta era cea mai mare încântare și pentru el. Era îndrăgostit de această tânără englezoaică, pe care o așteptase atâta să apară în viața sa, aducându-i fericirea pe care o aștepta. Mai erau câteva ore până când trenul ajungea în Gardenia, când se auzi o bătaie în ușă. Valentin sări în picioare. Trenul oprise într-o gară mică. Valentine deschise ușa.

– Ce vrei? De ce mă deranjezi la ora asta?

Omul se înclină întinzându-i un plic.

– Un mesaj pentru dumneavoastră, sire.

Valentin îl privi ciudat.

– Sire! exclamă el. De ce mi te adresezi astfel?

Omul ezită o clipă, apoi îi răspunse pe un ton foarte scăzut.

– Regele Gardeniei a murit. Trăiască regele!

Valentin păli, se clătină și se sprijini de ușă.

– Tata! Vrei să spui că tata a murit?

– Exact, sire. Omul vorbi repede în dialectul gardenian. A murit aseară. Trebuie să vă întoarceți negreșit. Vă așteaptă avionul. Ar fi trebuit să fim deja în castel la ora asta.

Valentine se întoarse, și privi spre ușa dincolo de care dormea iubita lui Tona, acea Tona pe care o ținuse în brațele sale toată noaptea, căreia îi repetase: te iubesc, Tona. Nu te voi părăsi niciodată, ești a mea.

– Nu pot merge chiar acum, îi spuse el omului. Voi mai întârzia câteva ore.

– Sire, poporul vă așteaptă.

Valentine făcu un efort supraomenesc pentru a-și aduna gândurile.

– Ai dreptate, prietene, voi veni imediat.

Străbătu încet încăperea spre locul în care dormea Tona și rămase privind-o. Șopti printre lacrimi: de unde era să știu, iubita mea? De unde să știu că se va întâmpla asta?

Era rege acum, cu nenumărate responsabilități, nu mai era tânărul vesel, lipsit de griji, care făcuse dragoste cu Tona cu câtva timp în urmă. Știa acum că indiferent cât de mult ar iubi-o, nu putea fi a lui. Tronul și o prințesă îi erau menite.

Oricum, va trebui să facă totul pentru a o reîntâlni, s-o facă să înțeleagă ce se întâmplase, dar apoi din motive politice realiză că trebuia să rămână incognito până când trecea frontiera în țara sa.

Luă o pană și începu să scrie; nu voia s-o trezească. Îi va scrie atât cât va putea, iar ea va citi de dimineață.

Era conștient că părăsind-o pe Tona, părăsea singura femeie pe care o iubise vreodată și pentru care ar fi renunțat la orice ambiție. Simțea că are o responsabilitate morală față de ea acum, dar era conștient că el aparținea Gardeniei și poporului acesteia.

Pentru prima oară în viață, Valentine, care considera lumea o aventură amuzantă, începea să sufere. Era cea mai dificilă decizie pe care trebuia s-o ia.

Fără a o trezi pe Tona, îngenunche și o sărută.

– Rămas bun, iubita mea, șopti el. Iartă-mă. Ne vom mai întâlni cândva. Trebuie. Dacă și când voi putea să te găsesc...

Pe peronul gării, un grup de bărbați îl așteptа în tăcere. Se înclinară în fața lui, apoi, după câteva vorbe de consolare, îl conduseră spre avionul care-l aștepta.

Valentine urcă în cabină și privi trenul care se pusese în mișcare. I se părea imposibil ca douăsprezece ore să-i devasteze într-atât viața. Cu o noapte în urmă, găsise dragostea vieții sale, o dragoste pe care însă i-o fura coroana princiară.

Când avionul începu să ruleze, avea pe buze numele Tonei.

Când Tona se trezi, soarele bătea în ferestrele compartimentului. Cerul era albastru fără un nor, iar o briză plăcută bătea peste pajiștile întinse unde se aflau vite din diferite rase.

Se frecă la ochi, privind spre ușa deschisă care ducea la apartamentul lui Valentine. El nu se afla acolo. Încăperile erau goale. Se ridică din pat cu inima bătând tare, cu sângele pulsându-i puternic în vene. Îi era teamă, dar se simțea cuprinsă de o stare de extaz. Ce făcuse? Îl iubea pe acest bărbat, fără să știe că asta era iubirea. Și el o iubea, sau cel puțin asta îi declarase. Îi jurase dragoste eternă, promisese că n-o va dezamăgi niciodată.

Poate o aștepta în salon, își spuse ea îmbrăcându-se repede, luând-o pe coridor. În treacăt văzu pășunile verzi, munții înalți și clădirile albe care însemnau că se apropiau de granițele Gardeniei.

– Val! strigă ea, deschizând ușa. Dar găsi altă încăpere la fel de goală. Nervii îi erau întinși la maximum și i se păru că aude pași în urma sa. Nu era decât un servitor care-i servise la cină. Omul se înclină întinzându-i un bilet. Era de la Val. Dar de ce? Unde se afla el? Ce se întâmplase cât dormise?

Apoi află. Cu disperare citi misiva lui Valentine.

„Iubita mea,

Când vei citi aceste rânduri, eu voi fi departe. Nu-ți pot explica de ce am făcut asta, dar am coborât din tren la Fulvia.

Într-o zi vei înțelege. Te rog să crezi că te iubesc și că te voi iubi toată viața. Sunt distrus, Tona, doar amintirea nopții petrecută împreună mă ține în viață.

Val.“

O reciti cu ochii în lacrimi. Apoi se aruncă pe sofa, aceeași sofa pe care stătuse noaptea trecută cu el. Mintea îi era un amestec de îndoială și de teamă. Prima reacție fusese să considere că fusese păcălită deși avusese încredere în el. Valentine Carr era un afemeiat. Probabil o iubise și pe ea ca pe altele. Biletul lăsat nu însemna nimic.

Dragostea lui, amintirea nopții trecute, o făceau să tânjească după el, dar acum, considerându-se părăsită, era speriată amintindu-și fiecare sărut dat de el.

„Te voi iubi întotdeauna,“ îi șoptise el. Cu toate acestea, dispăruse ca un hoț în noapte. Coborâse mai devreme pentru că fusese prea laș ca s-o trezească, să-i ofere o explicație.

Restul drumului spre Gardia, capitala Gardeniei, i se păru interminabil. Indiferent unde privea, găsea câte ceva care să-i amintească de el și de orele petrecute împreună. În fața ei se afla masa la care mâncaseră, gramofonul la care el îi pusese plăcile preferate ale muzicii gitane, bricheta de argint cu care-i aprinsese țigările. Chiar și zgomotul roților trenului îi amintea tot de el.

Le spuse servitorilor s-o lase singură, refuzând mâncarea. Nu voia să intre în contact cu nici unul; era atât de distrusă

încât nici nu se gândea să le pună întrebări despre Valentine Carr. Nu aștepta decât oprirea trenului, să coboare, să-și adune gândurile.

Era ora șapte, când expresul Balkans intră în gara din Gardia. Tona se aștepta ca George Oliver să fie acolo, s-o întâmpine, și chiar îl văzu pe peron, căutând-o din priviri.

Peste câteva clipe se afla alături de el.

– Tona, draga mea! exclamă Oliver. Mă bucur să te văd! Dar ce s-a întâmplat? Nu arăți prea bine.

Tona îi evită privirea.

– Nu s-a întâmplat nimic. Dar tu, dragă George, ce faci?

– Nu prea rău. Viața este destul de bună aici, mai ales pentru un burlac. Ai unde să te distrezi, poți pescui și vâna.

Ea se forță să-i zâmbească.

– Sună grozav!

Mergând alături de ea George Oliver îi arătă turnul ceasului din gara centrală. Era o clădire foarte curată, avea pereții de sticlă și microfoane peste tot. Trecea foarte multă lume pe lângă ei, femeile erau deosebit de atrăgătoare, cu fuste scurte și bluze de muselină. Bărbații purtau cămăși albe, de bumbac.

Ar fi fost foarte plăcut, se gândi ea, dacă nu l-ar fi cunoscut pe Valentine Carr.

– Mă bucur c-ai venit, Tona! repetă George. N-am crezut că pe tine te vor trimite să rezolvi problemele de aici. Eram convins că va veni miss Peebles.

– Este în spital, a fost operată de curând, așa că numai eu mai știam toate conturile și comenzile în afară de ea.

– Ești la fel de frumoasă, dar nu arăți prea bine, zise el, poate ești obosită de călătorie. Privind-o, George se întrebă ce se întâmplase cu chipul acela mereu vesel și plin de viață pe care-l știa el. Tona, cea de acum, avea ceva sălbatic în priviri.

Tona lucrase pentru el în primii doi ani, înainte ca el să fie trimis de firmă în Gardenia ca director și încercase s-o convingă să se mărite cu el. Ea îl refuzase, iar el pusese refuzul pe seama faptului că era prea tânără. Nu era pregătită pentru dragoste și căsătorie. El îi scrisese regulat sperând că se va decide într-o zi.

Tona îl privi fără entuziasm. N-o inspira nimic la acest George, cu toate că era un bărbat prezentabil, de treizeci de ani, cu părul castaniu, ochi căprui și mustață. Arăta exact ceea ce era, un director căruia îi mergeau bine treburile.

În ultimul timp, viața îl favorizase. Muncise din greu însă până să ajungă în această situație privilegiată.

– Și eu mă bucur că te văd, George, repetă Tona. Îmi pare rău că...

– Dar ce s-a întâmplat? Nu te simți bine?

Ea roși.

– Nu, am avut o experiență teribilă. Nu-mi cere detalii. Să mergem direct la hotel, nu-mi place căldura asta.

– Foarte bine, draga mea.

George nu avea cum să ghicească ce se întâmplase, dar dacă va avea nevoie de ajutor, era dispus s-o ajute.

Așteptând un taxi, Tona privi în jur, fără a se bucura de frumusețile orașului. Nu era interesată de orașul în care abia

sosise, gândurile ei nu zburau decât la Valentine Carr, întrebându-se cum va scăpa de amintirea acelei nopți petrecute cu el. Experimenta emoții contradictorii. Îl ura pe Val, apoi era conștientă că-l iubea cu disperare. Își spuse că nu voia să-l mai vadă, dar totuși privea în jurul ei doar pentru a-l mai zări o clipă.

Ajunseră la hotel, unde hamalul îi luă bagajele. Nu se obosi să vadă camera. Rămase pe terasă, lăsându-l pe Oliver să se ocupe de toate. El îi comandă un cocteil și-i oferi o țigară.

George vorbea câteva cuvinte în limba locală și făcu comanda într-un fel care ei i se păru pompos. Dar ea era atât de obosită încât îl lăsă să facă ce voia.

Partea de oraș în care se afla i se păru ca din „O mie și una de nopți", combinând motivele turcești cu cele grecești.

Camera ei se afla pe colț, dând spre o stradă îngustă pe unde trecea multă lume și era zgomot permanent. Se găseau acolo mulți vânzători de flori, casele erau înalte, cu fier forjat la ferestre. Se auzeau strigătele vânzătorilor ambulanți ca și cel făcut de copitele cailor.

Tona își scoase pălăria, îndepărtându-și părul blond de pe față.

– Cred că ar fi mai bine să-ți spun totul, George.

– Așa ar trebui, Tona, trebuie să știu ce gândești.

Ea se înfioră. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-și amintească ce simțea pentru acel bărbat. Voia să-l uite de parcă nici n-ar fi existat. Plătea acum pentru dragostea acelui bărbat cu minunați ochi albaștri.

Îi povesti totul lui George. Obrajii ei se coloraseră, lacrimile îi împăienjeniseră ochii. Începu cu sosirea la Istanbul, pierderea, sau, mai precis, furtul poșetei, întâlnirea cu Valentine Carr.

Oliver o ascultă în tăcere, cu vădită uimire. Când ea termină îi spuse doar atât:

– Ți-ai pierdut mințile, Tona? Ai intrat în compartimentul unui străin? Ce te-a apucat, Tona? Pe mine nici măcar nu m-ai lăsat să-ți ating mâna!

Ea nu încercă să argumenteze sau să-și găsească scuze.

– Ai dreptate, cred că mi-am pierdut mințile. Presupun că m-am îndrăgostit de el.

Oliver pufni în râs.

– Te-ai îndrăgostit? De un ticălos?

– Poate așa este, admise Tona, tot mai sigură că-l iubea pe ticălos și nu numai atât, ci că-l va iubi toată viața.

– O să aflăm cine este, dacă se află în Gardenia, adăugă Oliver cu un aer autoritar. Văd că trebuie să-ți poarte cineva de grijă, Tona. Ar trebui să te măriți cu mine, să aibă cine să te păzească.

Ea îi evită privirea.

– Nu-mi cere acest lucru, te rog.

Privind-o, Oliver simți nevoia s-o protejeze, să-i aline disperarea, să-i redea încrederea, dar mai mult ca orice, dorea s-o ia în brațe, s-o facă a lui. În același timp, ar fi vrut să-l distrugă pe acel Valentine Carr.

– Sper că realizezi că te-ai comportat prostește, zise el în cele din urmă.

– Da, încuviință ea cu gândul la acea muzică țigănească, și la farmecul bărbatului căruia i se dăruise.

– Era englez?

– Nu cred.

– Oricum, dacă se află în această țară, îl voi găsi și-i voi cere socoteală.

Bietul George, se gândi Tona.

– Nu cred că-l voi mai vedea vreodată, murmură ea.

George își aprinse o altă țigară.

– Dacă vrei, te vei confrunta cu el, îți promit.

Tona ridică din umeri, căci acest George începuse s-o irite. Oare chiar nu realiza că singurul lucru pe care și-l dorea acum era să-l vadă pe Valentine? Să-i audă argumentele, să-i simtă atingerile?

Își termină băutura și-și aprinse o altă țigară. Undeva, departe, putea auzi cum bate un clopot, care nu mai contenea de când coborâseră în gară.

– De ce bate clopotul? întrebă ea.

– A murit regele noaptea trecută. De aceea sunt închise astăzi toate clădirile publice. A avut un atac de cord. Locuia în castelul de acolo.

George îi arătă o căldire impunătoate aflată pe o colină. Steagul arborat în bernă flutura deasupra turnurilor. Castelul era un poem de frumusețe.

– Este greu să te gândești la moarte sau la nefericire dacă ești înconjurat de atâta frumusețe, zise Tona și scoase batista pentru a-și șterge o lacrimă târzie.

Oliver o privi.

Apoi cu gesturi lente își termină băutura. Nu suporta atitudinea ei. Abia așteptase s-o revadă să-l facă să se simtă bine. Iar ea... îi povestise aventura avută cu un necunoscut în tren! De fapt, îi era greu să și-o imagineze pe Tona făcând astfel de lucruri. Ea fusese întotdeauna foarte prudentă, fără a lăsa o impresie proastă precum sora ei. Nu-i suporta pe sora și pe cumnatul ei, cu toate că aceștia erau de partea lui și o zoreau pe Tona să se mărite cu el.

Ce naiba voia fata asta? se întrebă George. Ce văzuse la bărbatul acela din tren? Ce-i lipsea lui, George Oliver, să nu vrea să se mărite cu el, ci să se arunce în brațele primului venit? La naiba, doar avea o slujbă bună și-i putea oferi chiar și o casă cu mult mai bună decât cea în care locuia cu sora ei.

Era uimit și de faptul că Tona nu-i mulțumise pentru că-și reînnoise propunerea de căsătorie. Nu mulți bărbați ar fi făcut-o după ce ar fi auzit ce-i povestise lui.

O auzi spunând încet:

– Nu fi supărat pe mine, George. Știu că ești. Poate că n-ar fi trebuit să-ți spun, dar simțeam nevoia să mă destăinui, iar tu ai fost întotdeauna bun cu mine.

George lăsă paharul jos. Acum parcă era mai bine, se simțea apreciat.

– Biata de tine, Tona, te-ai făcut de râs, dar eu nu te voi judeca.

– Îți mulțumesc George, răspunse ea cu jumătate de gură.

El adăugă:

– Kathleen sau Tom n-ar fi prea încântați să-ți afle aventura.

Tona se înfioră la acest gând.

– Sper că nu vor afla niciodată.

George se ridică și o luă de braț.

– Acum, tânără doamnă, aș vrea să te odihnești puțin. Du-te, dormi puțin, apoi ne vom întâlni la o cafenea care o să-ți placă. Între timp eu o să duc actele la birou. Sper că deși a murit regele să nu fie închisă cafeneaua; se mănâncă foarte bine acolo.

– A fost un rege bun? întrebă Tona.

– N-am auzit lucruri rele la adresa lui, ceea ce înseamnă că n-a fost rău. Oricum gardenienii sunt destul de primitivi. Din câte mi-am dat seama, regele a încercat să-i mai civilizeze, dar oamenii nu prea sunt educați și nu acceptă ușor schimbarea obiceiurilor lor.

Tona simți că razele soarelui o deranjează la ochi. Clopotul catedralei continua să bată. Era un sunet care o făcea să plângă.

De aceea, se simți mai bine după ce scăpă de George și se duse în camera sa. Era o încăpere mare, aerisită, la etajul întâi, unde se afla un balcon cu draperii viu colorate. Patul avea cuvertură în aceleași culori, iar mobila era de un galben pai.

Camerista, îmbrăcată în costum popular cu sandale de piele și bonetă de muselină îi spuse că dacă voia, putea să facă baie, arătându-i și locul.

Dar Tona nu voia acest lucru căci făcuse baie chiar în apartamentul cel luxos al lui Valentine.

Era foarte deprimată. Despachetă câteva lucruri cu lacrimi pe obraji.

Apoi, dorința de a da frâu liber lacrimilor învinse. Se culcă și începu să plângă în voie.

Plânse până adormi. Se trezi auzind o bătaie în ușă și vocea cameristei care-i spuse:

– Miss, vă caută un domn.

– Spune-i că vin numaidecât, răspunse ea.

George venise s-o ia la masă; era ora unu și jumătate. Dormise câteva ore bune. Se spălă repede pe față simțind că o durea teribil capul. Își aminti imediat de Valentine. Oare George îl va găsi? Dar ea voia oare ca Valentine să fie găsit? Nu era mai bine să nu-l mai vadă vreodată?

Scoase din buzunar biletul pe care i-l lăsase și-l citi din nou de parcă ar fi vrut ca de data asta să găsească sensuri noi. El îi spusese că era distrus. De ce oare? Ce motive avusese s-o părăsească din senin, ca un laș?

Nu găsi nici un răspuns. Puse scrisoarea înapoi în buzunar, se pieptănă și se rujă puțin, pentru că era foarte palidă. Indiferent ce simțea, trebuia să apara neafectată în fața lui George.

Îmbrăcă o rochie de jerse cu flori, o pălărie mare și coborî.

– Parcă ți-ai mai revenit! constată George.

– Mă simt bine, îi spuse Tona. Îmi este și foame.

Pe Tona nici cea mai mare supărare n-o putea face să-și piardă pofta de mâncare. Și nici sufletul ei rănit n-o putu face să nu se bucure de frumusețile țării în care se afla, așa că se lăsă plăcerii momentului.

Un moment pe care George nu i-l strică, referindu-se la ceea ce-i spusese ea. Tona mâncă un fel de pește teribil de bine gătit, cu sosuri speciale, un pește care creștea în râurile de munte, apoi vânat.

Privi încântată restaurantul în care se afla. În mijlocul acestuia se afla o fântână cu un bazin de marmură unde creșteau sute de trandafiri înfloriți. Pe partea de sus se afla un cal înaripat, executat de un sculptor renascentist, după cum îi spuse George.

Uită necazurile sale privind la acea statuie, cu copitele delicate, nările largi fremătând, coama dată peste cap. La un moment dat, se gândi că lui Valentine i-ar plăcea teribil de mult să-l vadă.

Mult timp după ce va părăsi Gardenia, nu-și va aminti decât acel cal înaripat și fântâna, cu apa țâșnind dintre trandafiri. Lumea plimbându-se, dar vorbind încet pentru că regele murise.

Spre sfârșitul mesei când bea cea mai bună cafea observă că tot mai multă lume se adunase pe străzi, iar polițiști în uniforme alb cu verde dirijau traficul călare.

– Ce așteaptă toată lumea asta? întrebă Tona.

– Va trece tânărul rege prin oraș, pentru a saluta poporul. Să mergem sus, să urmărim ce se va întâmpla.

Urcară și urmăriră scena de la balcon.

Se auzi zgomot de copite iar apoi apăru procesiunea, în timp ce lumea intona acordurile imnului gardenian.

Tona se aplecă peste balustradă. Se apropia escorta regală; tineri călare, cu platoșele pe piept, iar în spatele lor o trăsură aurie, în care se aflau doi bărbați. Cel mai tânăr îmbrăcat în uniformă de husar gardenian se apleca într-o parte și alta. Cineva îi aruncă un buchet de flori.

– Valentine! strigă cineva din mulțime. Valentine!

Inima Tonei uită să mai bată.

– Ce-a spus? întrebă ea.

Un bărbat aflat lângă ei îi răspunse în engleză:

– Este tânărul nostru rege, Valentine, frumos și nobil!

Tona se prinse bine de parapet aplecându-se să se uite la bărbatul din trăsură, moment în care acesta se întoarse privind spre balcon.

Tona văzu aceiași ochi albaștri minunați, iviți de sub casca de husar. Ce bine cunoștea acele trăsături!

Valentine era regele Gardeniei!

Acum înțelegea totul. Cel care o ținuse în brațe cu o noapte în urmă era rege.

Pentru o secundă privirile li se întâlniră. Valentine de Gardenia văzu acea figură dragă lui cu părul blond. O recunoscu și păli.

Strigă cât putu de tare:

– Tona!

În același timp, ea se prăbuși în brațele unui bărbat aflat lângă ea. Valentine vru să se ridice din trăsură, apoi căzu la loc și salută din nou lumea aflată de o parte și de alta a drumului.

***

Când își recăpătă cunoștința, Tona se afla în camera sa de hotel. Draperiile erau lăsate, așa că razele soarelui nu pătrundeau în interior. Se ridică și ducând o mână la frunte constată că ardea și era umedă. În același timp simțea un parfum puternic, de apă de colonie, ceea ce însemna că îi fusese umezită fruntea de cineva care mai apoi plecase.

Încet începu să revadă amintirile ultimelor ore. Desigur, George fusese cel care o adusese aici. Își aminti că leșinase în brațele lui în timp ce trecea convoiul regal. Ce șoc pentru ea! Ce revelație! Val, în brațele căruia se aflase în acea noapte de dragoste era rege! Regele Gardeniei!

El era cel care-i șoptise printre sărutări: te voi iubi mereu...

Tona izbucni în râs, ceea ce în conjunctura în care se afla, și mai ales singură fiind în încăpere păru nefiresc. Era lividă. De ce-i spusese Val acele vorbe mincinoase? Probabil știa că dragostea lui nu va dura decât o noapte.

Regele Gardeniei! Îl va putea uita vreodată pe Valentine așa cum îl văzuse în după-amiaza asta, frumos, în ținută de gală, răspunzând la uralele supușilor? Nu voia să-și amintească faptul că Valentine era rege. Nu simțea pic de mândrie că fusese

iubita unui rege. Nu voia decât să-și amintească noaptea de dragoste cu un bărbat care o făcuse să se îndrăgostească de el. El luase, iar ea dăruise fără rezerve. Sentimentele fuseseră prea puternice pentru ea, crezuse în el, iar acum...

Nu voi putea îndura, murmură Tona, dorindu-l cu disperare. El, după cum se văzuse n-o mai dorea...

Se ridică de pe patul pe care zăcuse, își netezi cutele rochiei, apoi părul. Se privi în oglindă și ce văzu acolo o înspăimântă. Acea creatură palidă, cu chipul marcat de suferință era ea, Tona Felton, care dusese o existență atât de prozaică în Anglia? Era ea, fata care nu cunoscuse adevărata dragoste până acum? Privindu-se și văzând cum arăta acum se întrebă ce anume găsise Val la ea?

Apoi își aminti de George Oliver, care insista să se mărite cu el și realiză că nu-i va suporta insistențele prea mult timp. Acea noapte de dragoste va fi prima și ultima din viața ei.

Deodată, simți nevoia să întreprindă ceva. Trebuia să scape de George și de acest hotel. Nu voia să depindă în nici un fel de el. Putea să-i predea pur și simplu actele aduse din Anglia căci el știa ce să facă cu ele. Iar dacă voia, putea să sune la firmă, să-și ceară demisia și să se angajeze în Gardenia. Trebuia să se găsească de lucru în oraș pentru o stenodactilografă bună. În starea actuală, realiză că orice găsea de făcut era mai bun decât să se confrunte cu propriile-i gânduri. Dacă găsea ceva care să-i convină, putea să-l sune pe George, să-i ceară să n-o judece greșit, să înțeleagă că nu-i era nerecunoscătoare pentru tot ce făcuse.

Își puse pălăria de pai, luă servieta și poșeta și plecă. Folosi scara de serviciu pentru a nu se întâlni cumva cu George.

Orașul era în sărbătoare. Mulțimea umpluse străzile înguste ale orașului. Toate clădirile purtau drapelul Gardeniei, care aveau un leu în centru. La vederea drapelului, Tona încleștă dinții. Acestea erau culorile lui Val, purpuriu și galben, culorile pernelor pe care dormise ea.

Trebuie să-i uit, își spuse ea, trebuie să am mândrie. Doamne, dă-mi puterea să-l uit!

Dar cum putea face asta, când pretutindeni, pe străzi, lumea îi scanda numele: Valentine! Valentine!

Se gândi că lumea nu era prea afectată de moartea bătrânului rege; toți scandau acum numele noului rege. Gardenia era cuprinsă de febra sărbătorii înscăunării noului rege. Nu văzu nicăieri însemne ale fascismului, sub jugul căruia se afla Gardenia, după spusele lui George.

Merse în pas vioi până ajunse pe niște străzi mai puțin aglomerate, cu clădiri viu colorate cu obloane.Văzu pe una dintre acestea firma „Cafe Flora“. Pe trotuarul din față se aflau măsuțe și scaune. Tocmai voia să traverseze când observă un anunț pe care scria:

„Se caută dansatoare. Tinerețea și frumusețea sunt esențiale.“

Rămase privind anunțul, apoi dintr-o dată se întrebă de ce nu s-ar prezenta pentru această slujbă? Nu era o dansatoare

prea grozavă, deși făcuse cursuri de dans la Londra, dar se bucura de tinerețe și frumusețe. Dacă o angajau, devenea independentă și putea rămâne cât voia în Gardenia.

Poate că Val îi rănise sentimentele, dar cu timpul îl va da uitării. Iar dacă lucra în această cafenea, ar fi mereu aproape de el. Poate îl va întâlni vreodată și-i va spune că-l iubește încă...

Deschise ușile și intră într-un salon frumos decorat. Acolo se afla un bărbat uscățiv, cu barbă, care fuma o țigară lungă, supraveghind un alt bărbat care scria ceva într-un registru.

Tona prinse curaj și se apropie de cel cu barbă.

– Sunteți patronul? Eu sunt dansatoare, vin din Anglia și caut de lucru.

Bărbatul se întoarse încet spre ea și o examină din cap până în picioare. Inima ei începu să bată repede. Nu avea de gând să-i pese de ceea ce făcea atâta timp cât putea rămâne în această țară, pentru ca să fie independentă.

Cu un gest grațios își scoase pălăria și-și scutură pletele aurii. Bărbatul cu barbă o privi printre gene, apoi zise:

– Da, eu sunt patronul. Vrei să dansezi aici, așadar?

– Exact.

– Ești foarte frumoasă, arăți ca un trandafir. Cum te numești?

– Tona, atât.

Bărbatul, după ce-l bătu pe celălalt pe umăr, indică un pian aflat în colțul opus al încăperii.

– Va trebui să vedem ce știi, Tona. Începem cu un vals?

– Desigur, răspunse ea.

Dar bărbatul de la pian începu un cântec țigănesc ritmat; ea nu știu cum se descurcase în timpul dansului, dar încercase să aibă mișcări foarte libere. Cu călcâiele bătând în podea, cu brațele ridicate deasupra capului, părea că plutește prin aer. Genele-i dese și lungi nu lăsau să se vadă că era emoționată. Bărbații o priveau plini de admirație.

– Bravo! strigară amândoi. Superb! Ești angajată, Tona! Vom încheia imediat contractul. Începi chiar din seara asta. Dacă vei dansa pentru clienții noștri cu aceeași dăruire, grație și frumusețe, vei putea cere orice sumă.

Cu obrajii roșii, Tona discută amănuntele cu proprietarul localului. Acesta se numea Max Rosta. Îi spuse că putea locui în apartamentul aflat deasupra localului și că salariul va fi de cincizeci de dolari pe săptămână și dacă prin dansul ei va atrage mai mulți clienți, salariul va crește. Un dolar gardenian valora doi șilingi. Asta însemna cinci lire pe săptămână. Cu acești bani, se va putea întreține fără probleme.

Rosta îi puse întrebări despre viața personală. Voia să știe cine este, de unde vine, de ce a venit aici. Tona se întrebă ce ar spune acesta dacă ar afla că venise în Gardenia cu Valentine.

Îi răspunse pe scurt evitând detaliile; venise aici în vizită la un prieten, dar se certase cu el pierduse banii, și trebuia să se întrețină pe restul șederii în Gardenia.

Rosta nu avu motive să fie bănuitor, mai ales când îl rugă să trimită pe cineva după lucrurile ei la hotel.

El dădu instrucțiuni unui servitor în privința bagajului și o conduse într-un apartament mic, dar plăcut, unde o lăsă în grija unei femei scunde, pe care i-o prezentă ca fiind soția sa.

Madame Rosta se purtă prietenos cu ea și chiar vorbi puțină engleză. Dar ea era prea obosită pentru a da multă atenție spuselor femeii.

Rosta îi dădu câteva ordine soției, care îl ascultă în tăcere. Trebuia să-i facă imediat o rochie potrivită Tonei, viu colorată, din șifon, cu care să înceapă chiar din acea seară.

– Trebuie să cobor să-i pun pe toți la treabă, încheie el în engleză, cafeneaua trebuie să arate ireproșabil diseară.

Coborî imediat în salonul în care, cel care cântase la pian se aplecase din nou deasupra registrelor.

– Șandor, zise el, a căzut norocul peste noi. Această englezoaică va face bani serioși aici. Este inocentă, nu știe prea multe; va fi ca aurul pentru noi.

Bărbatul numit Șandor îl privi cu îndoială.

– Ești sigur că nu știe nimic?

– De unde să știe? În seara asta, când sosesc ceilalți, le vom spune că fata este aici pentru a ne ajuta să luăm tronul de la noul rege, înainte ca acesta să aibă ocazia să-și precizeze poziția. Această Tona va fi sfârșitul lui Valentine. Va da statul Gardenia pe mâinile fasciștilor.

Pianistul zâmbi.

– Tu plănuiești totul, Max.

– Da, zise Rosta ducând un deget la gură, am planurile mele, dar nu le mai discutăm până ce nu sunt bine conturate.

Aflată sus în camera sa, așezată pe marginea patului, Tona o urmărea pe madame Rosta care termina de dereticat. Femeia era foarte încântată să o lase pe dansatoarea englezoaică să ocupe micul apartament. Aduse lenjerie curată, vorbind în tot acest timp cu o viteză amețitoare. Îi puse chiar și un vas cu flori proaspete.

– Este prea cald pentru tine, miss, nu? zise femeia. Nu aveți atâta soare în Anglia.

– Nu, admise Tona.

Dar gândurile ei nu erau la vreme, nici măcar la faptul că peste câteva ore apărea în public ca dansatoare profesionistă. Nu-l vedea în fața ochilor decât pe Val, cu ochii lui albaștri ațintiți asupra balconului. Inima îi era frântă. Se întrebă ce-ar zice madame Rosta dacă i-ar spune că noul rege îi frânsese inima?

Madame Rosta îi spuse că trimisese pe cineva la hotel să-i aducă bagajul. Apoi, îi spuse că trebuia să se odihnească; acesta era ordinul soțului ei. Imediat îi va trimite mâncare și vin. Katti, servitoarea, va aduce imediat tot ce trebuie. Era o fată bună această Katti, îi spuse doamna Rosta deși cam înclinată spre lenevie.

După ce madame coborî, Tona își scoase rochia, se întinse epuizată pe pat și adormi imediat.

Nici măcar nu auzi când se deschise ușa și nu-i văzu pe cei doi Rosta care o priviră în timp ce dormea. Imediat ce ieșiră, madame Rosta îi ceru socoteală soțului:

– Max, ai înnebunit? Ce planuri ai cu fata asta?

– Asta este treaba mea, Coralie, răspunse Max Rosta cu un zâmbet. Tu ai grijă de bucătărie. Poți vedea orice dar nu trebuie să comentezi, draga mea.

Femeia ridică din umeri.

– Cum spui tu, dragă Max. Dar te previn că într-o zi voi considera că ai depășit măsura. Mi-e teamă pentru tine, pentru noi.

El începu să râdă.

– Coralie, nu-ți fie teamă de nimic. Vezi de treburile tale. Politica nu este pentru femei.

– Este prea tânără, Max. Și frumoasă ca o zână. Dacă ar fi trăit fetița noastră, pe care Dumnezeu a chemat-o la el, ar fi semănat cu această domnișoară cu părul ei blond, buclat, cu ochii ei inocenți. Oh, Max..

– Taci, Coralie! Nu mai vorbi de copila noastră! Pe englezoaică las-o în seama mea.

Madame Rosta își șterse ochii cu colțul șorțului. Nu-l înțelegea pe acest soț al ei care era tare îndârjit. Cândva, fuseseră foarte fericiți; aveau de multă vreme această cafenea în mijlocul orașului. Acelea fuseseră niște vremuri bune, când Maxine, fetița lor, trăia. De la moartea ei la cea de a patra aniversare, din cauza frigurilor, soțul ei nu mai era același bărbat. Începuse să bea mult și avea mereu nevoie de companie.

Coralie Rosta se temea pentru el. Și pentru ea, dar îi era teamă să spună mai multe. Se duse la bucătărie ascunzându-și lacrimile.

Capitolul 3

În seara aceea, numele Tonei scris cu litere roșii și albastre apăru la intrarea cafenelei Flora.

Nici nu se iviseră stelele când începuse să se răspândească vestea că a apărut o dansatoare nouă la cafeneaua Flora. În fiecare noapte, cabaretul lui Rosta era plin de o mulțime de bărbați veseli, zgomotoși. Veneau să mănânce și să bea aici. Era grozav că Rosta se gândise să aducă ceva proaspăt.

Madame Rosta, care asculta orbește ordinele soțului său, o încurajă pe Tona să aibă o după-amiază liniștită și să se pregătească pentru noaptea care urma. Tona dormise destul, iar când se trezise se simțea destul de bine. Dar când își aminti că trebuia să danseze în fața unui auditoriu care era poate format din cunoscători, o trecură fiori pe șira spinării. Simți dintr-o dată nevoia să dispară. Dar apoi, își spuse că, de fapt, nimic nu mai conta; Val îi călcase inima în picioare, astfel că nimeni nu-i putea face mai mult rău.

Stând în pat, le urmări pe madame Rosta și pe servitoarea numită Katti care lucrau la rochia de culoarea focului, fără a se gândi că-și găsise refugiu în cel mai periculos loc din Gardia.

Nu avea de unde să știe că aceasta Flora era cuibul fasciștilor, despre care îi vorbise George Oliver. Nu avea de unde să știe că patronul ei mai lua un salariu de pe Wilhelmstrasse.

Rosta era cel mai puternic inamic al lui Valentine. Gestapoul îl numea Quislingul din Gardenia, liderul antiregaliștilor care voiau ca republica să fie condusă de naziști.

Ascensiunea lui Valentine la tron fusese momentul pe care-l așteptaseră ei. Dar masele gardeniene erau loiale regelui. Berlinul ordonase să nu se întreprindă nimic care să defăimeze numele lui Valentine. Agenții Gestapoului aveau rolul de a semăna nemulțimiri într-un mod foarte subtil sugerând că tânărul rege avea tendința de a sprijini Axa.

După masă, madame Rosa și Katti începură s-o pregătească pe Tona. Îi masară trupul și îi spălară părul cu șampanie. Rochia de șifon arăta perfect, iar cele două îi puseră un colier de argint la gât, și brățări asortate pe mâini.

În cele din urmă, madame Rosta îi rujă buzele. Era miezul nopții când fu chemată să danseze. Pe mese mai ardeau doar lămpi mici, care nu răspândeau prea multă lumină pentru că fasciculul principal era direcționat către podeaua circulară. Încăperea era plină de fum de țigară, de zgomot de pahare ciocnite, de râsete de bărbați, dar o dată ce se auzi că începe cineva să încerce pianul, se făcu deodată tăcere și o fată frumoasă în rochie de șifon apăru pe scenă.

Era momentul așteptat. Tona interpreta dansul Focului.

După un moment de ezitare, începu să danseze, așa cum n-o mai făcuse vreodată. Se lăsă purtată de extazul dansului, iar cei care o urmăreau erau fascinați de grația și gesturile ei.

Clienții lui Rosta văzuseră multe evoluții spectaculoase în această cafenea. Se lăsară purtați de ritmurile ceardașului ca și de vinul de Tokai. Fata asta era diferită de tot ce știau ei. Avea o stranie forță magnetică, ba mai mult chiar, la un moment dat păru că pierde contactul cu lumea exterioară. Părea în transă, numai trupul i se mișca în ritmul de care părea posedată. Era o floare care se desfăcea sub privirile lor în întreaga sa frumusețe.

Nu părea intimidată de toate privirile ațintite asupra ei. Își amintea doar de Valentine și dragostea lui. Era ca și cum ar fi dansat pentru el și s-ar fi simțit încă o dată sărutată de el.

Când se termină dansul, lumea explodă cu entuziasm. Era cel mai grozav spectacol pe care li-l oferise Rosta. Dansul Focului fusese finalul unei zile pline de încântare.

Un tânăr foarte chipeș în uniforma regală, verde, sări în picioare imediat ce Tona căzu la podea ca o floare. Femeile de la masa lui priviră cu invidie spre fata a cărui talent și frumusețe vrăjise sala.

– Dumnezeule! strigă tânărul. Am crezut că englezoaicele sunt femei reci, dar Tona este o flacără vie!

Aplauzele izbucniră. Un gardenian mai entuziast ridică paharul deasupra capului apoi îl strivi de podea.

– Tona!

Numele ei era pe buzele tuturor. Rosta, care urmărea reacțiile clienților săi, cu țigara în gură, ca de obicei, le zâmbea

tuturor încântat. Nu greșise alegând această fată. Avea să servească unui dublu scop. Va aduce clienți și bani cafenelei Flora și cauzei fasciste.

Îi făcea plăcere să constate că o englezoaică putea ajuta o țară balcanică să se alinieze stăpânilor săi fasciști. Gestapoul îl va aprecia pentru alegere. Dacă planurile sale se materializau, acesta putea fi sfârșitul Gardeniei, ambițiile sale păreau că prind viață.

Putea vedea deja naziștii mărșăluind pe străzile din Gardia.

Puse încet o mână pe umărul Tonei. Lumea se ridicase în picioare bisând-o, dar Rosta știa că era mai bine să-și scoată această piesă de rezistență din salon înainte ca specatacolul să degenereze. Iar spectacolul se repeta în fiecare seară!

– Nu da curs bisurilor, Tona, o sfătui el. Ai dansat excepțional, dar acum trebuie să te duci la culcare. Să revină mâine seară, dacă vor să te mai vadă.

Tona își puse o pelerină pe umeri și urcă în camera ei. Îi ardeau obrajii și abia respira. Avusese succes, dacă judeca după aplauzele care nu mai conteneau.

Ce zi fantastică avusese! Ce-ar zice Kathleen și Tom dacă ar ști ce face ea în Gardia? Cum ar reacționa colegii ei de la Londra la știrea că Tona Felton era femeia de care se îndrăgostise regele Gardeniei și, mai ales, că ea era acum regina dansului? N-ar crede-o. Totul era ca un vis frumos.

Liniștea camerei sale i se păru acum prea apăsătoare, în contrast cu zgomotul din cafenea. Dădu la o parte tava cu gulaș și fructe pe care i-o lăsase madame Rosta, mulțumindu-se cu un pahar de Tokay și o țigară. Ar fi vrut să doarmă, dar știa că nervii nu i se vor destinde atât de ușor.

Se îndreptă spre fereastra deschisă privind strada bine luminată. Deodată, la distanță văzu un foc de articii în formă de V.

Desigur, V de la Valentine! Nu era posibil să scape de acest nume. Putea să-și închipuie până și castelul în care locuia acesta. Probabil, la ora asta, participa la banchetul dat în onoarea confirmării sale. Acolo, desigur, curgea vinul, femeile frumoase abundau, era înconjurat de curteni, de complimente măgulitoare. Era o prostie să-și închipuie că se gândea la ea!

Dar se înșela.

Nu era nici o sărbătoare în noaptea aceea la castel. Cu câteva ore în urmă, când ea se pregătea să înceapă să danseze, Valentine de Gardenia era cufundat până la gât în acte oficiale cărora încerca să le descifreze sensul.

Era zece seara. Ceremoniile zilei se sfârșiseră, castelul era cufundat în liniște, iar el era mai mult ca oricând bântuit de amintirea fetei cu părul blond.

Fusese o zi grea, epuizantă pentru el. Morții se îngropau foarte repede în Gardenia. Fusese condus direct la locul în care avea loc ceremonia de înhumare a tatălui său, lucru care-i rupse inima. Își iubise tatăl, iar publicul îl așteptase să apară la câteva ore după ce fuseseră închise porțile capelei familiei.

Lumea se aștepta ca el să funcționeze ca un automat fără inimă. Poporul susținea că-l iubește. Atunci, de ce îi cereau să apară zâmbind când inima îi era grea?

Procesiunea prin oraș duse și la o mai mare încordare nervoasă când, ridicând privirea văzuse chipul drag al Tonei

privindu-l de undeva, de la un balcon. Toată ziua fu obsedat de privirea ei, neputând să-i uite figura lividă, epuizată. Cine era bărbatul de lângă ea? Cel care o prinsese în brațe când căzuse. Oare ce gândea Tona despre el?

Valentine era încordat, neștiind ce se va întâmpla și începu să lovească ușor cu pana în birou. Nu mai putea pretinde acum că citea ziarele. Va trebui să se ducă la hotel să afle ceva despre ea.

Va trebui să-i vorbească, poate, pentru ultima oară. O iubea și era torturat de gândul că din cauza apartenenței sale regale, nu va putea fi cu ea.

Dar trebuia s-o vadă. Tânjea după ea. Și regele avea sentimente omenești. Voia s-o prindă de mână s-o privească în ochi, să-i spună că era răspunsul la cele mai avântate visuri ale lui.

Voia să-i vorbească despre responsabilitățile lui de rege.

Se ridică și după ce aruncă grămada de acte de pe birou se îndreptă spre apartamentele regale. Apăru un valet, dar îi făcu un gest cu mâna să dispară. Nu voia să-l vadă nimeni că se schimbă în haine obișnuite, cu pălărie.

Își trase bine pălăria pe ochi și porni spre garaj de unde scoase mașina sport, pe care o conducea în zilele când nu avea nici o grijă. Va ajunge imediat în oraș, fără a atrage atenția. Era ora unsprezece când Bugatti trase în fața hotelului.

După ce se uită în susul străzii, intră în hotel cu gesturi repezi, pentru a nu fi observat de nimeni.

– Locuiește aici o anume domnișoară Felton, zise el la recepție, aș vrea să vorbesc cu ea.

Recepționerul care îl recunoscuse, îi răspunse:

– Domnișoara Felton a părăsit hotelul, excelență.

Valentine simți că nu-i mai bate inima.

– Unde s-a dus?

Recepționerul întinse mâinile.

– Nu știm, excelență. Bagajul i-a fost luat azi după-amiază. N-a lăsat nici o adresă.

– Mulțumesc, zise Valentine și plecă.

De ce naiba plecase Tona fără a lăsa o adresă? Poate era cu bărbatul care o sprijinise atunci când leșinase. Ea spusese ceva despre un bărbat pe care-l cunoștea în Gardia, un englez care voia să se însoare cu ea. George Oliver, parcă. Da, ăsta era numele. Pe moment, vru să se întoarcă la hotel, să întrebe de acest individ. Poate astfel reușea să dea de Tona. Dar era mai bine să-l lase în pace. Ea îi spusese că George era un tip de treabă; poate hotărâse să se mărite cu el, să-l dea uitării pe regele din Gardenia.

Urcă în mașină, trecându-și o mână peste față. Nu-i mai păsa dacă era recunoscut. Nu-i mai păsa că se punea în pericol, atât pe sine cât și regatul și coroana. Nu se putea gândi decât la ea și la faptul că va plăti până la sfârșitul vieții extazul cunoscut în brațele ei.

Tocmai voia să pornească dar văzându-l pe Paul n-o făcu.

– V-am urmărit, sire. Este o adevărată nebunie să porniți prin oraș fără protecție. Orașul este plin de fasciști.

– Crezi că-mi pasă?

– Ar trebuie să vă pese, sire.

– Urcă, Paul, te voi duce la castel să pun capăt agoniei tale.

Lavengro nu răspunse. Numai când mașina opri în fața garajului, el îndrăzni:

– Uit-o, Valentine. Tu trebuie să te gândești doar la binele acestui popor. Gardenia are nevoie de tine. Deja au început agitațiile.

– Dar agitația din inima mea? La asta nu se gândește nimeni?

– Copilul meu, zise Lavengro luându-l după umeri. Regele nu poate avea inimă.

***

Trecu o săptămână. Tona se obișnuise cu familia Rosta, și cu viața de stea a cafenelei Flora. O îndrăgise pe Rozalie și pe Max, care era bun cu ea.

Muncea din greu în timpul zilei. Rosta îi angajase un maestru de dans, care s-o școlească în detaliile profesiei ei. Gesturile ei erau acum pline de grație și frumusețe, și fiecare mișcare era calculată să provoace audiența. Noapte după noapte, îi fascina pe cei prezenți.

„Maestro“ o ajutase să se perfecționeze, nu mai era acum o amatoare. Știa că are puterea de seducție necesară și că putea avea toți bărbații la picioare. Dar nu-l voia pe nici unul. Rămânea insensibilă la invitațiile admiratorilor care o

urmăreau și o flatau. Într-un fel, simțea că-l păcălește. Dansa ca focul, dar inima ei era seacă. Nu putea fi reaprinsă decât de Valentine și de sărutările lui.

Trecuseră deja trei zile de când lucra la cafenea, când realiză că trebuia să ia legătura cu George Oliver. Fusese neliniștită din cauza lui. Chiar dacă George era enervant și dificil, era un bun prieten, pe care nu-l tratase ca atare.

Putea cel puțin, să-i spună unde se află. Probabil ar critica-o, dar ea putea să reziste și să-i prezinte argumente întrucât era stăpână pe sine.

Numele ei era bine cunoscut în Gardia. Era doar o problemă de timp s-o contacteze. Desigur, ar fi urmat scene neplăcute, dar nu voia ca George să fie neliniștit în privința ei, ceea ce putea duce la complicații.

Se îndreptă spre hotel, în speranța că-l va găsi acolo. Străzile erau goale acum; ea era obișnuită cu acele mulțimi pe care le văzuse în prima zi când mai spera că visurile ei se vor materializa.

Când ajunse la hotelul atât de încărcat de amintiri, urcă repede treptele apoi privi în jur în holul în care nu se afla nimeni în momentul acela. Nici măcar din personalul de serviciu nu întâlni pe nimeni, așa că se îndreptă direct spre terasă. Acolo, tot așa, nu se afla nimeni doar singură masă, într-un colț îndepărtat. Acolo era colțul unde se afla George, de obicei. Se mai uită o dată. Da, și acum era tot acolo. Îl recunoscu după umerii largi și costumul de croială englezească. George fuma. Pe masă, în fața sa, se afla o carte Penguin și pe o tavă resturile de la micul dejun.

Voia să-l ia prin surprindere, dar el se întoarse brusc; o privi neputând să-și creadă ochilor.

– Tona! exclamă el.

– Bună, George!

– Unde naiba ai fost? Ce-ai făcut? Am fost îngrijorat din cauza ta.

Tona se așeză pe scaunul oferit de el, apoi își scoase mănușile cu gesturi nervoase, roșind în tot acest timp.

– Mi-am închipuit că ești îngrijorat, George, de asta sunt aici. N-am procedat cum trebuie, George, și de asta am venit să-ți explic lucrurile.

– Da, îmi datorezi o explicație, nu mă așteptam să pleci fără o vorbă. Sau să-mi fi scris un bilet. Nu te recunosc, Tona.

– Ai dreptate, nu procedez astfel, de obicei. Dar când am părăsit acest hotel nu eram în apele mele. Eram disperată și nu voiam să știe nimeni ce vreau să fac, unde mă duc. Simțeam că trebuie să plec, să uit cele întâmplate.

– Și ce ai făcut?

– Am găsit o slujbă. Dansez la cafeneaua Flora.

Figura lui Oliver George trecu brusc de la consternare la condamnare. Tona știu că îi mai spulberase încă o dată iluziile.

– Dansezi? repetă el. La cafeneaua Flora?

Ea încuviință. În alte împrejurări, tonul pe care rosti el aceste cuvinte ar fi făcut-o să râdă.

– Nu este atât de rău precum pare, continuă ea, forțându-se să rămână calmă. Trebuie să-ți spun că și mama a fost dansatoare; dansul este pentru mine, o a doua natură.

– Nu poți compara teatrul în care a dansat mama ta cu o cafenea de mâna a doua.

– Este un local respectabil, totuși.

– Sper că așa este. Cât vrei să rămâi acolo?

Tona ridică din umeri.

– Nu știu, aș putea pleca și mâine, nu am nici o obligație. Nu înțelegi George? Este, poate, singura mea ocazie de a câștiga ceva bani și de a vedea zona Balcanilor.

– Dar ai putea sta cât vrei aici, ca invitată a mea!

Ea îi zâmbi.

– Știu asta, George și-ți mulțumesc. Ești foarte generos. Dar este ultimul lucru pe care l-aș face; știi că sunt foarte independentă.

George Oliver își făcu de lucru cu cravata pentru a-i evita privirea.

– De ce nu rămâi ca soție a mea? Aș putea să-mi înfrânez pornirile autoritare; întâmplarea face să te iubesc foarte mult.

Tona simți că lacrimile îi împăienjenesc ochii. Veni mai aproape de el.

– Dragul meu George, cred că mă iubești. Prețuiesc dragostea ta și-ți mulțumesc pentru ea. Dar știi că am fost întotdeauna foarte cinstită cu tine. Ți-am spus mereu că nu nutresc aceleași sentimente.

Oliver continua să-i evite privirea.

– Am crezut că aș putea avea o șansă acum...

– Nu, nu m-aș căsători niciodată cu un bărbat pe care nu-l iubesc. N-ar fi cinstit pentru nici unul din noi.

– Poate te vei răzgândi, dacă vei renunța la celălalt. L-ai mai văzut?

– Nu și nu cred c-o voi face, cu toate că este aici în oraș.

George se întoarse spre ea cu interes.

– Pe naiba! Ce face aici?

– Aici locuiește, în Gardia.

Tona trase din țigară fără a-l privi. Nu se putea gândi la Valentine fără a avea senzația că în inima ei ceva murea încetul cu încetul.

– Și dacă locuiește aici de ce nu te-ai văzut cu el, să-i ceri să facă ceea ce trebuie și...

– Nu se poate căsători cu mine, dacă la asta te referi.

Se făcu tăcere. George Oliver ridică din umeri, un tic nervos care arăta că este iritat.

– Cred că ți-ai cam pierdut mințile, fată dragă.

– Mi-ai mai spus asta.

– Și o să-ți mai spun! Ce-ar zice sora și cumnatul tău dacă..

– Știu foarte bine. Ar fi îngroziți, m-ar certa, dar asta nu înseamnă nimic, George. Eu m-am maturizat destul de când am vent aici, nu mai contează acum părerea lui Katie și Tom.

George continua s-o privească uluit.

– Da, observ că te-ai schimbat mult Tona, aproape nu te mai recunosc.

– Este adevărat, dar m-am îndrăgostit de bărbatul acela. Mă face să uit de restul lumii.

George Oliver o privi ca pe o curiozitate.

– Prostii! exclamă el. Poți să-ți pierzi capul pe moment, dar apoi trebuie să revii la normal. Bărbatul ăla ar trebui să te ia de nevastă.

Tona îi zâmbi.

– Nimic nu mi-ar face mai multă bucurie, dar este imposibil.

– Asta înseamnă că este căsătorit.

Ea își mușcă buzele. Ceva anume îi spunea că ar putea avea încredere în George, dar loialitatea față de Valentine o făcea să se oprească. Nu-i putea trăda identitatea. Valentine Carr fusese bărbatul de care se îndrăgostise și nimeni nu trebuia să știe că era tânărul rege al Gardeniei. Oricum, George ar refuza s-o creadă.

– Draga George, zise ea, încearcă să crezi, fără să pui alte întrebări, că o căsătorie între mine și acest bărbat este exclusă.

– Bine, zise el. Mai bine să renunțăm la acest subiect. Vorbește-mi despre munca ta de dansatoare. Ești foarte ciudată în ultimul timp, Tona. Cu ce dată ai demisionat de la firmă?

– Am trimis o telegramă prin care mi-am explicat motivele.

– Iar eu ce să le spun? Că miss Felton și-a pierdut mințile, că dansează într-o cafenea? Că s-a îndrăgostit prostește de cine știe cine? Că nu mai raționează?

Dacă n-ar fi fost atât de nefericită, Tona ar fi pufnit în râs. George își recăpătase simțul umorului. Bietul, dragul George.

– Merit sarcasmul tău, și încă o dată te rog să mă ierți. În ceea ce privește firma și rudele mele, pot să creadă ce vor. O să-i scriu lui Katie că am demisionat de la firmă, că rămân în Gardia ca dansatoare profesionistă.

– Mi se pare ciudat, zise George că ignori mai ales războiul. Această țară ar putea fi implicată dintr-un moment în altul.

– Regele Valentine nu este alături de noi, englezii?

– Unii zic că da, dar sunt și voci care susțin că simpatizează cu fasciștii. Mai precis, aici există o puternică organizație fascistă.

– Nu pot să cred că regele nu sprijină Anglia.

– Cine știe? Deocamdată nu și-a precizat poziția.

Tona oftă adânc, apoi se uită la ceas și sări în picioare.

– Dumnezeule, am uitat că am o slujbă. Trebuie să fug.

George se ridică și el, oftă și el, dorindu-și să nu se fi îndrăgostit de această Tona. Această frumoasă nebună, Tona. Era realmente îngrijorat pentru ea.

– Trebuie să ținem legătura, Tona. Nu mi se pare corect ca o tânără ca tine să danseze într-un loc de proastă reputație, cum este o cafenea.

– Voi avea grijă de mine, îl întrerupse ea. Dar ne vom mai vedea, desigur. Ești cel mai bun prieten al meu, deși te-am făcut să suferi.

El zâmbi jenat.

– O să vin să te văd dansând când mă întorc de la Valega.

– Când pleci acolo?

– Valega este un stat vecin unde există multe fabrici ale noastre. Ar fi trebuit să știi asta.

– Da, îmi amintesc ceva. Mi se pare că a trecut mult timp de când am plecat de la firmă.

– Ai grijă de tine, Tona, îi mai spuse el.

Tona plecă, iar George rămase pe terasă, evident tulburat de noutățile ei.

Capitolul 4

Când se întoarse la cafeneaua Flora, Tona găsi o atmosferă plină de exuberanță. Nici nu apucă să intre în hol, că Rosta veni spre ea urmat de soția sa cu o vedere în mână.

– Tona, strigă el, ce bine că te-ai întors! Am vești grozave pentru tine.

Tona se așeză pe marginea platformei de la orchestră, trecându-și o mână prin păr. Se simțea obosită și nervoasă după discuția cu George; își dorea să se ducă direct în camera sa și să aibă un moment de liniște.

– Ce noutăți aveți? întrebă ea cu jumătate de gură.

– Uite, citește singură, zise Rosta întinzându-i cartea de vizită. Avea un chenar auriu pe margine. I-o dădu înapoi lui Rosta.

– Nu înțeleg limba voastră. Ce scrie?

– La naiba! zise acesta. Era să uit! În seara asta, ești invitată la palat!

Tona sări în picioare. I se scurse dintr-o dată tot sângele din față.

– Palat? repetă ea. Ce vrei să spui?

– Te-a chemat regele, să dansezi acolo. Noul rege. Regele Valentine. Acum înțelegi de ce am primit vestea ca pe un triumf?

– Înțeleg, răspunse ea. Dar de ce să mă fi chemat pe mine? Ce știe despre mine?

– Printre clienții cafenelei sunt mulți aristocrați. Probabil, vreunul care te-a văzut dansând i-a spus regelui.

– La ce oră trebuie să mă duc?

– La miezul nopții. Iar acum, zise Rosta cu glas părintesc, trebuie să te odihnești puțin.

– Da, mă simt cam obosită, încuviință ea.

Tona fu bucuroasă să poată pleca pentru a-și pune ordine în gânduri. Sentimentele și emoțiile ei erau destul de contradictorii când se așeză să și le sorteze. George o prevenise și nici cu Valentine nu era bine să fie văzută, dar asta era altceva. Va merge la castel ca dansatoare. Nu va avea ocazia să vorbească cu regele, dar va putea să-i mai vorbească o dată înainte de a se întoarce în Anglia.

În noaptea asta, va dansa dansul focului, în fața bărbatului care o transformase într-o flacără vie cu sărutările lui. Abia aștepta să se ducă, să-i arate că se putea descurca singură. Era acum cea mai vestită dansatoare din Gardenia, și-i va arăta ce poate o englezoaică atunci când este rănită în sentimentele sale.

Familia Rosta nu discuta decât despre felul în care va dansa Tona pentru rege, cum va arăta, ce va face... Dar după ce ea

plecă discuția se desfășură în șoaptă. Era o noapte foarte importantă pentru Gardenia și o aleseseră pe Tona, cu aerul ei inocent, să le ducă planurile la bun sfârșit.

Fasciștii pe care Rosta voia să-i instige împotriva regelui abia așteptau să aibă cheia comorii regale, să pătrundă în pasajul secret care ducea la castel. Acesta era foarte bine păzit, ceea ce făcea imposibil vreun atac. Numai prin Tona puteau ajunge la pasajul secret cu cheile ascunse în poșetă.

Rosta discută planul cu unul dintre oficialii de la curte, plătit de către Gestapo.

Madame Rosta trebuia s-o însoțească la castel, sub pretext c-o va ajuta să se îmbrace, să-i aranjeze părul. Apoi, în timpul evoluției Tonei ea va primi cheile pe care le va ascunde în poșeta acesteia. Agentul Gestapoului aranjase ca mai apoi Tona să fie arestată pentru spionaj.

Va izbucni, desigur, un scandal diplomatic, ce va facilita intrarea Gardeniei în război alături de Germania.

Rosta era convins că dacă soția sa va reuși să pună cheile în poșeta Tonei victoria era asigurată.

Cu o jumătate de oră înainte de miezul nopții, când trimise regele mașina, Tona arăta nemaipomenit, plină de bijuteriile pe care madame Rosta i le împrumutase pentru această ocazie.

Pe măsură ce se apropiară de palat, observară mii de lumini care străluceau. În sala tronului erau aprinse marile candelabre reflectându-se pe mozaicul elegant. Valentine de Gardenia stătea pe tronul regal, înconjurat de scutierii săi. La

picioarele sale se afla o statuetă care reprezenta un leu din bronz. Era îmbrăcat într-o uniformă verde cu alb și auriu. Părea obosit și fără chef, așa cum nu era când îl cunoscuse ea la plecarea din Istanbul.

Când începu muzica și o fată zveltă, frumoasă, superb îmbrăcată, apăru în mijlocul sălii tronului, el o privi fără interes la început, apoi deodată roși și păru că vrea să se ridice. Ochii lui de albastru intens priviră cu nesaț picioarele frumoase ale dansatoarei, părul ei blond, lung.

– Tona, murmură el. Tona...

Nu-l auzi nimeni. Muzica îi acoperise vocea. Păli, încleștându-și mâinile de marginea jilțului. Această frumoasă dansatoare, îmbrăcată în rochie purpurie, ale cărei mișcări erau calculate pentru a provoca bărbatul, era iubirea lui, Tona. Incredibil, dar adevărat.

În clipa aceea, Tona se uită spre el și privirile li se întâlniră. Avea o privire mândră nevrând să-i arate cât tânjise după el, să se arunce la picioarele tronului și să-i spună:

– Valentine, ia-mă și du-mă departe de aceste locuri...

Valentine era profund șocat. Aceasta englezoaică pe care el o considerase o fată simplă nesofisticată, pe care o iubise pentru timiditatea și simplitatea ei, dansa ca orice altă dansatoare de cabaret. Se uită împrejur observând cum ceilalți bărbați o sorbeau din priviri. Pentru o clipă, se gândi să ordone oprirea dansului, dar din bun simț n-o făcu și rămase să-l urmărească până la sfârșit. Fusese comandat pentru a-l amuza pe el, regele, reflectă el cinic. Doamne cât este de frumoasă! se gândi Valentine.

Iar apoi, Tona se opri chiar în fața lui, cu trupul ei grațios unduind pe muzică. Văzu acei umeri albi pe care-i acoperise de sărutări la lumina lunii în expresul Balkans. Își aminti fiecare detaliu și tocmai de aceea i se păru oribil să danseze în fața lui, sub ochii altor bărbați. Se gândi că ea îl înșelase făcându-l să creadă că era o ingenuă. Nu putea să-l iubească. Timiditatea și rezerva ei erau rezultatul unui act repetat, precum cel pe care-l realiza acum. În mod sigur, era o femeie egoistă ca toate celelalte pe care le cunoscuse și le uitase.

Tempoul muzicii slăbi în intensitate. Fata îngheță, într-un final bine controlat. Se opri, iar rochia de șifon îi puse în evidență fiecare formă a trupului. Valentine duse o mână la gât. Strânse apoi din dinți pentru a nu face vreun gest necugetat. Era insuportabil. Încă o secundă și ar fi sărit de pe jilț să prindă în brațe acea făptură de la picioarele sale.

O va săruta și astfel va pune capăt torturii sale, a dorului de ea, care nu-l părăsise nici o clipă de când o abandonase în expres.

Tona reluă mișcările unduitoare până ce, în final, se prăbuși la picioarele jilțului domnesc, cu capul sprijinit de brațele albe. Auzi un ropot de aplauze. Triumfase în prezența regelui Gardeniei. Dar micul ei triumf se consumase. Ce gândea Valentine oare? Îi văzuse privirea ațintită asupra ei, înțelegând că-l șocase și oripilase. Era de înțeles. Dar oare nu el îi furase inima, acest iubit care devenise rege – acest rege care nu mai putea fi iubitul ei?

În minutele următoare, reacțiile ei fură vagi, nereale. Simți o pelerină așezându-i-se pe umeri și porni fără a se mai uita la tron, trezindu-se pe un coridor lung.

Acolo se opri o clipă pentru a-și recăpăta ritmul respirației, închise ochii și se rezemă o clipă de perete. Era ultima oară când îl vedea pe Valentine. Cu cât părăsea mai repede Gardia, cu atât mai bine. Orașul acesta nu mai avea ce să-i ofere. Îl va ruga pe George s-o ajute să plece înapoi la Londra. Dar în clipa aceea o mână i se așeză pe umăr și auzi spunându-i-se în franceză:

– Sunteți arestată!

Ridică încet capul. Văzu patru bărbați îmbrăcați în uniformă gardeniană.

– Ce-ați spus? întrebă ea.

– Că vă puteți considera arestată, mademoiselle.

Pe moment, Tona fu prea șocat pentru a răspunde. Teama puse stăpânire pe ea. Se uită lividă de la unul la altul.

– Ce vreți să spuneți? Ce am făcut?

Cel care era conducătorul lor o prinse de braț, îi luă poșeta, o deschise și scoase de acolo o pereche de chei.

– Iată răspunsul, zise el întinzându-i cheile. Trebuie să veniți cu mine.

– Dar nu sunt ale mele! Este o greșeală.

– Le veți spune asta magistraților, nu nouă, zise omul.

Tona era prea uluită pentru a realiza ce se întâmplă. Rămase privind perechea de chei, pe care îl văzuse scoțându-le din poșeta ei.

– Pentru ce motiv mă arestați?

– Spionaj!

Tona îi privi cu ochii măriți de frică.

– Este imposibil, v-ați pierdut mințile... Eu trebuie să...

Nu i se permise să-și termine fraza. Dinții începură să-i clănțăne deși avea pelerina pe ea auzind aceeași voce calculată.

– V-ați jucat cu propria dumneavoastră viață, mademoiselle, venind la palat în seara asta. Știați ce vă așteaptă.

Teama o învălui ca o ceață și minuntele următoare începu să strige numele singurului om care o mai putea ajuta:

– Val! Val!

Ecoul vocii ei străbătu coridorul lung, dar polițiștii erau de neînduplecat. Erau regaliști care-și dedicaseră viețile casei de Gardenia, incapabili să simtă milă pentru englezoaica venită aici să le trădeze regele.

Fu dusă cu forța de-a lungul coridorului, spre o scară care ducea într-un loc întunecos luminat doar de o torță; Tona realiză că se afla în temnița palatului. Fumul de la torță îi venea chiar în față. Aerul era fetid și rece.

Fu împinsă în interior, apoi grilajul se închise în urma ei. Ar fi vrut să țipe dar realiză că nu mai avea nici un rost. Nu era nimeni în acel loc care să-i acorde vreo atenție. Căzu pe o saltea aflată acolo tremurând își încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Era tot mai convinsă că totul fusese pus la cale de

Rosta. Ofițerul care o adusese aici îi spusese că pedeapsa pentru spionaj era moartea. Dar era imposibil să i se întâmple tocmai ei...

După câteva minute, auzi răsucindu-se cheia în broască și ușa grea de fier se deschise. Sări în picioare, cu mintea confuză de teamă. Veniseră deja s-o execute? Fără a fi judecată? Fără a i se da șansa să se apere? Un bărbat intrase în celulă și se îndrepta spre ea. Era înalt, îmbrăcat în unifomă albă. Era Val!

– Val! Tu ești! izbucni ea.

– Da, Tona...

Regele Gardeniei se afla în fața ei și asta făcu să-i mai dispară oarecum senzația de teamă. Era ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar în care se afla pe marginea unei prăpastii, gata să cadă și se salvase la timp.

– Bine că ai venit! strigă ea întinzând brațele spre el. Acum totul va fi bine. Scoate-mă imediat de aici, Val, spune-le că au făcut o greșeală.

El o privea impasibil.

– Chiar a fost greșeală, Tona?

Tona lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul corpului. Simți cum roșește și că ochii i se umplu de lacrimi, realizând că Val se îndoia de ea. Val, bărbatul pe care-l iubea cel mai mult pe lume, o suspecta că voia să-l omoare.

– Mă consideri spioană?

Valentine ridică din umeri. Dovezile care îi fuseseră aduse nu puteau fi contestate. Micuța floare deveni un mit. Ceea ce

făcuse ea în seara asta ar fi putut să-l coste viața și tronul. Probabil voia să se răzbune pentru că el o părăsise fără o vorbă.

– Ai vrut să-mi faci rău, Tona, nu-i așa? De ce nu-mi spui adevărul? Voi înțelege.

– Nu-mi pare rău decât că n-am reușit să te fac să plângi cu lacrimi amare, Valentine, se trezi ea spunându-i.

Valentine încleștă pumnii. O privi observându-i încheieturile delicate, apoi o prinse de braț.

– Nu realizezi ce faci și nici ce spui, Tona, zise el. Pedeapsa pentru spionaj este moartea. Vrei să mori la douăzeci de ani?

– Ce altă șansă am?

– Dacă susții că ești nevinovată și nu părăsești țara, te pot proteja.

– Îmi voi pleda nevinovăția, dar nu voi rămâne într-o țară care-mi este ostilă. Mai bine mor decât să trăiesc sub protecția unui bărbat în care nu am încredere. Probabil ești pro-german.

Ea nu-i auzi răspunsul. Nici nu văzu ceea ce aduseră vorbele lui pe chipul ei. Se simți prinsă în brațe și sărutată.

Își aminti că George Oliver îi spusese că nu se știe încă ce fel de politică va face noul rege . Ea va încerca din răsputeri să-și ascundă pasiunea față de el, nu-l va lăsa să simtă că era, de fapt, o fată simplă căreia el îi cucerise inima.

– Spune-mi, promite-mi, că mă vei lăsa să te ajut, Tona, nu este timp de pierdut. Va trebui să rămâi aici, este singura ta șansă.

– Refuz să rămân în această țară!

– Tona, nu vreau să mori! Trebuie să mă asculți.

– Nu...

– Ascultă ce am de spus! răcni Valentine.

El începu să-i povestească apoi cum se îndrăgostise de ea în gara din Istanbul.

– Ai rămas, de atunci, singura persoană care contează pentru mine. Mi-aș fi dat tot ce am regatul, țara, le-aș fi pus la picioarele tale, să fiu umilul tău adorator...

– Încetează, zise ea, nu are rost să răscolești trecutul.

– Tona, am simțit cea mai mare durere când a trebuit să te părăsesc. Am venit după tine la hotel. Asta nu-ți spune că te iubesc?

– Poate voiai să mai obții o noapte de pasiune...

– Ascultă-mă, Tona....

Ea scutură din cap.

– Îți pierzi vremea, du-te la tronul tău, rege Valentine.

– Nu, Tona va trebui să mă asculți! El o prinse în brațe și o strânse din nou la piept. Te voi ține astfel ca să mă auzi...

Valentine o sărută. Poate vorbele lui nu ajunseseră până la ea, dar ceea ce simți când o sărută, îi învinse rezistența. Îi acoperi fața și umerii cu sărutări, își îngropă fața în mătasea părului ei.

Ea simți că va ceda. Îl prinse cu o mână după gât, răspunzându-i la sărut, pentru ca în clipa următoare să se elibereze din brațele lui. Ușa celulei era deschisă. O luă la fugă pe coridorul pe care fusese adusă de cei trei polițiști, dar un grup de soldați îi bară calea:

– Dați-mi drumul! strigă ea.

– Trebuie să vă înfruntați sfârșitul, mademoiselle, tribunalul a ordonat execuția.

Tona izbucni într-un râs nervos.

– Da, sunt spioană, voiam să-l omor pe rege; recunosc. Îmi pare rău că n-am reușit.

Se opri iar râsul ei sfârși într-un hohot de plâns. Bărbații o priveau cu răceală. Nu-i interesa, nu aveau milă pentru cea care-și acoperise fața cu mâinile. O vor ucide ca pe un câine. Ce mai conta? Viața nu mai rezerva nimic.

– Veniți, mademoiselle, zise ofițerul.

– Bine, o să vin, zise ea. Împușcați-mă, mai repede, asta vă cer.

Se uită peste umăr să vadă dacă Valentine venise după ea, dar nu-l văzu. El nu încerca să-i oprească pe ofițeri s-o scoată de acolo. Nu se auzea nici un sunet în acel coridor, în afară de pașii lor. Se lăsă dusă pe o scară în spirală, apoi se trezi în spatele palatului. Nici nu se miră când observă că veneau zorii. Nu va mai dansa vreodată.

O pală de vânt o făcu să se înfioare din cap până în picioare și se lăsă cuprinsă de panică. Nu voia să moară.

În fața ei se afla plutonul de execuție. Ce naiba făcuse? Ceruse singură să fie împușcată! Alesese moartea în locul vieții sub protecția bărbatului iubit.

Unul din ofițeri o duse lângă un perete. Omul se gândea că mult timp de acum va fi bântuit de frumusețea fetei cu pelerina cenușie care arăta atât de straniu în lumina zorilor care abia se iveau.

Tona ar fi vrut să strige:

– Opriți-vă! Trimiteți după rege, nu mă omorâți! Sunt prea tânără ca să mor, iubesc prea mult viața!

Dar nu făcu asta, ci se oțeli singură încercând să le arate acelor bărbați că era o englezoaică vitează. Lividă, își dădu părul spre spate cu un gest scurt. Ofițerul îi legă o eșarfă la ochi. Briza îi flutura buclele de pe frunte. Oare toate astea i se întâmplau ei? Era chiar ea, Tona Felton, pe prăpastia spre moarte? Imediat se va scufunda în întuneric și uitare și nu va mai vedea niciodată acel soare minunat coborât asupra lumii.

Gemu încet și avu un tremur nervos auzind un ordin care probabil era cel de a trage. Îi păru chiar bine că nu le înțelegea limba. Avea tot corpul rigid și tensionat. Așteptă, dar moartea nu veni așa hidoasă precum credea. Simți două brațe calde care o prinseră de încheieturi apoi fu ridicată pe brațe de bărbat și dusă departe de locul acela.

Își trase eșarfa de pe față și-și frecă ochii pentru că primele raze de soare se concentraseră asupra lor.

Un soldat o ducea spre o mașină care aștepta cu portiera deschisă. Când urcă apucă să vadă un bărbat brunet, cu trăsături foarte plăcute care urcă lângă șofer. Era cel care, probabil, o pregătise pentru moarte. Dar ce dusese la această modificare de planuri? Exista un singur răspuns. Intervenise Valentine.

Urmă o călătorie pe drumuri în serpentină în timpul căreia Tona nu putu să vadă nimic. Se rezemă de pernele mașinii, întinzându-și picioarele obosite. Era epuizată fizic și psihic, nu

se putea gândi la ce o aștepta. Prezentul era cel mai important. Era vie și nevătămată, deși incapabilă să facă față la viitoarele orori.

Numai când mașina opri și se trezi într-o casă mică, albă, cu obloane roșii care părea să se afle în inima unei păduri, ea începu să manifeste interes față de locul în care se afla. Fusese condusă într-o încăpere foarte confortabilă, plăcută unde începu să-i pună ofițerului întrebări. Dar încercarea ei fu zadarnică pentru că acesta se rezumă la a ridica din umeri în semn că nu înțelegea, arătându-i masa pe care se afla hrană rece.

Tona refuză să mănânce. Era prea agitată pentru a se gândi la mâncare. Nu voia decât să știe cine îi cruțase viața.

Din comportamentul celui care o adusese acolo, înțelese că acesta abia aștepta să plece și chiar asta făcu, după ce o salută.

Fugi la fereastră; nu era nimic de văzut afară. Asupra locului domnea o tăcere nefirească; era singură în acea casă. Prizonieră. Prizoniera cui, în ce scop, asta nu știa.

Se așeză pe un scaun cu capul în mâini. Voia să se liniștească doar, dar din cauza oboselii adormi.

După câteva ore se trezi auzind zgomotul făcut de roțile unei mașini pe pietrișul din fața casei. Sări în picioare pregătită pentru orice va urma. Motorul mașinii fu oprit, se deschise ușa și intră cineva. Fu uluită să vadă figura familiară a proprietarului cafenelei Flora.

– Rosta! exclamă ea.

Omul veni spre ea cu brațele deschise.

– Mica mea Tona! Ești, așadar, bine, sănătoasă. Nu ți-au făcut rău! Ce bine!

– Nu, nu mi-au făcut rău; m-au aruncat într-o celulă, apoi m-au dus în fața plutonului de execuție.

– Știu asta, zise el. Am aflat ce ți-au făcut și mai ales că te-au adus aici. Slavă Domnului că ești bine!

Ea râse amar.

– Nu păreai îngrijorat pentru mine când m-ai trimis să dansez pentru rege. Ai știut că viața îmi va fi în pericol. Soția ta a fost cea care mi-a pus cheile în poșetă. Ce ai de spus despre asta?

– Tona, n-o să-mi mai reproșezi nimic când o să afli adevărul.

– Ce vrei să spui?

Omul se așeză pe un scaun și-și scoase o țigară din tabacheră.

– Poate o să-mi reproșezi că trebuia să-ți spun. N-am cutezat să am încredere în tine până nu mi-ai dovedit că se poate avea. Ai refuzat să te pleci în fața acestui tânăr inconștient care este pe tron.

Tona nu-și putea masca uimirea.

– De unde știi asta?

Rosta zâmbi complice.

– Pari surprinsă! Oricine ar fi! Dar vezi tu, eu știu tot ce mișcă în țara asta. De asta m-au angajat Serviciile Britanice de Informatii...

Tona sări în picioare.

– Vrei să spui că ești agent englez? repetă ea. Lucrezi pentru noi?

El încuviință.

– Exact. Ascultă Tona. Te-ai comportat perfect noaptea trecută. În timpul învălmășelii create am pus mâna pe o mulțime de lucruri interesante, printre care și cheile acestei case.

– Ce fel de loc este acesta?

– O cabană de vânătoare a regelui.

– Asta înseamnă că Valentine m-a trimis aici?

– Sigur că da, continuă Rosta. Acum înțelegi cât poți fi de folositoare? Ai furat inimile auditoriului dansând, mai ales a tânărului rege. El va veni la tine în noaptea asta.

Tona îl privea pe Rosta neștiind ce să creadă. Un singur lucru îi era clar; ea Tona, dansatoarea, era reținută în această cabană la dispoziția regelui.

Nu-i va face pe plac lui Valentine. Va încerca să scape cu orice preț. Probabil Valentine ar fi nebun dacă ar considera că ea îl va aștepta cu brațele deschise în noaptea asta. Îi salvase viața; foarte bine, acum era viața ei, nu a lui. Iar ea putea să evadeze.

– Ai intenția să mă duci de aici?

– Pentru asta am venit!

– Atunci de ce nu plecăm?

– O vom face imediat, zise Rosta.

– Așteaptă puțin, zise ea, aș vrea să-i las un mesaj.

„Când vei citi acest mesaj eu voi fi departe. Poate acum vei crede că aș fi preferat moartea dezonoarei.

T.“

Rosta o urmări cum împăturește biletul, apoi îl pune pe vedere, pe șemineu. După ce-și luă pelerina, se îndreptară în tăcere spre mașină.

***

Mai târziu, în aceeași după-amiază, Tona se odihnea pe canapea în apartamentul ei, bucurându-se de o bine meritată relaxare. Se simțea foarte bine acum, că se întorsese la cafenea și coșmarul nopții trecute se terminase.

Familia Rosta se agita în jurul ei tratând-o cu toată atenția, de parcă s-ar fi întors acasă un membru al familiei. De acum, era aliatul lor cel mai de preț. Madame Rosta se afla la picioarele ei masându-i gleznele.

– În seara asta, vei dansa din nou pentru noi. Aceste picioare micuțe vor însufleți din nou cafeneaua.

Tona încuviință. Se simțea foarte bine acum după ce trecuse pe lângă moarte.

De acum, îi va fi de real folos lui Rosta pe care-l credea că lucrează pentru guvernul englez.

Era tot mai convinsă că Valentine constituia o amenințare pentru țara ei. Oliver spusese asta primul, iar acum Rosta o asigura că tânărul rege era un despot care se gândea doar la

băutură și femei. Își aminti indignată că fusese dusă din ordinul lui în acea cabană de vânătoare pentru a-i satisface acolo plăcerile.

Chiar dacă amintirea acelei nopți petrecute în expresul Balkans era încă vie, ea va încerca s-o dea uitării. Valentine era dușmanul țării ei, acum.

Firul gândurilor îi fu întrerupt de Rosta care dădu buzna în încăpere cu obișnuita-i țigară în colțul gurii. Madame Rosta continuă masajul.

– Tona, zise Rosta am un plan minunat. Vin de la o întâlnire cu prietenii. Am alcătuit un plan în care poți contribui. Dacă reușești, va fi extraordinar!

– Ce trebuie să fac?

– O să-ți spun.

Trăgându-și scaunul lângă sofa, Rosta începu să vorbească în șoaptă. Îi spuse Tonei cea credulă că Flora era sediul fasciștilor, care credeau că el este suporterul lor. El avea să joace acest rol, să simuleze că-i sprijină pentru a obține informații de la ei, care să le fie folositoare celor de la Whitehall.

Îi mai spuse că în ultimele nopți, un oarecare baron, Nicholas venise la cafenea. Acesta era general în armata lui Valentine. Era un strălucit militar și politician, căruia îi plăceau femeile frumoase și auzise de Tona și dansul ei.

Dacă Nicholas se îndrăgostea de ea, s-ar fi putut rezolva multe lucruri prin intermediul lui.

– Acesta este planul meu, continuă Rosta. Când vine diseară trebuie să-l încânți, iar după dans vă voi duce într-o

încăpere separată. Va fi ușor să-i pun în vin ceva care să-i dezlege limba, iar atunci tu vei afla de la el ce trebuie.

– Și ce trebuie să aflu?

Rosta zâmbi.

– Fasciștii vor să știe cum se poate intra în castel. Vor introduce acolo oameni care să producă panică, timp în care eu voi căuta acolo documente importante.

Tona ascultă cu ochii mari spusele lui Rosta. Realiză că avea un rol important, că era foarte periculos dar se putea descurca. Era convinsă că îl putea face pe baron să spună ce voia ea să afle. Dar care erau consecințele actelor ei? Cum îl vor afecta pe Valentine?

Rosta observă că Tona se schimbă dintr-o dată la față, părând foarte tulburată. Ghici ce simțea.

– Nu trebuie să lași nimic personal să intervină, este sarcina ta să rezolvi problema asta.

Tona se ridică tulburată. Poate că Rosta observase o schimbare la ea, dar nimeni nu trebuia să știe că ea îl iubea pe rege.

– Voi face ce-mi ceri, răspunse.

Rosta îi explică tot complotul detaliat, iar ea se pregăti pe îndelete pentru ceea ce avea de făcut. Noaptea dansă cu mai multă pasiune ca de obicei, cu grație și intensitate. Picioarele ei subțiri păreau că străluesc prin materialul transparent al fustei.

I-l arătaseră pe baronul Nicholas. Acesta se afla la o masă retrasă și privirea lui n-o părăsi toată noaptea. Bietul prost, își spuse Tona, nu va fi greu de tras de limbă...

După ce se termină dansul ei și cafeneaua era însuflețită de aplauze Rosta o conduse la masa baronului căruia i-o prezentă.

Tona îl privi curioasă. Acesta purta barbă, mustață și ochelari cu ramă groasă.

Îi luă mâna în palmele sale sărutându-i-o.

– Superb, mademosielle.

– Sunteți foarte amabil.

– N-am văzut un dans atât de pasional. Îți pune inima pe foc. Veți avea amabilitatea de a cina cu mine?

– Onoarea este de partea mea, domnule.

Baronul sări în picioare și-și luă pelerina.

– În acest caz, vom pleca imediat. Este totul gata, Rosta?

– Desigur, excelență.

Rosta se înclină și-i conduse într-un separeu unde fusese pusă o masă pentru ei. Ferestrele încăperii se deschideau în grădină. Dar Tona refuză să admire frumusețea acesteia. Voia să fie rece și detașată pentru a realiza ceea ce trebuia fără nici o remușcare.

Baronul era un bărbat amuzant, care știa să converseze foarte plăcut. În spuse o mulțiume de anecdote. Avea maniere impecabile. Numai când terminară de mâncat și chelnerul părăsi încăperea el îi luă mâna și începu să-i adreseze complimente.

Tona îl privea din spatele genelor încărcate de rimel. Baronul avea, desigur, impresia că ea era flatată de complimentele lui. Începu să-i recite acele interminabile minciuni pe

care le spunea oricărei femei de care era atras. Oricum, ea n-ar mai fi putut să creadă vreodată în sinceritatea vorbelor unui bărbat.

Acest baron era un om de încredere al regelui dar se făcea de râs în fața unei dansatoare din cafeneaua lui Rosta. Când încercă s-o prindă în brațe Tona reuși să se elibereze.

– Nu încă baroane, ai progresat mult prea repede, iar mie îmi place subtilitatea. Să mai bem ceva.

Nicholas o prinse de braț.

– Iubita mea, aș prefera să mor, numai să nu fac ceva ce nu-ți place. Putem bea în cinstea iubirii noastre?

Ea încuviință.

– Ar fi minunat!

El turnă șampanie în pahare, iar Tona își spuse că acesta era momentul pe care-l așteptase. Trebuia să acționeze rapid și sigur. Se ridică pe vârfuri, zâmbindu-i. Baronul nu ezită, o prinse în brațe imediat sărutând-o. Tona făcu un efort suprem lăsând să cadă pulberea dată de Rosta în paharul lui.

– Voi închina pentru frumusețea ta. Să ne plimbăm prin grădină, arăți minunat în lumina lunii. Și stelele vor ieși să te admire.

Baronul se însufleți se, dar imediat ce Tona se ridică el aruncă conținutul paharului într-o frapieră ducând paharul la gură de parcă l-ar fi golit de conținut.

– Sunt gata, zise ea punându-și pelerina.

– Să mergem, iubito.

Baronul o prinse de braț și porniră spre grădină. Aerul era înmiresmat de mirosul florilor de gardenie.

Tona se felicită pentru prima parte a misiunii sale. Totul decursese perfect. Baronul băuse somniferul, acum trebuia să aștepte doar să-și facă efectul. Dar avea să aștepte mult înainte de a-l vedea împleticindu-se.

– Ce se întâmplă cu mine? Sunt amețit, zise el. Cred că voi leșina.

Inima Tonei începu să bată mai tare. Rosta avusese dreptate. Somniferul își făcuse efectul imediat. Acum, trebuia să-l ducă undeva într-o încăpere și să-l facă să vorbească. Dar mai întîi trebuia să-l anunțe pe Rosta că totul decursese perfect. Scoase o lanternă mică de sub pelerină și o aprinse de trei ori în direcția cafenelei.

Lanterna era încă aprinsă în mâna ei când văzu că mica grădină se umple de bărbați și deodată realiză că se întâmplase ceva neprevăzut. Nu trebuia să se uite de două ori ca să vadă că nu erau hitleriști, ci soldați în uniforma regimentului regal de gardă. Acesta era sfârșitul ei. Cariera ei ca agent englez fusese de scurtă durată.

Îi scăpă un strigăt și privi speriată în jur. Luna se juca în părul ei. Mai încercă un strigăt dar în clipa aceea simți că i se acoperă gura cu ceva și inima păru să i se oprească.

Făcu un efort disperat de a se controla și--și aminti că Rosta o instruise ca în caz de neprevăzut să scoată acel inel mare cu smarald pe care i-l dăruise unul dintre clienții cafenelei și să-l lase pe pământ. Rosta și oamenii lui vor răscoli grădina și când îl vor vedea lucind în lumina lunii vor ști unde s-o caute.

Se simți cărată pe brațe din grădină iar când acea bucată de mătase care-i acoperise ochii și gura fu scoasă descoperi că se afla în încăperea unde cinase cu baronul. Nicholas, aflat pe sofa, o privea, cu brațele încrucișate.

Se ridică dându-și la o parte părul de pe frunte. Era hotărâtă să nu fie ea cea care să înceapă discuția. Orice ar spune o va incrimina; era important să știe care era atitudinea baronului. Primele lui vorbe o asigurară că el știa prea bine despre complotul în care ar fi trebuit să fie victimă.

– Rolurile s-au inversat, mademoiselle, acum va trebui să vorbești.

Ea nu scoase nici o vorbă, pentru că nici nu știa ce ar fi trebuit să spună, de fapt. Iar când vorbi o făcu pe un ton confuz și neconvingător.

– Nu știu ce vrei să spui...

– Poate asta te va ajuta să înțelegi...

Baronul se aplecă spre ea. Cu o mișcare rapidă își scoase barba și ochelarii. Tona îl privi nevenindu-i să creadă, cu inima bătând repede. Transformarea era rapidă și totală. Bărbatul aflat în fața ei privind-o cinic era Valentine de Gardenia. Fusese excelent deghizat în baronul Nicholas, încât nici măcar ea, care se aflase în brațele lui, nu descoperise.

Tona încercă să vorbească, dar nu putu decât să-i murmure numele.

– Valentine!

– Exact! Sper că asta îți va fi o lecție. Ar trebui să te rezumi la dans draga mea, nu este sigur pentru tine să te ocupi de spionaj.

– N-am vrut să-ți fac rău, murmura ea.

– Nu-mi cere să cred imposibilul. Ai intenționat să-mi droghezi generalul, să obții de la el informații care să mă dea pe mâna dușmanului. Recunoști?

– Nu recunosc nimic.

– Foarte bine, zise el ridicând din umerii largi. Nu contează că recunoști sau nu. Ești spioană, acesta este adevărul. Ar fi fost totuși mai bine să rămâi acolo în cabana de vânătoare și să mă aștepți.

– De ce spui asta?

Valentine întinse o mână mângâindu-i încet obrazul.

– Pentru că atunci eram dispus să te iert, zise el încet. Acum, nu mai sunt.

Tona încercă să-l împingă.

– De ce să fii tu cel care vorbește despre iertare? strigă ea. Numai tu ești de vină pentru toate.

– Sugerezi că eu sunt de vină pentru că tu ești spioană?

– Da, tu m-ai împins la asta. Mi-ai spus că mă iubești, iar eu m-am dăruit ție. Ceea ce ai uitat să-mi spui a fost că erai un trădător de țară; nu este de mirare că imediat m-ai trădat și pe mine!

El o privi cu ochii îngustați.

– Ar fi bine să nu amesteci politica în această discuție.

Ea își aruncă imediat capul pe spate sfidător.

– Nu suporți adevărul, rege Valentine? Ți-e rușine de prietenii de la Berlin și Roma?

Tona observă cu satisfacție că lovise unde trebuia. Valentine păli, dar nu scoase nici o vorbă până nu-și recăpătă controlul de sine. Când vorbi o făcu pe ton normal.

– În țara ta, zise el, un om este considerat inocent până ce nu i se dovedește vina. Așa este?

– Exact.

– Ține minte asta, nu da crezare minciunilor care nu pot fi dovedite.

Tona nu mai scoase o vorbă. Era o situație pe care n-o anticipase. Oliver îi vorbise despre suspiciunile sale în privința lui Valentine iar Rosta i le confirmase. Dar nici unul din ei nu-i oferise dovezi concrete că regele era în slujba dușmanului. Nu avea nici un motiv să-l suspecteze pe Rosta că distorsionează adevărul, dar pe măsură ce se gândea mai mult nici împotriva lui Valentine nu avea nici un capăt de acuzație. Gândul că acest bărbat, care fusese iubitul ei, era un trădător care complota împotriva țării ei nu-i dădea totuși pace.

Era chiar pe punctul de a-i pune întrebări când un zgomot, care venea de undeva din direcția porții grădinii, o făcu să uite orice altceva. Se auzeau pași, bărbați veneau în fugă, strigăte, apoi împușcături.

Tona sări în picioare și vru să alerge spre fereastră dar Valentine o opri în mijlocul încăperii.

– Ce este? strigă ea, ce s-a întâmplat?

– Se pare că m-am considerat prea repede învingător, zise el cu un calm nefiresc pentru această situație. Încă o dată mă consider înfrânt de tine, Tona. Oamenii mei au fost eliminați.

– Fasciștii? Sunt mulți?

Valentine încuviință.

– Da, zise el. Încă o dată șansa a fost de partea ta. Dacă ies din această încăpere voi fi probabil împușcat imediat. Nu trebuie decât să dai alarma, spune-le că bărbatul care este cu tine este regele.

Zgomotul și zarva din grădină creșteau iar Tona era mai speriată ca oricând auzind împușcăturile. Auzea voci care strigau numele baronului și știu că imediat fasciștii aveau să dea năvală, să-și ia prada.

– Ce putem face? șopti ea.

Regele ridică din umeri de parcă ar fi așteptat ca ea să ia o decizie. Tona nu-l admirase niciodată mai mult ca acum când o privea cu un zâmbet imperturbabil.

– Ți-am spus ce trebuie să faci, repetă el. Spune-le că ai pe cineva aici, un bărbat pe care-l vor mai mult ca pe bietul Nicholas. Ce mai aștepți?

Tona își aminti spusele lui Rosta că nu trebuia să lase sentimentele personale să interfereze cu munca ei dar nu putea să-l predea pe Valentine până nu auzea din gura lui că era ostil țării ei și pro-german.

O dată ce se hotărî ce avea de făcut, acționă rapid. Îi dădu barba și ochelarii cu ramă groasă înapoi.

– Stai aici, zise ea, să văd ce pot face.

Nu mai așteptă răspunsul lui, uită că nu-și luase pelerina și ieși așa cum era îmbrăcată în rochia în care dansa.

În momentul în care se află singură în fața fasciștilor era teribil de frumoasă în lumina lunii; era decisă să-i țină la distanță și când văzu figura lui Rosta se îndârji. Apariția lui nu avu darul s-o liniștească. Acesta avea un revolver în mână și părea foarte supărat, total diferit de afabilul proprietar al cafenelei Flora pe care-l cunoștea ea.

– I-am aranjat pe oamenii lui Nicholas. Te-ai descurcat foarte bine. Acum trebuie doar să punem mâna pe el.

Tona se gândea disperată cum trebuia să acționeze.

– Ascultă, Rosta, zise ea punându-i o mână pe brat. Ar fi o nebunie să-l ucizi pe Nicholas pentru că ți-ai ridica împotrivă tot partidul regalist. Asta nu ne-ar fi de ajutor. Noi avem nevoie de informații. Să-l lăsăm să plece, iar eu îl voi mai întâlni, oricum. Este nebun după mine, știu cum să-l fac să vorbească.

Era primul și singurul argument plauzibil care-i venise în minte. La început, Rosta nu voi să creadă că ea va reuși dar curând începu să se înmoaie. Mai apoi ea înțelese din cele pe care le spunea nemților că nu era indicat să atace dușmanul.

– Probabil ai dreptate, zise Rosta în cele din urmă. Tipul ne este mai de folos viu decât mort. Putem aranja o altă întâlnire cu el altă dată.

– Pe loialitatea mea poți conta, zise Tona și chiar asta credea.

Avea intenția de a-i rămâne loială lui Rosta și cauzei lui. El reprezenta interesele țării ei. Dar nici împotriva lui Valentine nu voia să acționeze până nu avea cea mai mică dovadă a vinovăției lui.

Nemții începură să se retragă, bombănind. Rosta așteptă retragerea cu pistolul în mână apoi porni după ei. Și el, ca și angajata sa, se gândise profund. La început nu voise decât să-i lase pe nemți înăuntru unde să-l omoare pe baron. Dar moartea acestuia era doar o etapă în planul măreț pe care-l construise. Moartea lui mai însemna și sfârșitul ajutorului dat de Tona. Ea va realiza că el pretinsese a fi agent britanic și nu-i va mai fi de folos. Nu avea altă alternativă decât să-i urmeze sfatul.

Când în cele din urmă Rosta deschise ușile camerei în care ar fi trebuit să se afle baronul vorbele pe care ar fi vrut să i le adreseze acestuia îi muriră pe buze. Încăperea era goală; baronul fugise.

Tona privi peste umărul lui temătoare. Apoi auzi vocea lui guturală:

– Așadar, pasărea noastră rară a fugit pe când noi îi hotăram destinul! Pe fereastra aceea, bănuiesc!

Tona îi urmări privirea și văzu o fereastră mică, spre grădină.Valentine reușise să-și păcălească dușmanii. În timp ce afară se discuta soarta lui, el fugise.

Tona nu acordă atenție bombănelilor lui Rosta, își strânse pelerina pe lângă trup și gemu încet de epuizare. Fusese o

noapte cumplită pentru această dansatoare numită Tona, o fată care iubea la nebunie și ar fi dat orice pentru dragostea ei.

Era acum sigură că-și voia dragostea înapoi. Voia să se simtă în brațele lui să scape de viața pe care o ducea să trăiască din nou visul de dragoste alături de el.

Singură în camera sa își simți ochii inundați de lacrimi. Fusese prea obosită pentru ca să-și mai demachieze chipul așa că tenul ei palid era mâzgălit de creion și rimel.

Dimineața o găsi deprimată, cu inima grea. Nu se mai aștepta ca Valentine să ia legătura cu ea. Ultima lor întâlnire fusese furtunoasă. I se rupsese inima să constate că între ei exista o stare de dușmănie acum. I se păruse și că Rosta o supraveghea mai mult ca înainte, că soția lui n-o scăpa din ochi, că nu mai era atât de apropiată.

Încercă să se calmeze spunându-și că poate era doar imaginația ei. Cu toate astea ea trebuia să fie foarte atentă să nu facă nici o greșeală; acest lucru i-ar fi fatal.

Petrecu ziua odihnindu-se citind și lenevind. Apoi, spre seară i se făcu din nou masaj de către madame Rosta, care-i perie părul până când strălucі ca mătasea.

Nu-l văzuse pe Rosta toată ziua, dar soția lui îi spusese că acesta va discuta cu ea după dansul ei.

Lacrimile îi împânzeau ochii în răstimpuri amintindu-și de Valentine și de faptul că-l pierduse definitiv. Valentine era rege și nu putea fi alături de ea chiar dacă ar fi vrut.

Gândurile îi fură întrerupte de intrarea uneia din servitoarele madamei Rosta care intră cu o scrisoare. Tona o luă cu

indiferență. Primea adesea scrisori de la admiratori vrăjiți de frumusețea și dansul ei. Toți voiau s-o revadă, să petreacă timpul cu ea. Dar după ce citi primele rânduri ale acestei scrisori, obrajii i se colorară brusc. Se simți sufocată de emoție; era un mesaj de la rege.

„Tona, trebuie să te văd. Este vital. Sunt lucruri pe care trebuie să le lămurim. După ce termini de dansat în noaptea asta, du-te la Silver Stork și întreabă de domnul Kurt. Te voi aștepta.

V.“

Citi de două ori scrisoarea. Închise ochii și o mie de gânduri care de care mai disperate îi trecură prin minte. Valentine voia s-o vadă. Spunea că trebuie să vină; insista să vină. Nu voia să lupte cu ea sau s-o rănească.

Se simți dintr-o dată foarte bine; niciodată nu dansă mai frumos, nu primi mai multe aplauze.

Rosta se arătă un pic surprins când îi spuse că ieșea cu un client foarte bogat și la întoarcere va discuta cu el. Acum nu mai trăia decât pentru clipa în care va ajunge la Silver Stork.

Capitolul 5

Tânărul rege al Gardeniei, sub numele de Kurt, își aștepta invitata la Silver Stork. Nu era o încăpere prea luxoasă, dar era plină de flori aduse din grădinile palatului. Buchete mari de trandafiri, de lalele, de liliac umpleau aerul cu parfumul lor.

O sofa fusese trasă în fața focului. Masa fusese pusă pentru două persoane, iar șampania se afla la rece.

Valentine străbătea încăperea cu pași mari, fumând țigară după țigară. Era îmbrăcat în frac negru în această seară.

Era chinuit de neliniște, neștiind dacă nu cumva Tona se hotărâse să-l pedepsească.

Numai când auzi o bătaie ușoară în ușă, el sări în picioare. O fată zveltă, înfășurată într-o pelerină intră în încăpere. Figura fetei era acoperită dar el știu instictiv era Tona.

Tona închise ușa în urma ei, apoi parcă stătu o clipă să-și tragă sufletul. Îl privi pe bărbatul din fața sa, care acum nu mai era regele Gardeniei, ci al inimii și trupului ei.

El veni în întâmpinare și-i prinse mâinile în palmele sale.

– Tona, dragostea mea...

Ea îi răspunse la fel.

– Val!

– Ai venit!

– Da.

– Știi de ce am trimis după tine?

Tona tremura violent.

– Nu, nu știu, zise ea.

– Vreau să-ți spun cât de recunoscător îți sunt pentru că mi-ai salvat viața. Am scăpat pe fereastră cât vorbeai tu cu Rosta. De ce ai făcut-o, Tona? De ce nu te-ai răzbunat pe mine, aveai ocazia s-o faci!

– Pentru că n-am putut.

– Pentru că mă mai iubești?

– Nu-mi pune o astfel de întrebare!

– Nu poate fi decât pentru că mă mai iubești.

– Nu-ți pot răspunde, Val.

El îi desfăcu pelerina cu mâinile tremurând. O lăsă să-i cadă de pe umeri și văzu că purta aceeași rochie cu care dansa mereu. O prinse în brațe, îi strivi buzele cu un sărut care era începutul și sfârșitul lumii lui.

– Tona, murmură el. Iubita mea, Tona. De când nu te-am mai sărutat? A trecut prea mult. Nu te mai pot pierde, nu putem continua să nu ne înțelegem. Te-ai mai gândit la acea noapte, unica, petrecută în tren? Răspunde-mi...

Tona era învinsă și știa asta. Nu mai putea să mai reziste și nici nu mai voia. Nu-i păsa ce se întâmplase în trecut și nici ce va fi. Era conștientă de dulcea tentație a momentului deschizându-se ca o floare sub sărutul lui.

– Sigur că-mi amintesc, cum aș putea să uit? A fost o nebunie!

– Ne vom bucura din nou de ea! șopti el. N-am mai cunoscut o altă femeie ca tine.

Tona se așeză pe sofa și-l lăsă să vorbească. El îi spuse că fusese egoist și unilateral în pasiunea sa, că greșise față de ea, dar învățase din această greșeală. Acum era gata să renunțe la tron pentru ea.

– Nu poți face asta, Val, miza este prea mare. Prea mult depind de tine în acest moment în care ești înconjurat de dușmani.

– Gardenia va rămâne aceeași țară și fără mine. Eu pot fi foarte ușor înlocuit. Dar dacă mi-aș putea ajuta țara, aș face totul pentru ea.

– Val, iubitule, începu Tona, nu spune nimic în seara asta pentru ca să nu regreți mai târziu. Amintește-ți doar că te iubesc și sunt aici în brațele tale.

Valentine o prinse în brațe simțindu-i pulsul care bătea sălbatic.

– Nu există alternativă, zise el în cele din urmă, trebuie să te măriți cu mine, să fii soția mea.

– Soția ta! exclamă Tona. Știi că este imposibil, dragul meu!

– Îți spun că nu este chiar imposibil, iubito. Voi abdica destul de repede și vom putea pleca oriunde ne vom putea croi destinul și fericirea.

– Iubitule, zise Tona, te rog crede-mă când îți spun că te iubesc. Te iubesc cu disperare, dar sunt femeie și mi-e teamă.

– De ce-ți este teamă, iubito?

– Dacă renunți la totul acum pentru mine, peste câtva timp va veni și momentul când dragostea ta nu va mai fi la fel de puternică și atunci vei regreta. N-aș suporta gândul acesta...

Valentine îi prinse fața în palmele sale privind în ochii ei încețoșați, în timp ce inima părea că fuzionează cu a ei.

– Să nu vorbim de regrete, răspunse el, grav. Frumusețea ta înseamnă pentru mine mai mult decât îți pot pune eu la picioare, la frumoasele tale picioare de dansatoare. Refuzi să fi soția mea?

Tona încercă să-și recapete controlul. Știa că Val era sincer; era cel mai frumos dintre iubiți, era iubitul visurilor oricărei femei și mai ales era numai al ei, i se oferea. Dar ea trebuia să se convingă de loialitatea lui nu față de ea ci față de țară.

– Nu vreau să-ți refuz nimic, Val, cred că simți asta. Dar nu numai la noi trebuie să ne gândim, ci și la țările noastre. Altfel dragostea noastră n-ar mai fi nimic...

El ridică din umeri.

– Sunt de acord, dar ți-am spus deja că dacă abdic nu afectez Gardenia cu nimic.

– Dar ai putea afecta interesele Angliei și ale aliaților ei.

Valentine sări în picioare.

Trăsăturile i se modificară văzând cu ochii. Era vădit impresionat de cuvintele Tonei. Ea vorbise foarte clar și el nu pierduse implicațiile spuselor ei. Era evident că nu abdicarea lui constituia marea ei problemă, ci faptul că îi punea la îndoială loialitatea față de Anglia.

– Tona, zise el, sunt rege. Îmi servesc țara. I-am jurat credință și până nu voi fi eliberat din această poziție pe care o ocup sunt anumite probleme de stat și de politică pe care nu le pot discuta nici chiar cu tine.

– Înțeleg asta, zise ea ridicându-se. Nici nu vreau să cunosc secrete de stat, vreau numai să știu ce simți. Vreau să-ți cunosc gândurile, iubitului meu. Am acest drept.

Valentine o prinse încet de umeri și o întoarse spre el, privind-o fix.

– Știu că ești agent britanic, Tona, zise el, și știu că faci asta pentru că-ți iubești țara. Te admir pentru asta. Și-mi face și mai mare plăcere pentru că și eu sprijin țara ta.

– Adevărat, Val?

El încuviință.

– Îți jur! Îți vorbește acum iubitul tău, nu regele Gardeniei. În acest moment, nu-ți pot da nici o dovadă a loialității mele față de aliați, nu-ți pot cere decât să ai încredere în mine. Eu însă nu pot avea încredere în nimeni, nici măcar în Nicholas. În ultima vreme am avut unele dubii în privința lui.

Vorbele lui Valentine sunau foarte sincer, iar Tona simți un nod în gât. I se părea imposibil ca iubitul ei s-o mintă, să-i ascundă adevărul. Când vorbise, în ochii lui se aprinsese o

lumină care nu putea semnifica decât adevărul. Era convinsă de loialitatea și integritatea lui și această convingere înlătură singura barieră insurmontabilă până atunci dintre ei către fericire.

– Am încredere în tine, iubitule; iar dacă mă mai ceri o dată în căsătorie nu te voi refuza.

Acum se afla din nou în brațele lui. Valentine o întinse cu gesturi tandre pe canapea punându-i o pernă sub cap. Apoi îngenunche în fața ei, sărutându-i mâna.

– Marea mea iubire, începu el. Mâine vei primi un mesaj de la mine în care îți voi spune unde ne vom întâlni. Va fi acolo un preot și astfel vei fi a mea pentru totdeauna.

Ea îi răspunse cu un sărut și pentru un moment fu tăcere deplină. Brațele și buzele lor împărtășeau îmbrățișare după îmbrățișare.

Deodată, Tona reacționă violent ridicându-se. Era imaginația ei sau chiar văzuse pe cineva în dreptul ferestrei? O figură nedorită? Tot sângele i se urcă în față. Sări din brațele iubitului ei cu gânduri amestecate, confuze. Dacă o urmărise Rosta? Dacă o văzuse cineva aici cu Val și auzise discuția lor? Știa prea bine care era pedeapsa nemților pentru un trădător.

– Ce-a fost asta? întrebă ea cu teamă.

Valentine se ridicase și el surprins.

– Ce vrei să spui, iubito?

Tona încercă să se calmeze. Poate că ochii începuseră să-i joace feste. Se comporta stupid dând frâu liber nervilor tocmai acum când fericirea era atât de aproape.

– Nu este nimic, dragul meu, mi s-a părut. Cred că vântul a bătut în draperii și mi s-a părut că văd pe cineva. Ține-mă strâns, iubitule. Abia aștept ziua de mâine!

Valentine începu să râdă și-i turnă un pahar de șampanie, pe care o făcu să-l bea până la fund, apoi îl strivi de podea.

– Acesta a fost simbolul gardenian care semnifică o căsătorie, spuse el prinzând-o în brațe. Deja ești a mea, Tona, nu-ți mai aparții. Frumoasa mea floare, a cărei frumusețe și mireasmă o voi apăra tot restul vieții.

***

Zorile se iveau atunci când Tona părăsi Silver Stork, grăbindu-se spre cafeneaua Flora, prin orașul încă adormit.

Mergea de parcă avea aripi la picioare, cu sărutului lui încă proaspăt pe buze, cu gândul la ultimele lui vorbe când îi pusese pelerina aranjându-i capișonul.

– Acest capișon poate să te ascundă privirilor altor bărbați, dar eu cunosc aceste buze și acești ochi divini prea bine. Dacă aș fi orb, în momentul în care m-ai atinge, aș ști că tu ești aceea.

Singură cu aceste emoții vii în inimă, Tona nu observă că în spatele ei se furișase un bărbat, care o urmări din umbră până ce intră în cafenea, unde un servitor somnoros care degaja mesele îi întinse un bilet.

Era de la Rosta. Îi spunea că vor amâna discuția.

Tona urcă scara îngustă, abia așteptând să se culce. Oare Rosta o suspecta de ceva sau era doar conștiința ei care se simțea vinovată? Desigur, va trebui să-i toarne o minciună care să-i alunge bănuielile. Era, din fericire, doar o chestiune de ore până când Val va trimite după ea și va putea să renunțe la slujba de dansatoare la cafenea.

Abia aștepta reîntâlnirea cu bărbatul visurilor sale; se dezbrăcă repede și după ce se întinse adormi bușteau până dimineața, târziu.

Când deschise ochii observă că încăperea era scăldată de razele soarelui. Se ridică repede din pat, fericită la gândul că în acea seară va fi din nou cu Val. În orice clipă putea sosi acel mesager care să-i aducă un semn de la el.

De fiecare dată când își amintea cererea lui în căsătorie sângele îi pulsa tot mai repede. Gândul că Valentine, care era rege, renunța la tron numai pentru a fi cu ea, i se părea foarte incitant, o dovadă concretă de dragoste. Era bărbatul care o iubea și care alesese să fie cu ea restul vieții.

Trecu, desigur, prin rutina zilei de dansatoare începând cu masajul dar ținu mereu ochii ațintiți asupra ceasului. De fiecare dată când intra servitoarea doamnei Rosta sărea în picioare cu inima bătând puternic. Venise mesagerul?

Dar ziua trecu, soarele apuse, și Tona simți că toată bucuria fusese în zadar. Începu să se teamă. Deveni livid, cuprinsă de neliniște. Străbătea încăperea fără a-i mai păsa că madame Rosta o privea curioasă.

De ce nu trimisese Valentine după ea, conform înțelegerii? El fusese cel care promisese că va aranja căsătoria lor în acea zi. Dar acum stelele parcă nu mai străluceau, iar Valentine era doar tăcere.

Seara fu un adevărat calvar pentru ea. Era temătoare, nedumerită, neștiind ce să mai creadă. Valentine nu se ținuse de cuvânt. Nu trimisese după ea.

Abia dansă în seara aceea. Știu că nu dansase bine ca de obicei dar frumusețea ei tot încântă pe cei prezenți. Îi era imposibil să se concentrez asupra dansului. Inima îi era rănită a doua oară de Valentine.

Când termină dansul, știu că venise momentul să aibă discuția cu Rosta. Se întrebă dacă va reuși să nu se trădeze cumva. Fiecare gând, fiecare emoție îi era destinată lui Valentine. Simțea că ar putea năvăli în palat, să ceară audiență regelui, să afle ce se întâmplase cu el.

Era chiar disperată când urcă spre camera ei după dansul din cafenea și rămase o clipă la fereastră privind strada întunecată. Era epuizată de emoții, de teamă, dar sesiză momentul în care liniștea nopții balcanice fu întreruptă de trompete, de sunetul făcut de copitele cailor pe asfalt.

Surprinsă își aruncă pelerina pe umeri și ieși în balcon. De la distanță se vedeau torțe luminând procesiunea soldaților din garda imperială a Gardeniei. Aceasta se împărți în două lăsând să iasă la iveală o mașină albă, în care se aflau doi bărbați.

Tona privea scena cu ochii mari. Nu putu să nu-l recunoască pe cel tânăr. Ce bine cunoștea acea figură, acel profil aristocratic. Era Valentine! Regele Gardeniei trecea în procesiune regală sub ferestrele ei.

Tona auzi vocile bărbaților strigând:

– Avido! Avido!

Era unul din puținele cuvinte gardeniene pe care le cunoștea și însemna, desigur, la revedere. Se aplecă peste balcon.

– Val! strigă ea. Val!

Regele nu ridică privirea. Nici măcar nu se uitase în spre cafeneaua Flora; stătea rigid și drept în mașină salutând mecanic mulțimea.

Procesiunea dispăru de sub privirile ei, iar Tona simți o răceală ca de gheață. Ce se întâmplase? Oamenii strigau avido, iar Valentine pleca. Dar unde? Și de ce? De ce nu-i spusese nimic? Cu o noapte în urmă, la vremea asta, stătuse în brațele lui simțind că este trup și suflet cu el.

Simți că-i tremură mâinile. Auzi un râs ciudat și întorcându-se, îl văzu pe Rosta.

– Ai urmărit procesiunea, draga mea? Regele nostru se duce la Valega să-și aducă regina.

Tona îl privi cu inima bătând puternic și când vorbi o făcu punând toată ura de care era capabilă în vorbele sale.

– Ai înnebunit, Rosta! Nu știi ce vorbești!

Rosta ridică din umeri.

– Nu fac altceva decât să repet ce spune lumea. Valentine a plecat pentru a fi acolo dimineață. Va fi musafirul tatălui miresei, prințul de Valega. Gardenia va deveni aliata casei Valegas. Sunt bogați, iar guvernul nostru are nevoie de bani pentru a-și restabili bugetul. Se spune că prințesa este și foarte frumoasă...

– Este o minciună! strigă Tona. Ai inventat totul!

Rosta observă că figura frumoasei lui dansatoare era o mască de suferință.

– Văd că vestea te-a afectat. Ce înseamnă căsătoria regelui pentru tine, micuță dansatoare?

Tona făcu un efort pentru a se controla. O luă la fugă.

– Nu poate fi adevărat! strigă ea. Nu se poate duce la acea femeie!

Era strigătul unei inimi disperate și mai mult decât era necesar pentru a mări suspiciunile lui Rosta.

– Așadar, e adevărat! Ești îndrăgostită de rege! Ești o spioană pe care o plătesc eu, dar ești amanta lui Valentine. Nu nega. Știu acum totul și nu vreau să te mai am aici. Ești frumoasă, dar mi-ai trădat cauza, și acum îți vei primi pedeapsa, draga mea.

Tona se sprijini de perete. Așadar, era adevărat. Rosta spunea adevărul. Valentine plecase să se însoare, după ce îi jurase noaptea trecută c-o va face soția lui. O mințise. Ea sacrificase totul pentru acest bărbat care n-o iubea, nici n-o dorea. Se jucase cu sentimentele ei, apoi renunțase la ea. Era trădată a doua oară.

Când în cele din urmă ridică ochii spre Rosta, privirea lui o făcu să-l uite pe Valentine, să se teamă pentru viața ei.

– Ce-mi vei face? întrebă ea speriată.

– Pedeapsa pentru trădare este moartea, răspunse Rosta. Știai asta, nu?

Tona își duse mâinile la tâmplele care-i zvâcneau tare. Era a doua oară că auzea această amenințare. Se gândi; vreau să mor. Ar fi mai bine să mor acum când Val s-a dus să se însoare cu alta.

Rosta o prinse cu brutalitate de cot trăgând-o spre el. Îi zâmbi din nou, un zâmbet rece, calculat.

– Nu-ți face probleme, nu este cazul. Cred că ești prea tânără și frumoasă ca să mori. Te voi pedepsi altfel. Există o fortăreață aproape de frontieră pentru cei care este mai bine să stea departe de această țară. Te voi duce acolo, unde vei avea tot timpul din lume să te gândești la ce ai făcut.

Tona se agăță de el.

– Nu, te rog, nu mă închide! Vreau să mor! Prefer să mor!

Rosta o împinse și ieși.

– Cred și eu, bodogăni el. Dar eu vreau să se întâmple astfel. Sunt multe căi prin care mă poate ajuta o femeie frumoasă. Vei pleca de aici sub escortă, mică spioană.

Capitolul 6

Tona îl privi stupefiată.

– Plec chiar acum? Nu se poate! Nu-mi poți face una ca asta!

Începuseră să-i tremure genunchii, căzu la podea și rămase acolo cu minunatul ei păr blond căzut în ochi.

Pentru o clipă, închise ochii de parcă ar fi vrut să nu-l mai vadă pe Rosta. Când îi deschise el într-adevăr dispăruse și ea era singură.

Nu era nici un zgomot în încăpere, dar undeva, la distanță se auzea zgomot de pași și tot mai slab muzica gărzii imperiale care-și escorta regele la gară.

Tona lăsă să-i scape un geamăt și-și ascunse fața în mâini. Acum știa că era mai bine să moară. Moartea ar fi o eliberare din agonia care o consuma ceas de ceas. Valentine o trădase a doua oară.

Își aminti un poem al lui Heine pe care obișnuia să-l recite acasă:

„De două ori am fost nefericit în dragoste,
De două ori a trecut dragostea pe lângă mine,
Au râs de mine luna și stelele...“

Știa că nu va mai putea îndura umilința pe care o suportase deja de două ori lăsându-se iubită de acest bărbat care mai apoi o dăduse uitării, imediat ce-și satisfăcuse dorința.

Tonei nu i se va permite să moară, însă. Moartea ar fi o pedeapsă prea ușoară; va fi ținută într-o închisoare cumplită, condamnată la lungi ore de amintiri și regrete... până-și va pierde mințile.

Nu mai suport, murmură ea, iar trupul ei zvelt fu scuturat convulsiv. Îl ura pe Valentine. Îl iubea. Îl putea ucide pentru suferința pe care i-o provocase, apoi și-ar da și viața să-l aibă înapoi cu ea. Iar dacă se va întoarce i-ar arăta ce făcuse din ea. O transformase dintr-o femeie care poate iubi într-un care poate doar urî. Niciodată nu-l va mai prinde de după gât cu brațele ei albe, nu-i va mai răspunde la sărutări.

Valentine se dusese la altă femeie, prințesa de Valegas. Foarte bine! Să se ducă! Dar va veni și ziua în care va plăti pentru răul pe care i-l făcuse.

În orele care urmară, rămase într-o stare de totală apatie, abia conștientizând ce i se întâmplă. Apoi i se păru că încăperea se umple de oameni, printre care Rosta. Doamna Rosta nu mai era prietenoasă cu ea, n-o mai consola, ci o

privea cu dușmănie, cu suspiciune; Rosta părea amenințător rece. Cei din slujba lui era neinteresați de frumusețea ei, ci numai de datoria lor față de Rosta.

Realiză că ar fi fost inutil să încerce să scape, sau să ceară ajutor. Cine ar auzi-o în orele dimineții?

La ordinele soțului ei, madame Rosta îi luă rochia pe care i-o croise pentru dans și-i dădu ceva mai gros, pentru călătorie. O avertiză că dacă încerca să facă vreo mișcare își înrăutățea situația.

– Un comportament bun, adăugă Rosta, i-ar mai ușura-o întrucâtva.

Tona simțea că face parte dintr-un scenariu de coșmar când fu condusă în cele din urmă spre o mașină care aștepta. Se simți cuprinsă de teamă, neștiind ce va urma. Ridică încet capul spre cer și văzând stelele își spuse că era poate ultima oară când le vedea. Dar nimic nu mai conta, putea să și moară acum când îl pierduse pe Valentine.

În noaptea aceea, nu-i mai văzu pe nici unul din Rosta. Cei trei bărbați care o însoțeau erau nemți care o priveau cu dispreț pentru că le trădase cauza.

Când încercă să le vorbească ei nu-i răspunseră.

Curând, nici ea nu le mai acordă atenție, concentrându-se asupra gândurilor sale. Încerca să nu se mai gândească la Valentine, dar era imposibil, pentru că amintirea lui era prea vie și prea puternică. Și-l imagină așa cum era, tânăr, frumos, încântător, luând mințile tinerei prințese, făcând-o regina sa.

Își imagină cum va răspunde prințesa la vorbele lui de dragoste. Văzuse o fotografie a prințesei Julia de Valega. Era înaltă, brunetă, călărea foarte bine, vâna la fel, practica toate sporturile regale.

Era soția potrivită pentru el, fără îndoială, dar oare Valentine o va iubi așa cum o iubise pe ea? Nu el jurase că nu-i plac decât femeile scunde, blonde, ca ea?

Își înfipse unghiile în carne până simți durere. Drumul spre închisoare era interminabil. Continua așadar să se tortureze cu tot felul de gânduri despre Valentine și Julia. După două ore se trezi condusă de aceiași bărbați pe peronul unei gări, urcând în trenul care aștepta. Urcară într-un compartiment rezervat lor.

Trenul se puse în mișcare, iar ea, mută de durere încercă să închidă ochii. Se simțea rău. Îi era foame și frig, iar gâtul îi era uscat. În pofida epuizării somnul refuza să apară.

După vreo oră, unul dintre bărbați se uită la ceas și-i vorbi pentru prima oară în timp ce trenul străbătea ținuturi necunoscute. Îi spuse într-o engleză stâlcită că trecuseră frontiera și în curând vor ajunge la destinație, satul în care se afla închisoarea.

Tona deschise gura să-i răspundă dar chiar în clipa acea se petrecu accidentul. Auzi un zgomot puternic, ca o izbitură, luminile in vagon se stinseră, se auzi zgomot ca de sticlă spartă și săriră așchii, strigăte ale pasagerilor.

Mai târziu, avea să afle că trenul lor se ciocnise cu un marfar. Vagoanele fuseseră împinse unele în altele. Doi dintre însoțitorii ei muriră, iar al treilea fu grav rănit. Ca prin miracol, ea scăpă doar cu o sperietură.

Când fu scoasă din tren de o echipă de salvare expresul tocmai intrase în statul vecin, Valega. Sătenii care dăduseră buzna să vadă scena accidentului nu erau interesați de ea. Nu voiau decât să-i dea ajutor, pentru că brațul stâng îi fusese zgâriat și trebuia bandajat.

La început, Tona se simți foarte bine știind c-a scăpat de moarte. Stătu liniștită pe o pătură care-i fusese adusă, prea șocată pentru a gândi limpede. Însoțitorii ei dispăruseră morți sau pe moarte, presupuse ea.

Avea acum șansa să scape de Rosta și de însoțitori. O dureau brațul rănit și capul, dar gândul că-și putea obține libertatea o stimulă. Se ridică nesigură în picioare și se depărtă de locul accidentului.

În mijlocul confuziei generale care apare în astfel de cazuri nimeni nu-i observă lipsa. Văzu în față un drum și porni pe el, neștiind unde o va duce. Oricum, mergea în direcție opusă celei din care venise.

Accidentul avusese loc puțin înainte de ivirea zorilor. Acum era deja dimineață. Soarele strălucea vesel pe un cer fără nori. Privi uimită în jur și constată că se afla undeva, la țară. Păsările cântau, era o dimineață foarte frumoasă. Se simțea epuizată și se așeză o clipă pe iarbă să-și mai revină dar adormi imediat.

Se trezi pe la amiază auzind zgomotul făcut de motorul unei mașini. Observă că spre ea se îndrepta o mașină elegantă care lăsa în urma sa un nor de praf și-și spuse că poate o vor lua, dacă îi va face să înțeleagă că este englezoaică și vrea să ajungă la consulul englez.

Se duse spre mijlocul drumului făcând semne cu mâna. Mașina opri foarte aproape de ea și văzu două femei care stăteau pe bancheta din spate. Una era tânără și frumoasă, brunetă cu pielea măslinie. Purta o rochie verde pal, o pălărie foarte șic, cu pene, și o capă de hermină, în contrast cu însoțitoarea sa, o doamnă în vârstă, îmbrăcată foarte sobru, care părea mai degrabă servitoarea.

Cea tânără o privi uimită pe fata care se oprise în mijlocul drumului. Tona era un spectacol intrigant, cu hainele șifonate, pline de praf cu brațul în fașă. Cu toate acestea, era evident că nu era o cerșetoare sau o țărancă din partea locului.

Li se adresă în engleză celor două.

– Dacă mă puteți înțelege, îmi cer scuze că vă inoportunez. M-ați putea duce până în satul vecin?

– Sigur! zise tânăra care era, desigur, proprietara mașinii. Ce vi s-a întâmplat, păreți bolnavă!

Femeia vorbea englezește cu accent străin.

– Am scăpat dintr-un accident de tren, îi spuse Tona.

Începu imediat să-i relateze cu lux de amănunte accidentul, fericită că putea să vorbească englezește cu cineva.

– Ce problemă ați avut! exclamă tânăra. Vă rog urcați și povestiți-mi mai mult despre dumneavoastră, o invită ea, făcându-i semne servitoarei să treacă pe locul din spate. Am locuit un timp la Londra așa că mă bucur să pot ajuta o englezoaică.

Tona urcă oftând.

– Mii de mulțumiri, madame, zise ea. Nici nu știți cât vă sunt de recunoscătoare! Dar spuneți-mi, vă rog, cine sunteți!

– Sunt Julia, prințesă de Valega. Vă aflați în țara mea.

Tona îngheță. Nu-și putea lua ochii de la fata aceea frumoasă care-i zâmbea cu prietenie.

Ce festă îi jucase soarta! se gândi. Cum o adusese chiar în mașina rivalei sale! Tona avu impresia că va leșina. Prințesa, care văzu cum se schimbă la față, îi dădu un ordin însoțitoarei sale care scoase o sticlă de coniac.

– Nu, mulțumesc, reuși Tona să îngaime. Mă simt bine, poate mai resimt un pic șocul accidentului.

Șoferul pornise mașina. Tona observă că locul câmpiei fusese luat de un drum larg. Tânăra prințesă vorbea necontenit punându-i tot felul de întrebări la care Tona abia apuca să răspundă.

Într-un târziu, prințesa pronunță numele pe care Tona abia aștepta să-l audă.

– Mă voi căsători curând. Logodnicul mă așteaptă la castelul tatălui meu. Este Valentine, regele Gardeniei. Poate l-ați văzut...

Tona încuviință.

– Da, l-am văzut...

Prințesa continua să vorbească precum un copil entuziasmat. Se întorcea de la o mătușă pe care o vizitase, care era stareța unei mănastiri de lângă frontieră. Călugărițele îi făceau trusoul.

Valentine era tânăr și frumos așa că se mărita bucuroasă cu el. Iar ea, abia aștepta să fie regină de Gardenia, o țară care-i plăcea mult.

– Ar trebui să rămîi cu mine, miss Felton, conchise prințesa. Sunt multe lucruri pe care le-ai putea face la castel. Aș vrea ca personalul meu să învețe engleza, de pildă.

Tona o privea fără o vorbă. Fiecare cuvânt al prințesei îi răsucea cuțitul în rană. Dacă tânăra din fața ei n-ar fi fost atât de frumoasă și bună lucrurile ar fi fost mai ușoare dar așa...

Se întrebă cu amărăciune cum ar reacționa Julia de Valega dacă ar ști că pasagera ei fusese mai mult decât logodnică pentru Valentine?

Ce-ar fi spus dacă ar fi știut că Valentine fusese gata să renunțe la tron pentru ea?

Își ascunse fața în palme. Fără să vrea se revoltă. De ce să aibă această prințesă frumoasă și răsfățată tot ce i se refuza ei, Tonei? De ce? Iar Valentine de ce voia acum să ajungă prinț de Valega uitând jurămintele pe care i le făcuse în noaptea în care o ținuse în brațe la Silver Stork?

Amintirea acelei nopți o făcu să-și piardă din nou cumpătul. O va lăsa pe prințesă s-o ia la castel. Va ajunge

cumva față în față cu Valentine chiar dacă asta ar provoca o tragedie. Cumva, va trebui să-l pedepsească pentru suferințele cauzate.

– Cred că voi lua totuși o gură de coniac, zise ea, mă doare brațul foarte tare.

Julia o privi cu înțelegere.

– Biată copilă, zise ea. O gură de coniac te va face să te simți bine. Te vei putea odihni bine la castel, iar după aceea voi insista să rămâi cu mine. Sper că nu te vor deranja pregătirile pentru nunta mea. Ești logodită cumva?

Tona se luptă să stăvilească lacrimile care-i umplură ochii.

– Nu, zise ea.

Prințesa scoase o tabacheră de aur cu încrustații de pietre scumpe.

– Ești prea tânără și frumoasă ca să fii tristă, zise ea. Uite, fumează o țigară și promite-mi că vei rămâne cu mine. După câteva zile petrecute la Valega vei vedea viața cu alți ochi. Vreau să te văd veselă și fericită.

– Sunteți foarte bună, zise Tona cu gândul la întâlnirea dintre prințesă și Valentine de Gardenia.

Capitolul 7

Castelul Valega se afla pe un deal părând că tronează asupra ținuturilor din jur. În seara asta era sărbătoare. Steagurile fuseseră ridicate pe turnuri, iar culorile Gardeniei se puteau vedea și ele ridicate în onoarea oaspetelui regal. Banchetul era în pregătire pentru a celebra logodna oficială a Juliei cu Valentine de Gardenia.

În apartamentele Juliei pregătirile erau în toi. Flori de cele mai frumoase culori și miresme se aflau pretutindeni. Dormitorul prințesei era plin de rochii, care de care mai frumoase. O mulțime de slujnice alerga de colo-colo, fiecare cu un rol anume. Cele mai multe coseau pietre scumpe pe rochia de culoarea porumbului întinsă pe patul prințesei.

Tona se afla în camera sa undeva în aripa de vest privind pe fereastra care dădea într-o curte interioară. Doi slujitori în livrea deschiseseră porțile de fier și de undeva de pe deal se auzi sunetul plăcut al cornului de vânătoare care se apropia

tot mai mult provocând durere în sufletul ei. I se spusese că Valentine de Gardenia fusese la vânătoare în pădurile regale și se va întoarce în câteva minute. Tona nu știa ce voia; pe de o parte ar fi vrut să fugă departe de acest loc pentru a nu mai vedea acel chip frumos dar crud, dar totodată dorea să-l rănească în vreun fel. Și asta n-o putea face decât stând la castel. Îl va vedea. Și se va asigura că o va vedea și el.

Deocamdată se mulțumi să privească frumusețile ținutului Valega care se întindea sub privirile ei. La poalele dealului se afla orașul Valega cu grădinile lui în terase, cu marile catedrale.

Undeva în dreapta se aflau munții cu același nume, bine împăduriți și înalți. Câteva poduri frumos executate, un râu care trecea prin oraș. Acest râu, după cum îi spusese Julia, trecea în regatul de Gardenia. Vara, pe el circulau multe vase cu abur, care făceau legătura dintre cele două țări, dar iarna, când culmile munților erau înzăpezite apa acestuia înghețа și traficul înceta până primăvara.

Întreaga scenă părea desprinsă dintr-un basm cu zâne.

Pentru a mia oară, Tona se întrebă cum ar reacționa sora și cumnatul ei dacă le-ar povesti tot ce i se întâmplase de când părăsise Anglia.

Nici ei nu-i venea să creadă că era aceeași Tona care plecase din Anglia... care renunțase la existența ei umilă, formală, lipsită de evenimente de la Londra. Trecuse prin întâmplări teribile. Scăpase de la moarte în mai multe rânduri.

Cunoscuse dragostea, disperarea, toate emoțiile pe care le poate experimenta o femeie. In cele din urmă, ajunsese pe neașteptate să asiste la logodna regală dintre iubitul ei și altă femeie.

Tânăra prințesă o copleșise cu bunătatea ei, nici măcar n-o lăsase să se ducă la hotel. Insistase ca Tona să stea la palat. Acceptase cu multă simplitate și bunăvoință explicațiile Tonei care-i spusese că venise aici cu probleme de serviciu, dar își pierduse bagajul și actele în acel accident de tren.

Primise un apartament foarte frumos și două servitoare, ca să nu mai vorbim de garderoba din care putea alege orice.

Așteptând întoarcerea lui Valentine de la vânătoare, Julia discutase toată ziua cu Tona, chinuind-o cu numele celui iubit.

Acum Julia se dusese să se pregătească pentru sosirea lui Val, iar ea începuse să-i scrie acestuia niște versuri, în numele Juliei.

Câteva versuri de dragoste, ceva subtil, încântător pentru a i le strecura sub farfurie la cină pentru ca să vadă ce bine vorbesc engleza, o rugase Julia.

Întrucât Julia râdea mereu și era o fire veselă Tona nu putea să n-o placă. Prințesa obișnuia să alerge călare îmbrăcată în costum de călărie urmată de o haită de câini. Parcă era născută în șa. Îi arătă cu mândrie fotografiile unui cerb pe care-l ucisese singură sau ale unui somon de patru kilograme, pe care-l prinsese tot ea.

Nu-i făcea plăcere să aibă o viață demnă, formală, așa cum dusese mama ei. Acceptase cererea lui Valentine de Gardenia, pentru că el nu-i ceruse să se conformeze protocolului, nu-i plăceau problemele de stat; nici lui Valentine, de altfel.

Vorbea mereu numai despre el, iar Tona simțea că-și va pierde mințile.

De aceea se simți foarte bine când rămase singură, să compună un poem de dragoste pe care Julia să i-l ofere lui Valentine.

Mica sufragerie de formă octogonală cu mobilă elegantă era un poem în sine. Dormitorul avea un covor alb în care ți se îngropau picioarele. Pretutindeni se aflau flori, cărți și multe altele pe care și le puteau permite oamenii cu bani. Era ca un castel din poveste, iar Julia de Valega era o zână.

Tona își prinse fața în mâini și-și dori ca toate acestea să se fi întâmplat înainte ca ea să-l fi cunoscut pe Valentine.

Sunetul cornului se auzi tot mai aproape însoțit de lătratul câinilor și copitele cailor.

Tona, cu toate simțurile alertate, privi din nou în acea curte interioară. Și chiar văzu un cal al cărui călăreț, un bărbat zvelt, cu trăsături frumoase, parcă se contopea cu calul. Era urmat de alți doi călăreți care duceau un cerb ucis de el.

Tona nu-și putea lua privirea de la bărbatul atât de drag ei. Acesta descălecă și chiar sub ferestrele Tonei își aprinse o țigară. Nu ridică privirea. Intră în castel.

Tona se aruncă pe pat și dădu frâu liber lacrimilor.

După vreo oră, Valentine de Gardenia, aflat în budoarul logodnicei sale discuta cu aceasta despre uciderea cerbului. Julia se schimbase cu o rochie neagră, foarte elegantă, desigur, croială franțuzească, la care purta doar un șirag de perle. Părul ei negru și lung era strâns în mijlocul capului. Și ea fuma. Era foarte frumoasă și râdea mult, arătându-și dinții albi.

Se gândea cât de chipeș este viitorul ei soț. El îi zâmbea cu frumoșii lui ochi albaștri, ochii unui om fericit.

– Îți place aici, în Valega? îl întrebă ea.

– Foarte mult, zise el.

– Este un ținut superb pentru vânătoare și pescuit.

– Am văzut astăzi.

– Cu toate că va trebui să locuim în Gardenia cred că vom veni aici adesea la vânătoare, adăugă ea nu fără mândrie.

Valentine se gândea că avea în față o fată nu numai frumoasă ci și foarte plăcută, fără a avea rigiditatea și formalismul unei persoane cu statulul ei. Desigur, o plăcea, dar n-o va iubi niciodată, nu era genul lui. De cum sosise în Valega, gândurile lui zburaseră doar spre femeia pe care o iubea, englezoaica Tona. Ce contrast între pletele blonde ale Tonei și aceste cosițe ca pana corbului!

Nu putea să și-o scoată din minte pe Tona sau orele petrecute cu ea în noaptea de la Silver Stork.

El îi scrisese o misivă explicându-i ce se întâmplase. Din toată inima ar fi vrut să-și țină promisiunea de a se căsători cu

ea, dar situația politică făcuse acest lucru imposibil. Miniștrii lui îl convinseseră să ia legătura cu Valega, care să ofere sprijin financiar Gardeniei. Această scrisoare probabil venise ca un trăsnet asupra Tonei dar el spera că ea va înțelege că el nu-și putea părăsi poporul. Nici măcar nu-i trecuse prin minte că scrisoarea nu ajunsese la ea.

– La ce te gândești, Valentine? îl întrebă Julia.

– La cununia noastră, minți, el. Doar sunt logodnicul tău!

Ea roși fericită.

– Asta am vrut să aud. Și eu mă gândeam la același lucru.

Rămaseră discutând, mai precis Julia vorbi tot timpul despre pregătirile de căsătorie, dar apoi se uită la ceas și sări în picioare.

– Pleci? o întrebă Valentine.

Ea încuviință.

– Da, dragul meu, trebuie să mă îmbrac pentru cină.

El îi sărută mâna.

Julia intră în dormitor într-o o stare de spirit foarte bună. Era convinsă că se căsătorea cu cel mai frumos bărbat din lume. Soarta fusese binevoitoare cu ea. Ce dificil ar fi fost dacă tatăl ei i-ar fi aranjat căsătoria cu vreun bărbat lipsit de farmec!

– Arătați superb, alteță, îi spuse una dintre servitoare, niciodată n-ați radiat de fericire.

– Mulțumesc, Magda, zâmbi Julia. Iar acum, te rog, cheam-o pe miss Felton. Vreau să-mi vadă rochia.

Servitoarea își mușcă buzele.

– Mă tem că nu se simte prea bine, alteță.

– De ce nu mi-ai spus până acum?

– N-am vrut să vă stric buna dispoziție în seara asta, se scuză femeia. Miss Felton a leșinat acum o oră, după ce a făcut baie. Noroc că Rosalie se afla acolo! Să sperăm că nu este nimic serios. Am chemat doctorul, alteță.

Julia se mai uită o dată în oglindă, apoi se îndreptă spre apartamentul englezoaicei. Îi părea rău să audă că noua ei prietenă se simțea rău. Se sperie chiar când o văzu zăcând în pat, palidă.

– Draga mea prietenă, ce s-a întâmplat? întrebă Julia în engleză. Ce-a spus doctorul? Dar, lasă că-l întreb eu. Poate este de la rană?

Tona o privi.

– Nu trebuie să-l întrebați înălțime, vă voi spune eu. Poate veți vrea să părăsesc imediat castelul după ce vă voi spune. N-aș fi crezut, n-aș fi sperat, dar eu...

Tona se întrerupse, cu ochii arzând.

– Spune, draga mea, zise prințesa, poate te pot ajuta.

– Sunt însărcinată.

Acesta era crudul adevăr pe care i-l spusese doctorul.

Ea, Tona Felton va avea un copil, copilul lui Valentine!

Dacă ar fi fost soția lui acest lucru ar fi fost deja un miracol, cel mai frumos lucru din lume, dar așa...Tona nu se gândea, de fapt, la ce va face ea, ci la bietul copilaș care nu va avea tată.

Știa deja ce vor spune Kathleen și Tom; ar condamna-o, fără îndoială! Și bietul George! El nu s-ar aștepta la așa ceva din partea ei.

Dar îl iubise prea mult pe Valentine și acesta era prețul dragostei sale.

Cu câtva timp în urmă se gândise să se sinucidă, dar acum nu mai putea gândi la fel. Copilul îi schimbase gândurile. Trebuia să se gândească la copilul lui Valentine știind că niciodată nu va mai fi singură, copilul va fi alinarea ei.

În ultima oră, luptase cu sine și câștigase bătălia, își făcuse chiar planurile. Va găsi ceva de lucru va economisi niște bani, apoi când nu va mai putea să muncească va naște copilul aici, unde n-o cunoștea nimeni. Da, n-o cunoștea nimeni și putea spune că soțul ei murise. Putea trăi printre țărani, care erau oameni simpli și o vor ajuta. Dar atunci auzi vorbele Juliei:

– Parcă mi-ai spus că nu ești căsătorită!

Tona o privi cu rușine pe tânăra și frumoasa prințesă care arăta ca o crăiasă a zăpezii în rochia albă de satin; nu voia s-o decepționeze pe această tânără care fusese atât de bună cu ea.

De aceea, îi spuse:

– Da, este adevărat, nu sunt căsătorită. Dacă-mi veți permite să mai stau aici în noaptea asta voi pleca dis-de-dimineață.

Julia de Valega se așeză pe marginea patului și-și puse mâna pe fruntea Tonei.

– Niciodată n-am auzit o prostie mai mare, de ce să părăsești castelul?

– Cred că mă considerați nedemnă...

Tona se opri pentru că o podidiseră lacrimile.

În clipa următoare, Julia nu se comportă ca o prințesă cu demnitate, care s-o condamne, ci ca o tânără de o seamă cu Tona manifestând simpatie curiozitate, dorință de a o ajuta.

Julia nu era o încuiată, deși crescută la curte cu multă grijă. Călătorise mult și citise la fel de mult. Era inocentă dar nu ignorntă. Fusese întotdeauna fericită așa că nu putea să vadă nefericire în jur. De aceea abia aștepta să vadă cum o putea ajuta pe Tona.

Îi puse o mulțime de întrebări despre bărbatul responsabil de sarcina ei; era englez? Gardenian? Nu-i putea spune? Era căsătorit? Nu-i putea da copilului numele său?

Tona nu suporta să răspundă la astfel de întrebări. Continua să plângă dorindu-și să nu fi venit la acest castel, pentru că nu-și putea imagina ce-ar spune Julia dacă ar afla că acel bărbat care trebuia să fie responsabil era chiar viitorul ei soț, regele de Gardenia.

– Biata Tona! Ești atât de drăgălașă încât nu mă miră că s-a îndrăgostit cineva de tine. Oricum nu vei avea voie să pleci în starea în care te afli. Vei rămâne aici iar eu voi veghea asupra ta și a copilului. Nimeni nu va ști adevărul. Poți pretinde că ești văduvă.

Tona refuză.

– Nu, trebuie să plec.

Julia se ridică.

– Nu te voi lăsa s-o faci. Mai vorbim dimineață, acum odihnește-te. Iar acum voi pleca, mă așteaptă cina, ne vedem dimineață.

După ce plecă Julia, Tona se lăsă pradă disperării. Nu putea gândi clar.

Singura ei consolare era că orele de dragoste cu acel bărbat cu minunați ochi albaștri se terminaseră în acest fel. Era și alinare, dar și agonie în realitatea că urma să dea naștere unui copil de rege.

Oare era bine să stea în camera ei, în timp ce regele era pe cale să se căsătorească? Era normal s-o lase pe această fată frumoasă să se mărite cu cel care era responsabil de tragedia ei?

Julia de Valega se îndreptă spre sala de banchet. Era hotărâtă s-o ajute pe noua ei prietenă care se afla într-un mare necaz și se gândea tocmai la modul în care o putea face când dădu peste Valentine.

Se uită cu mândrie la logodnicul său, îmbrăcat în uniforma gărzii imperiale gardeniene. Părul lui negru strălucea, dar ochii îi păreau puțin obosiți. Se înclină în fața ei.

– Arăți grozav, Julia, îi spuse el.

Ea se arătă încântată de complimentul lui.

– Au sosit invitații?

– Destui. N-ai vrea să bem ceva mai întâi, doar noi doi?

Ea râse încurcată.

– Nimeni nu poate fi singur în castelul Valega.

Valentine se uită în jur apoi îi șopti:

– Nu este nimeni în bibliotecă. Să aduc ceva de băut acolo?

– De ce atâta intrigă? Doar nu crezi că ne urmărește Gestapoul?

El continua să zâmbească dar forțat.

– Nici măcar nu pronunța acest cuvânt, draga mea, nu vreau să las Germania să intervină cumva în viața noastră.

– Valega este a ta, sire.

– Mă duc să aduc de băut. Șampanie?

– Cred că da.

După câteva clipe perechea regală era singură în fața unei ferestre din sufragerie, deschisă spre a se putea vedea razele lunii. Julia avea într-o mână paharul cu șampanie în cealaltă țigara. Se întoarse spre Valentine care o urmărea.

– Mă bucur că putem vorbi singuri o clipă, zise ea. Astfel simt că voi avea în tine nu doar un soț ci și un prieten care-mi împărtășește gândurile.

El își mușcă buzele. Își aminti de Tona.

– Sunt sigur că mariajul nostru va fi un succes, zise el.

Julia continuă ideea:

– Dragostea va fi pe primul loc.

El încuviință.

– Din nefericire, sunt mulți trădători în preajmă, Julia. Să sperăm că împreună le vom putea pune stavilă. Sper că vom putea încheia o alianță cu Anglia.

– Nu vreau să discutăm politică acum, zise tânăra prințesă, dar o prietenă a mea, o englezoaică, este la mare anaghie.

El îi zâmbi ca unui copil.

– Da?

– Ești rege, dar în primul rând ești bărbat, Valentine. Ce-ai putea face pentru o tânără care a fost sedusă de un bărbat apoi lăsată singură într-o țară străină, însărcinată?

Valentine își aprinse o țigară.

– Este eterna poveste...

– Da, dar i s-a întâmplat unei prietene. O tânără pe care am găsit-o pe marginea drumului, rănită într-un accident de tren, la graniță.

– Și?

– În seara asta mi-a spus că este însărcinată. Iar eu cred că vinovatul este gardenian. Fata a trăit o vreme în Gardia. Am putea să-l forțăm cumva să facă ceva pentru ea?

Valentine încuviință.

– Dacă este gardenian, îl voi afla și forța să facă ceea ce trebuie.

Julia păru foarte mulțumită.

– Știam eu că vorbele mele nu vor rămâne fără ecou.

– Sper însă că nu te vei întrista din cauza acestui episod, în seara asta la sărbătorirea căsătoriei noastre?

– Aș dori să văd că această nouă prietenă a mea va zâmbi din nou. A fost tristă toată ziua. Este o tânără foarte frumoasă, Valentine. Aș vrea s-o vezi, să vorbești cu ea, înainte de a ne întâlni cu oaspeții noștri, va fi o experiență de neuitat pentru ea.

Valentine își duse degetul la frunte.

– Bine, Julia, du-mă la prietena ta.

Urcară scara împreună apoi ajunseră la apartamentul ocupat de Tona. Julia bătu încet în ușă apoi intrară. Julia se întoarse spre Valentine.

– Biata Tona, murmură ea. Cred că a adormit. Vezi cât este de frumoasă...

Valentine o privi pe Tona peste umărul prințesei. Când auzi numele Tona pronunțat de aceasta se crispă. Iar când văzu acea figură dragă, palidă, cu genele lungi, cu fața încadrată de pletele aurii, simți că-și va pierde echilibrul. Se sprijini de perete. Nu putea crede! Era chiar iubita lui Tona!

Dar chiar când el lupta cu cele mai puternice emoții pe care le simțise în viața sa, tânăra din pat se mișcă în somn, apoi deschise ochii. Printre genele grele de somn ea văzu cele două figuri: Julia de Valega, în rochia de satin cu coroană cu diamante, alături de tânărul rege de Gardenia în uniforma sa albă, cu firet auriu.

Tona lăsă să-i scape un strigăt de uimire.

Valentine făcu un pas înapoi nevrând să creadă că figura aceea palidă era iubita lui Tona. Tona, la rândul său îl privea uimită, neștiind dacă ceea ce vedea era real, apoi strigă:

– Val!

Regele se apropie cu pași repezi de patul ei și-i prinse mâinile în palmele sale.

– Tona! Dumnezeule, tu ești! Spune-mi ce s-a întâmplat?

Tona se trezise de-a binelea. Atingerea lui părea să-i ardă mâna.

– Nu mă atinge! strigă ea. Pleacă. Nu te cunosc.

Julia de Valega rămase calmă dar păli.

– Valentine! exclamă ea. O cunoști pe Tona? Ce înseamnă asta?

Tona răsufla greu, nu putea scoate o vorbă. Era speriată de această situație critică. Nu știa de ce era aici regele de Gardenia nici ce căuta la patul ei. Nu înțelegea decât că acesta dezvăluise secretul lor în fața prințesei de Valega. Dar ea nu voia să-i întărească spusele. Acest bărbat nu respectase nici una din promisiunile pe care i le făcuse. Cu toate acestea ea era hotărâtă să se abțină în pofida pornirii de a se arunca în brațele lui. Nu va face nimic care s-o rănească pe Julia de Valega.

Valentine se întoarse spre prințesă.

– Julia ar trebui să-ți dau multe explicații, începu el încet. S-a întâmplat ceva ce nu aș fi visat, ceva care schimbă totul.

Tona se sprijini de perne.

– Nu ai ce să explici, zise ea. Totul aparține trecutului. Ți-ai ales propriul drum, iar eu pe al meu.Te rog să pleci...

Valentine o ignoră. Nu-i mai păsa ce spunea sau făcea. Era conștient doar de ceea ce-i spusese Julia. Tona era englezoaica însărcinată. Tona, cea pe care o iubea, și care era mama copilului său.

– Nu, spuse el cu putere. Acest lucru pe care l-am aflat acum schimbă complet situația, Tona.

Prințesa se întoarse spre el. Figura ei atât de frumoasă deveni doar o grimasă. Nu putea să nu înțeleagă.

Într-o secundă ea se schimbase dintr-o tânără fără nici un fel de probleme, fericită într-o femeie suspicioasă.

– Vino, îi spuse ea. Noi am uitat că Tona nu se simte bine, o obosim. S-o lăsăm să se odihnească.

Valentine ieșise deja din dormitor și o urma pe Julia pe scara de marmoră. De jos se auzea muzica; musafirii invitați pentru a-l sărbători pe rege și mireasa lui sosiseră.

– Așteaptă, Julia, zise el prinzând-o de mâna. Trebuie să vorbim.

Julia scutură din cap.

– Nu avem timp acum, vom vorbi după cină.

– Nu, replică Valentine foarte hotărât. Eu nu mai merg în sala de bal. Toată ceremonia trebuie oprită. Nu mă pot căsători decât cu mama fiului meu...

Julia de Valega exclamă:

– Cum? Ce spui? Pentru Dumnezeu!

Valentine o prinse de mână:

– Cu câteva minute în urmă, mi-ai cerut s-o ajut cumva pe această prietenă a ta, să-l aflu pe cel care a înșelat-o. Eu sunt acela!

– Nu cred!

– Totuși, acesta este adevărul, Julia. Încearcă să mă înțelegi. Mi-am călcat promisiunea de a mă căsători cu ea la insistențele consilierilor mei care mi-au spus că era necesară alianța cu țara pentru a salva Gardenia. Am sacrificat-o pe Tona. Dar n-am știut că era vorba și de un copil! Acum trebuie să găsesc o ieșire. Sunt bărbat înainte de a fi rege.

Prințesa Julia îngheță. Începea să înțeleagă situația și pe cel din fața ei. Dar cu toate că numai cu câteva minute înainte voise s-o ajute pe Tona din milă acum aceasta deveni brusc o rivală periculoasă. Julia de Valega era de felul său o femeie posesivă și hotărâtă. Era îndrăgostită de regele de Gardenia și voia să se mărite cu el, cu orice chip. Va lupta cu toate armele pentru acest bărbat.

Mintea începu să-i judece repede și clar. Era aproape convinsă că Tona nu-l mai iubea pe Valentine. Îl privise și i se adresase ca unui bărbat care n-o interesa, sau de parcă l-ar fi urât.

Tona spusese: „s-a terminat totul..."

De aceea, stăpână pe sine, Julia îl privi pe rege:

– A fost un șoc pentru mine, zise ea. Avem nevoie de timp totuși pentru a discuta situația nou creată. De aceea, îți cer să iei parte la bal și să te comporți normal. Mai apoi ne vom retrage, sub pretext că nu mă simt bine. Măcar asta poți face!

Valentine încuviință.

– Iar tu promiți că vei fi înțelegătoare și vei ierta nedreptatea pe care ți-am făcut-o venind aici? o întrebă el.

Julia își încleștă mâinile mici pline de bijuterii. Nu avea nevoie de scuze. Îl iubea pe Valentine. Și va fi al ei. Nu mai simțea nici cea mai mică pornire de a fi înțelegătoare cu Tona și situația ei. Nu voia decât să scape de ea din castel și din țară pentru ca drumul să-i fie liber.

– Repet, nu putem discuta acum, dar putem evita un scandal public.

Valentine continua să se uite spre ușa pe care venise. Tona era acolo. Biata Tona, iubita lui Tona, mama fiului său. Dar Julia nu voia să-i lase nici o ieșire. Îi cerea să păstreze aparențele pentru a evita un scandal public.

Se întoarse și porni încet spre sala de bal. Era tulburat, dar când se întoarse spre Julia aceasta dispăruse. Era convins că se întorsese în apartamentul Tonei.

***

Valentine, nervos și iritat, o aștepta pe Julia în sala de bal. Se întreba ce-i spunea aceasta Tonei. Niciodată nu se revoltase ca acum împotriva convenienței. Își iubea poporul și țara, dar la ce bun o monarhie și o coroană dacă trebuia să renunțe la mama copilului său?

Încercă să zâmbească, să discute cu membrii cercurilor diplomatice adunați în jurul lui. Și când, în cele din urmă, Julia de Valega i se alătură salutându-și cunoscuții, observă că aceasta era destul de relaxată. Când o întrebă ce făcuse, ea răspunse:

– Nimic. Nu trebuie să-ți faci probleme.

Nu avea intenția să-l lase pe rege să afle ce se petrecuse între ea și Tona.

La început, Tona refuzase să discute situația sa cu prințesa. În pofida celor întâmplate și a felului în care fusese trădată de Valentine de două ori, nu putea vorbi tocmai cu Julia despre această trădare. Nici măcar nu putuse să înțeleagă de ce

Valentine care o abandonase de două ori își pierduse cumpătul când o revăzuse. Nu înțelegea cum plecase să se însoare cu Julia după ce o ceruse pe ea în căsătorie.

Tona înțelese că atitudinea Juliei se schimbase. Acea tânără bună, nonșalantă, dispăruse. Tona regreta din tot sufletul că tocmai ei îi făcuse rău.

– A fost o greșeală, Julia, începuse Tona.

Dar Julia o întrerupsese scurt:

– Nu mă minți, Tona, te rog. Știu că Valentine este tatăl copilului tău.

Tona își înfundă fața în pernă.

– Nu știu ce să spun, șopti ea nefericită.

Julia se aplecă asupra ei.

– Ascultă-mă, Tona. Tocmai i-ai spus că și-a ales calea, iar tu pe a ta. Trebuie s-o și dovedești.

Tona gemu.

Julia ezita între bunătatea ei naturală și dezamăgire. Nu avea nici cea mai mică intenție de a-l lăsa pe Valentine să renunțe la căsătorie pentru Tona. Ea considera că Tona era cea care trebuia să renunțe.

– Să nu crezi că nu-mi pare rău pentru tine, zise Julia, dar trebuie să înțelegi că Valentine nu se poate însura cu tine. Aventurile de genul celei avute cu tine sunt trecătoare; și regele este om.

– Te rog, nu continua, strigă Tona care nu mai suporta.

Dar prințesa simțea nevoie s-o umilească și mai tare.

– Regele este un om de onoare, iar acum când știe că ești însărcinată ar însemna să-și piardă mințile să vrea să se însoare cu tine. Iar dacă tu-i vei cere asta înseamnă că Gardenia vă rămâne fără ajutor din partea Valegăi. Germanii vor invada probabil Gardenia și acesta ar fi sfârșitul lui Valentine.

– Acest lucru nu trebuie să se întâmple, zise Tona.

– Pentru asta, trebuie să pleci neîntârziat. Nu ai altă șansă.

Tona își ascunse fața în palme. Știa că prințesa avea dreptate. Încercase să-l urască pe Valentine, să-l dispreuiască pentru felul în care se comportase cu ea, dar nu putea să nu-l mai iubească. Valentine era primul ei iubit, tatăl copilului ei. De dragul lui, dacă nu din alte motive, trebuia să părăsească Valega, să i-l lase Juliei.

O privi pe prințesă. Julia îi spuse, gânditoare:

– Bărbații sunt schimbători; chiar dacă sunt regi sau țărani au aceleași instincte. Copilul tău, Tona, va trebuie să plătească pentru păcatele lui Valentine. Și mie mi-ar fi greu în anumite situații. Vei fi atât de înțeleaptă încât să dispari înainte ca Valentine să vrea să te vadă din nou?

– Da, răspunse Tona, voi face cum dorești.

Julia începu să-și recapete zâmbetul.

– Biata mea Tona, mi-e milă de tine, dar ai făcut ceea ce trebuia. Voi aranja eu totul. Trebuie să pleci de aici când regele doarme. Voi trimite pe cineva cu tine ca să treci granița în siguranță. Vei ajunge la Istanbul, iar de acolo în Anglia. Îți voi da și bani pentru drum.

– Nu am nevoie de nimic, zise Tona cu ochii în lacrimi.

– Insist, zise Julia, să iei banii, vei avea nevoie de ei pentru copil.

Tona plângea cu sughițuri.

– De ce trebuie să fi atât de bună și să-ți pese de tot ce mi se întâmplă? De ce nu mă lași să plec, să mor undeva?

– Pentru că... zise Julia de Valega, aș fi putut fi eu în locul tău. Acum, te rog, să nu mai plângi. Magda va veni să-ți dea un somnifer, să poți dormi înainte de călătoria care te așteaptă. Când ajungi în Anglia, aș vrea să-mi scrii, să-mi spui când ai născut. Valentine nu trebuie să știe nimic dar eu mă voi îngriji să ai tot ce-ți trebuie.

Cu ochii în lacrimi, Tona se uita la tânăra prințesă. Julia era neclintită în hotărârea de a o despărți de Valentine, dar rămânea o femeie cu suflet bun. Îi șopti:

– Nu te voi uita niciodată. Mulțumesc din tot sufletul, Julia.

Julia ieși din încăpere. Tona auzi foșnetul rochiei, al tocurilor înalte pe podeaua de marmură.

Apoi apăru Magda cu un pahar cu apă, oferindu-i și o pilulă. După ce o luă aceasta începu să-i maseze încet tâmplele, murmurându-i vorbe de alinare. Trecură câteva minute și pilula își făcu efectul. Încet, Tona își simți pleoapele grele și nu se trezi din acel somn greu decât când veni momentul să părăsească Valega.

Pe când Tona dormea, Valentine de Gardenia veni s-o vadă. Plecaseră și ultimii musafiri, iar Julia se dusese în apartamentele sale. La intrarea în castel, paznicii care căscau de zor

adunau lumânările care mai ardeau afundându-le în apă. Sala de bal era în întuneric când Valentine intră în camera Tonei.

Nu mai discutase cu Julia, dar era hotărât, în continuare, să facă ceea ce trebuia pentru Tona, singura femeie pe care o iubise vreodată.

Rămase un moment privind-o. Lumânarea care ardea la capul patului ei îi punea în evidență trăsăturile atât de dragi. Îi luă încet mâna șoptindu-i numele, dar Tona nu se trezi. Apoi, o strigă, dar ea continuă să doarmă, iar el realiză că nu se trezise poate pentru că luase somnifere. Îngenunche lângă patul ei, o sărută pe frunte, îi netezi părul ca de mătase. Părea atât de tânără, inocentă, ca un înger. Un înger care îi va oferi un copil. Această idee îl fascina.

Valentine îi șopti:

– Noapte bună, iubita mea. Nu vei mai fi singură nici tristă niciodată, pentru că vom pleca mâine împreună din acest loc. Vom începe o viață nouă, nu ne vom mai despărți niciodată. De dragul tău voi renunța la tron și la tot ce-i aparține regelui Valentine de Gardenia. Noapte bună, dragostea mea, noapte bună!

Tona se mișcă în somn iar el avu impresia că ea îi pronunțase numele. O mai sărută o dată apoi plecă îndreptându-se spre apartamentul său.

Cum se iviră zorii, Tona părăsi castelul.

Era tânără și puternică și după somnul acela provocat de somnifer își revenise destul de bine pentru a face față călătoriei.

Avusese puterea de a lăsa în urmă tot ce însemnase Valentine pentru ea. Picioarele o duceau înainte dornice parcă să asculte porunca prințesei de Valega.

Julia, care se trezise și ea, supraveghe personal plecarea Tonei, grăbind-o de parcă ar fi vrut să scape mai repede de cea care intrase pe neașteptate în viața sa.

La câtva timp după aceea, Tona își aminti de frumoasa prințesă care rămăsese în curtea castelului însoțită de un câine mare de vânătoare.

Își mai aminti cum Julia îi dăduse la plecare bani, un pașaport și instrucțiuni de călătorie. Apoi se trezise în acea mașină de lux cu care venise la castel, cu draperiile trase, apoi nu mai văzu nimic; castelul și frumoasa Julia rămânând în urmă. Dar Tona era conștientă că tot ce iubise mai mult era tot în acest castel pe care-l părăsise. Se gândi la Valentine, care probabil dormea dus în dormitorul său. Se întrebă ce va spune când va afla că plecase.

Iar acum se îndrepta spre Anglia, desigur la sora sa, căci unde altundeva se putea duce?Știa că sora și cumnatul ei n-o așteptau cu plăcere acasă. Probabil n-o vor mai accepta nici ca rudă.

Nu vor crede niciodată ce le va povesti ea despre Valentine de Gardenia; probabil o vor privi ca pe o lunatică. Dar ea, Tona, trebuia să meargă din nou în casa lor. Pentru copilul care se va naște acceptase banii oferiți de prințesă.

După ce va naște se va apuca din nou de lucru.

După ce mașina o lăsă într-o gară se trezi într-un compartiment de tren cu locuri rezervate; curând, observă că se afla din nou în expresul Balkans. Aici amintirile o năpădiră. Julia ordonase să i se cumpere reviste și ziare, un coșuleț pentru micul dejun, o haină de blană și un alt cufăr cu haine.

Tona își spuse că se întorcea în Anglia cu toate accesoriile unei prințese. De fapt, era mama fiului de rege. Dar când ajunse la Istanbul, redeveni melancolică.

Acum când avea atâta ore libere să se gândească, își simțea conștiința încărcată. Era gata să plătească pentru vina ei, dar nu voia ca mica făptură pe care o purta în pântece să sufere. Se va naște fără tată, fără un nume. Dar ea nu putea face nimic; putea doar să-și dedice doar viața acestui copil să muncească pentru el, și să spere s-o ierte când va fi mare.

În capitala Turciei, ea fu așteptată conform aranjamentelor Juliei, de un atașat la ambasada Valega. Acesta o tratâ cu curtoazie și considerație. N-o întrebă nimic.

În scurt timp o conduse la un aeroport, de unde plecă spre Anglia.

În timpul zborului, văzu la un pasager un ziar englezesc, și deodată ieși din starea mizerabilă în care se afla citind că Europa era angajată într-un război care se cam extinsese. Mai realiză că activitățile naziste erau destul de bine conturate.

Capitolul 8

Kathleen, sora Tonei, se afla ca de obicei, în mica bucătărie a casei din Norwood, spălând vasele. Tom, soțul ei le ștergea. Kathleen fusese cândva o fată drăguță, dar acum era neglijentă și marcată de oboseală. Tom Bolton arăta și el cam neîngrijit, iar pe figura sa era întipărit acel dispreț din care nu mai ieșea. Se săturaseră de viața pe care o duceau. Se văicăreau toată ziua de traiul lor nefericit, dar nu făceau nimic ca să-l schimbe. Se certau tot timpul cât erau împreună, din orice.

Tom fuma o țigară. Țigara, era pentru el, simbolul succesului pe care nu-l atinsese în cei treizeci și cinci de ani de viață. Se delecta cu această țigară devenită și ea un lux. Kathleen ținea în gură o țigară turcească, din care trăgea cu nesaț și discutau despre persoana care le făcuse posibil acest lux – fumatul unor țigări scumpe. Și nu numai atât, dar mai aveau și niște găini în cuibare, whisky, cutii cu bere. Kathleen primise o pălărie nouă și un parfum, chiar. Lui Tom, Tona îi dăruise bomboanele de ciocolată preferate.

– Sunt extraordinar de uimită, spunea Kathleen, fără a scoate țigara din colțul gurii. N-aș fi zis că în acel taxi care a oprit în fața porții era chiar sora mea, arătând elegantă ca Marlene Dietrich.

– Asta în ultimul timp când se îmbolnăvise... Nu știu dacă am făcut bine primind-o aici, după ce ne-a făcut. De fapt, eu întotdeauna m-am așteptat la așa ceva din partea ei. Chiar și mama, Dumnezeu s-o ierte, spunea la fel. Fata asta ar fi trebuit să se mărite cu George Oliver, dacă era deșteaptă.

– Sunt de acord c-a greșit, zise Kathleen, dar este sora mea, nu pot să-i închid ușa în nas...

Tom pufni disprețuitor. Știa că vorbele lui Kathleen ascundeau multă ipocrizie. N-o interesa de fel faptul că era sora ei, pe care n-o prea iubise. El știa prea bine de ce se hotărâse soția lui să-și lase sora să locuiască la ei. Tona părea să fie plină de bani. Iar ei cu banii nu se descurcau de fel. Desigur, nu crezuseră o iotă din acea poveste fantastică relatată de ea. Tona se încurcase cu un rege, apoi ajunsese la prințesa unei alte țări. Iar regele voia să renunțe la tron pentru ea... probabil văzuse vreun film, pe undeva...

Fără îndoială, avusese o aventură cu vreun străin, care, se descotorosise de ea. Ce să-i faci, dacă avusese încredere într-un străin!

– Ei bine, zise Kathleen, pufăind din țigară. După cum i-am spus Tonei, a avut noroc că toate acestea s-au întâmplat departe de țară. Așa, poate să pretindă că a fost măritată acolo.

– Unde este acum? întrebă Tom.

– Stă întinsă. Arată ca o stafie, i-am spus să se odihnească.

În clipa aceea sună clopoțelul de la ușa din față.

– Răspund eu, zise Tom.

După o altă clipă, se întoarse în bucătărie cu un aer schimbat.

– Draga mea, zise el vei avea o surpriză, scoateți șorțul și vino în sufragerie. Cine crezi c-a venit?

Kathleen începu să desfacă șorțul, apoi își netezi o șuviță de păr căzută în ochi.

– Nu ghicesc cine este.

– George Oliver.

Ochii lui Kathleen, odinioară frumoși ca ai Tonei, se măriră.

– Dumnezeule! S-a întors din Gardenia?

– Exact! Zice că hitleriștii au pus la cale să-l detroneze pe rege, să instaureze dictatura.

Pe Kathleen n-o interesa politica, nici starea Europei, dar îl plăcea pe George Oliver și tot mai spera că se va înrudi cu el.

– Dragul meu, George! exclamă ea. Nu te-am văzut de foarte mult timp!

– Bună, Katie! o salută el.

– Tom spunea că te-ai întors pentru că sunt probleme în Gardenia.

– Acolo se petrece o revoluție și după toate probabilitățile fabrica noastră va produce armament pentru Germania, în locul florilor artificiale de până acum.

Kathleen îl privea nevenindu-i să creadă.

– Cred că ai aflat de întoarcerea Tonei.

George Oliver roși.

– Tona? incredibil! Ne-am văzut în Gardenia apoi a dispărut brusc. Când s-a întors?

– Ieri.

– Unde este acum?

– Se odihnește, zise Tom.

Dar în clipa acea ușa încăperii se deschise și intră chiar Tona, care-și duse mâna la inimă de parcă ar fi vrut să-i potolească bătăile.

George Oliver o privi lung. Era foarte schimbată. Slăbise mult, era încercănată, palidă. Arăta ca o femeie care a dormit prea puțin și a plâns mult. Era totuși frumoasă. Privind-o, George observă că purta un taior cu o croială deosebită. N-ar fi crezut dacă i s-ar fi spus că fusese făcut la Paris pentru Julia de Valega. Nu reuși să spună decât:

– Bună, Tona.

– Bună, George.

Apoi se întoarse spre sora ei.

– I-am auzit vocea lui George, este singura persoană din lume pe care vreau s-o văd. Katie, te superi dacă ne lași singuri?

În trecut, o astfel de cerere ar fi fost privită cu dispreț de Kate, dar acum, ei bine, acum Katie nu mai știa ce să creadă. Sora ei, în loc să se întoarcă spășită, cu capul plecat, ținea capul sus cu demnitate și împărțea ordine celor din jur ca unor supuși.

Cu toate acestea se retrase din încăpere.

– Eu trebuie să merg la lăptărie, o să mă ducă Tom până în Austin. Ne vedem mai târziu George.

George Oliver continua s-o privească pe Tona, conștient că acest loc foarte umil, cu draperiile ieftine, cu carpete de mâna a doua, căpătase un aer deosebit pe care i-l împrumuta Tona. De ce se simțea chiar el foarte umil în fața Tonei?

De ce avea acest aer misterios? El știa câte ceva din ce făcuse Tona în Gardia, dar desigur nu știa totul. Fusese îngrijorat de dispariția ei, iar acum răsufla ușurat că fata se întorsese acasă și că era teafără.

O iubea încă, din nefericire, iar ea își pierduse capul pentru un străin!

Tona zise după un moment de tăcere:

– George, se pare că ne-am întâlnit într-o altă lume, dar acum când m-am întors aici la Katie și Tom nici nu-mi vine să cred că am fost vreodată în Gardenia! Mi se pare un vis sălbatic!

George tuși stânjenit, apoi scoase o țigară.

– Eu nu i-aș spune chiar așa. Ce naiba te-a făcut să mă lași acolo, Tona? Chiar dacă nu voiai să te măriți? Probabil nu te-aș înțelege. Puteai să te măriți cu mine, puteam fi prieteni...

Tona, care se uita pe fereastră, nu vedea în fața ochilor decât încercările timide de grădinărit ale lui Tom; niște straturi de flori firave, iarba care trebuia tăiată, casele mici, o scenă de o frumusețe stranie, împrejurimile unui castel, cel din Valega, și pe Valentine călare, venind de la vânătoare. Pe moment, nici nu-i putu vorbi lui George Oliver. Își acoperi ochii cu mâna și zise:

– Probabil mă vei considera nebună. Desigur, trebuie să-ți cer scuze c-am dispărut atunci. Sunt lucruri pe care nu ți le pot spune nici măcar ție.

George ridică din umeri.

– Cred că ți s-a suit Gardenia la cap.

Tona îl privi cu un zâmbet trist.

– Mi-am revenit acum.

– Unde ai plecat atunci?

– Nu-mi pune întrebări, te rog.

– Asta înseamnă că nu mă consideri prieten, cum ai spus.

– Dragă George, te rog, nu te supăra. Consider că ai fost extrem de amabil în privința celor întâmplate în Gardenia. Dar ceea ce mi s-a întâmplat este secretul altuia, după cum este și al meu, dar fără permisiunea lui nu-l pot dezvălui.

– Te referi la tipul de care te-ai îndrăgostit în tren?

– Da.

– Nu l-ai mai găsit?

– L-am găsit, dar nu se poate căsători cu mine.

George Oliver ridică din umeri.

– Mi se pare misterios, dar eu continuu să fiu îndrăgostit de tine, Tona. Tot mai vreau să mă căsătoresc cu tine.

Ea roși iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Ești teribil de bun cu mine, George, dar am un motiv foarte serios pentru care nu pot să te accept.

– Știu că nu mă iubești, începu el.

– Nu este doar atât... Tona evită să-l privească. Știi, George, voi avea un copil.

El trase aer în piept.

– Dumnezeule, Tona, este îngrozitor ce-mi spui!

Tona se întoarse cu spatele.

– Nu-mi mai pune întrebări, te rog. Voi da naștere unui copil, asta este. Iar tatăl nu se poate căsători cu mine. Din fericire, deocamdată am destui bani, iar după ce se va naște copilul voi relua lucrul. Sora mea a fost mai înțelegătoare decât m-aș fi așteptat. Voi purta numele de Smith sau orice alt nume pe care mi-l va sugera ea.

Pe moment, George luptă cu sine, cu principiile sale de o viață, pentru a nu se revolta împotriva Tonei. Apoi, dragostea birui și spuse;

– M-ai rugat să nu-ți pun întrebări și n-o voi face. Acel tip este un ticălos. Dar tot nu văd de ce nu te-ai căsători imediat cu mine.

Tona îl privi uluită.

– George!

– Da, exclamă el. O să spui că sunt un prost, dar fac asta din dragoste. Ai dat peste acel gunoi în Gardenia, dar vreau să-l uiți. Trebuie să te măriți cu mine, astfel copilul tău va avea un nume.

Pe moment, Tona nu putu să răspundă. Cu fața în mâini, se luptă cu lacrimile. Inima ei îi aparținea doar lui Valentine.

El nu era ticălos așa cum îl considera George. Era doar un bărbat care, din nefericire, se născuse pentru a fi rege și trebuia să asculte de rațiuni politice și nu de inima sa.

Tona îl va iubi până la moarte și-i va crește copilul cu multă dragoste.

Pe când se gândea la toate acestea, Valentine făcea probabil aranjamentele finale pentru căsătoria cu Julia de Valega.

Era inutil pentru Tona să mai spere că-l va vedea vreodată și era poate mai bine să accepte ceea ce-i oferise George referitor la viitorul copilului ei. Dar cum putea să accepte o astfel de ofertă? Cum să-l accepte pe George când asta ar fi însemnat că i se oferea ea însăși?

– Trebuie să te măriți cu mine, Tona, îl auzi pe George repetând.

Tona ridică privirea spre el cu ochii în lacrimi.

– George, nici nu știi cât apreciez gestul tău, dar te rog dă-mi puțin timp de gândire. Nu mi se pare cinstit față de tine, iar eu... ea oftă, fiindu-i imposibil să continue ce avea de spus.

George oftă și el lăsându-i mâna.

– Ești cel puțin ciudată, Tona, dar voi avea răbdare până când îmi vei da singură răspunsul.

– George, ce se întâmplă în Gardenia? îl întrebă ea, după ce-și recăpătă graiul. Știi ceva despre rege și căsătoria lui?

George își aprinse o țigară.

– Este o chestiune perimată, draga mea.

Tona simți că inima începe să-i bată mai tare din cauza emoției și mai ales a speranței că Valentine ar putea redeveni liber.

– De ce faci această afirmație?

– N-ai citit ziarele?

– Nu.

George scoase ultima ediție a lui Evening Star din buzunar.

– Este ediția de dimineață, citește-l și vei vedea că regele Gardeniei a renunțat la căsătorie luând calea exilului.

Cu obrajii arzând, Tona citi rândurile indicate de George.

„ Revoluție în Gardenia

Naziștii s-au întors, așa cum era de așteptat. Contele Lakost, despre care ați auzit ca fiind regalist, era, în realitate, conducătorul fasciștilor din Gardenia de câțiva ani. De fapt, toată țara era un cuib de spioni și intriganți."

Tona își aminti rolul pe care îl jucase chiar ea, la cererea agentului contelui Lakost, Rosta, care-i ceruse să-l ademenească pe baronul Nicholas.

Citi în continuare:

„Mișcarea revoluționară din Gardenia condusă de contele Lakost a dus la cucerirea capitalei Gardia, noaptea trecută. Se știe de mult că <<turiști>> germani și italieni s-au infiltrat în țară și că Lakost lucrează pentru Axă. Armata lui Lakost a luat cu asalt palatul regal pe care l-a incendiat. Regele Valentine și suita sa au scăpat și se pare că a trecut granița. Pe străzile Gardiei se duc lupte grele..."

Tona scăpă ziarul din mână. Se simți dintr-o dată rău și trupul îi fu zguduit de convulsii puternice. Din ce citise,

rezulta că Gardia era în mâinile inamicului, iar Valentine în exil. Așadar nu mai fusese necesară căsătoria cu Julia. Acum era ex-regele Gardeniei, iar la această realitate, Tona leșină.

***

După o săptămână, casa familiei Bolton din Norwood era scena unei activități febrile.

Kathleen Bolton făcea pregătiri pentru o masă festivă. Tona zăcuse în pat câteva zile, dar acum se simțea mai bine, iar George își anunțase vizita în acea seară. Kathleen era convinsă că bietul George își va reînnoi propunerea de căsătorie. Tocmai de aceea, punea la cale o masă bună, desigur, pe banii surorii sale. Cumpăraseră chiar și lichior.

Kathleen abia aștepta. Lucrul acela săvârșit de Tona rămânea la fel de teribil și acum, dar întoarcerea ei din Gardenia cu bani și haine scumpe o scoseseră pe Kathleen din existența ei obișnuită. Aproape că-i era recunoscătoare Tonei pentru asta. Pe sub șorț purta o rochie de mătase roșu cu alb, dăruită de sora ei; iar când o întrebase despre semnificația acelui semn J pe buzunar, sora ei pronunțase cuvântul Julia.

Nimic altceva.

Camera de zi era scăldată în lumina soarelui. Tona zăcea pe canapea acoperită cu o pătură pentru că nu se simțea prea bine și avea frisoane. Nici nu putea să doarmă. În această dimineață fusese de acord, în sfârșit, să se lase consultată de

un medic care-i prescrise un calmant ușor. Doctorul o sfătuise să fie foarte calmă, să nu se lase supărată de nimic, dacă voia să păstreze sarcina. Tona nu-și dorea nimic la mult decât să dea naștere copilului lui Valentine.

Își făcea probleme pentru el de când citise că părăsise Gardenia și că fusese instaurat acolo un guvern marionetă. Și Valega fusese ocupată, dar nu se menționa nimic despre prințesă. Poate Valentine și Julia fugiseră împreună. Poate că ea, Tona, nu va ști niciodată.

Își făcea probleme și pentru faptul că în această seară expira termenul de gândire dat de George, căruia trebuia să-i dea răspunsul. După ce se va termina masa, iar Katie și Tom vor merge la culcare, ea va rămâne singură cu George care desigur își va repeta cererea în căsătorie.

Nu mai putea să-l țină în suspans fără un răspuns. De fapt, fusese extrem de generos față de ea.

Tona însă nu era decisă. Pe de o parte, voia ca fiul ei să aibă un tată și un nume. Pe de alta, nu se putea căsători cu un alt bărbat în afară de Valentine.

Tom reveni cu băutura. Desfăcu sticla își turnă un pahar și începu să discute fericit cu cumnata sa. Era foarte curios să afle de unde avea atâția bani. Presupunea că fuseseră oferiți de bărbatul cu care trăise în Gardenia.

– Nu mai discutăm despre acești bani, Tom, îi spuse Tona. Îi voi depune la bancă pentru copilul meu.

– Ai ascultat știrile cât am fost plecat? o întrebă el.

– Da, le-am ascultat.

– Au mai spus ceva despre problemele din Gardenia?

Tona deveni la fel de albă la față ca și lâna din care tricota.

– Da, se pare că regele Valentine s-ar afla în Portugalia; alții spun că este în Ungaria. Nu poți ști.

– Era un tip ciudat, zise Tom.

– Valentine de Gardenia nu era defel ciudat, sări Tona. A fost educat în Anglia.

– L-ai văzut vreodată?

Tona încleștă pumnii.

– Da, l-am văzut.

Tona fu recunoscătoare lui George care sosise tocmai atunci întrerupând întrebările lui Tom. Nu suporta să vorbească despre Valentine. Dar unde era oare? În Portugalia? În Ungaria? La Londra?

Apoi își aminti cuvintele doctorului și încercă să discute cu George, dând uitării vorbele lui Tom.

– Ia uite cine a sosit! exclamă Kathleen de parcă într-adevăr nu l-ar fi așteptat pe George și acesta ar fi luat-o prin surprindere. Apoi ea se îndreptă spre ușa la care sunase cineva. Kathleen se întoarse foarte îmbujorată.

– Tona, te caută cineva. Să vezi ce mașină are! Mi se pare că este un Rolls. Are și șofer! Dar să vezi ce bine arată bărbatul! Parcă este Gary Cooper!

Tona continua să-și privească sora.

– Ți-a spus cum îl cheamă?

– M-a întrebat dacă aici locuiește miss Felton, eu am spus „da“, iar el m-a rugat să te chem. Îl cheamă Valentine Carr.

George rămase cu paharul în drum spre gură.

– Carr, repetă el indignat, amintindu-și că acesta era numele individului de care se îndrăgostise Tona.

Toate privirile erau ațintite asupra ei.

Tona sări în picioare. Era albă la față iar ochii ei păreau două stele imense. Vru să vorbească dar cuvintele refuzau să iasă. Un strigăt izbucni totuși de pe buzele ei:

– Valentine! Este Valentine!

O rupse la fugă.

În holul de la intrare se afla într-adevăr, ex-regele Gardeniei, care o privea cu ochii plini de dragoste pe fata pentru care străbătuse mii de mile.

Văzu însă o tânără foarte slabă, îmbărcată într-o rochie albastru-închis. Era prea palidă iar ochii îi erau înfundați în orbite. Întinse brațele spre ea.

– Tona!

Ea îl privi pe tânărul foarte elegant din fața ei, îmbrăcat într-un costum englezesc, semănând mai mult cu acel Valentine Carr pe care-l cunoscuse în expresul Balkans. Nu mai avea nimic din strălucirea regelui. Era doar un om obișnuit, cu o figură obosită care o privea cu dragoste în ochi.

– Val! strigă ea. Val!

În clipa următoare fu în brațele lui, simțindu-se primită ca după o lungă așteptare, apoi figura ei frumoasă fu acoperită de sărutări.

– Iubita mea! Te-am regăsit!

Se bucurară de regăsirea lor, murmurând vorbe de dragoste. Nu era momentul unor explicații acum. Se iubeau și erau din nou împreună. Numai asta conta.

După câteva clipe Valentine o ridică în brațe, o duse spre capanea unde o așeză cu multă grijă apoi se așeză și el prinzându-i mâinile mici în palmele sale. Le sărută în repetate rânduri.

– Ești fericită că mă revezi, Tona?

Ea răspunse fără ezitare:

– Nici nu știi cât de mare este fericirea mea!

– Am trăit ca în iad de când ai dispărut, Tona.

– Mulțumește cerului că ai scăpat din Gardia!

Valentine îi povesti pe scurt ce se întâmplase. Când descoperise a doua zi că ea părăsise castelul, discutase problema foarte deschis cu Julia. Îi reproșase că-i alungase iubita. Prințesa îi reamintise că avea o datorie față de poporul său și de aceea trebuia să renunțe la Tona încheind o căsătorie adecvată, dar el ripostase spunându-i că nu putea renunța la mama fiului său. Se certaseră, iar el părăsise Valega întorcându-se în țara sa pe care o găsi într-o revoltă fără precedent condusă de Lakost. Știind că Gestapoul se afla pe urmele sale Valentine, însoțit de credinciosul Paul, fugise cu un avion prin Valega; o prevenise pe Julia să fugă la Budapesta. El se îndreptase spre Portugalia. După douăzeci și patru de ore sosise la Londra.

– Primul lucru pe care l-am făcut a fost să cer adresa ta, întrucât Julia mi-a spus că te-a trimis acasă.

– Valentine, să cred că mă iubești?

– Tona, n-m iubit pe nimeni niciodată în afară de tine!

– Dar sunt atâtea lucruri pe care nu le-am lămurit! În noaptea aceea pe care am petrecut-o împreună mi-ai promis

că a doua zi ne vom căsători. De ce m-ai lăsat la dispoziția lui Rosta? Nu știai că era conducătorul bandei lui Lakost? Voiau să mă împuște ca spioană. Apoi m-au trimis la o închisoare de la frontieră dar am scăpat datorită unui accident de tren. Pe drum am cunoscut-o pe prințesa Julia.

– Draga mea! exclamă Valentine. N-am știut ce rol avea Rosta! Ți-am trimis un bilet în care-ți explicam situația gravă a Gardeniei spunându-ți că singura soluție este să mă însor cu Julia încheind astfel alianță cu Valega. Ți-am declarat atunci că te iubesc și că voi continua să te iubesc până la moarte...

– N-am primit acea scrisoare.

– Desigur, a interceptat-o Rosta!

– Era normal s-o facă!

– Iar tu ți-ai închipuit că te-am părăsit fără un cuvânt!

– Da, așa am crezut atunci! recunoscu Tona, cu ochii plini de lacrimi, amintindu-și cum văzuse cu disperare fără a înțelege, procesiunea care-l însoțea pe Valentine spre Valega.

Valentine o prinse din nou în brațele sale sărutând-o cu multă dragoste, lucru care o făcu să-și mai revină.

– Biata mea iubită! Cât ai suferit!

– Și tu ai suferit mult, Valentine!

– Acum, nu mai contează, Tona. Mă cunoști, eu nu mi-am dorit să fiu rege. Doream numai ce voi avea de acum înainte. O casă în Anglia și, mai ales, o soție englezoaică și un fiu care se va naște pe pământ englezesc.

Tona își ascunse fața la umărul lui.

– O, Val, încă nu pot să cred că este adevărat!

Valentine îi mângâie părul blond.

– Trebuie să ne căsătorim imediat. Voi obține o licență în acest scop. Apoi, te voi duce undeva la malul mării; ești prea slabă, pari bolnavă. Trebuie să te însănătoșești.

– Dragul meu, deja mă simt mai bine datorită prezenței tale.

– Iubita mea, nu te-am putut face regină, vei fi doar doamna Carr. Este de ajuns?

– Mai mult decât de-ajuns, iubitule!

– Slavă Domnului că am destui bani investiți aici. Vă voi putea oferi ție și fiului meu tot ce vă doriți.

Tona se prinse de gâtul lui cu ochii în lacrimi.

– O, Val, a fost cumplit fără tine.

– Să nu mai vorbim despre ce a fost, iubita mea, ci despre ce va fi de acum înainte despre felul în care ne vom iubi și ne vom iubi copilul!

În hol intrară trei persoane: Kathleen, care tuși discret urmată de soțul ei și de George Oliver.

Valentine se ridică să-i întâmpine. Tona le spuse:

– Ei sunt Katie, sora mea, soțul ei Tom, și domnul Oliver.

Valentine se înclină.

– Eu sunt Valentine Carr. Mă voi căsători imediat cu Tona.

Kate și Tom îl priviră. George păli. Îl privea pe Valentine de parcă acesta nu era real. Se întreba dacă nu cumva își pierdea mințile, pentru că-și amintea foarte bine figura acestui bărbat în alaiul regal, mergând pe străzile Gardiei, în uralele

mulțimii. Văzuse această figură cu ochii neobișnuit de albaștri pe zeci de fotografii și postere din Gardia, în ziare și reviste.

George izbucni:

– Sunteți... semănați cu fostul rege al Gardeniei...

– Rege? repetă Kathleen cu ochii scoși din orbite.

Tona le zâmbea tuturor.

– Da, zise ea, este regele Valentine. După cum știți, țara lui este în mâinile dușmanului, iar el a renunțat la tron. Acum veți înțelege poate de ce n-am putut să vă spun nimic despre el.

George Oliver începu să-și caute pachetul de țigări prin buzunare. Avea nevoie de o țigară și de ceva de băut. Nu putuse să întrevadă acest final pentru toate necazurile Tonei. Așadar, individul cu care se încurcase era chiar regele Gardeniei. Nu fusese nicicând mai șocat. Cu toate acestea nu putea să nu fie mândru de Tona! El fusese la rându-i îndrăgostit de ea, de Tona care se va căsători cu un rege.

Kathleen abia înțelegea ce se întâmplă. Întinse în cele din urmă mâna spre logodnicul surorii sale îngăimând:

– O, maiestate!

Valentine îi zâmbi, se aplecă îi luă mâna și i-o sărută.

– Te rog să uiți că am fost rege. Nu sunt decât Valentine Carr.

Tom, care până atunci se gândise cam ce ar fi putut să-i spună regelui, renunță la tot ce-și planificase și întinse mâna spre sticla cu băutură. Va avea ce le povesti celor de la

magazin mâine! Cumnata lui se va căsători cu fostul rege al Gardeniei! Asta da, veste! Le va da un radio cadou de nuntă.

Kathleen găsi că este momentul să verse câteva lacrimi:

– Te felicit, draga mea, îi spuse ea surorii sale. Trebuie totuși să recunosc că te-ai descurcat foarte bine.

– Nu înțelegi, Katie. N-am știut că era rege când l-am cunoscut și nu m-ar fi interesat dacă era vreun servitor de la castel. L-am iubit. Asta a fost totul.

– Dar după ce te vei mărita cu el vei fi regină? întrebă Kathleen extaziată.

Tona scutură din cap.

– Nu, voi fi doar doamna Carr.

Ridicând privirea, întâlni ochii lui Valentine. Se priviră lung, cu dragoste, tânjind după momentul când, în sfârșit, vor rămâne singuri.

Sfârșit